

မြန်မာ့အသံ

ကြယ်စင်ပျိုဇေ

တိမ်လွှာထက်က
အချစ်နတ်သမီး

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊
	၂၀၁၅၊ အောက်တိုဘာလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
	ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
	အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
	ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပိုးနှင့်	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက
	အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
	ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိ	- ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ * ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး/ ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ * ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး

BURMESE
CLASSIC

တိမ်လွှာခိုစီး ဧချစ်နတ်သမီးရေ
ကောင်းကင်နှင့်မြေလွှာ ဘယ်တော့မှ
မပေါင်းဆုံနိုင်သလိုပဲ
မောင့်ဘဝက မြေသားလွှာပြင်
သခင်ကို မောကြည့်စားနေရုံမှတစ်ပါး။

သွန်းနေစ

အသက်သုံးဆယ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဇာတာက
 နောက်ကြောင်းသို့ ရဲ့ပင် ပြန်မကြည့်ရဲ၊
 ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ သူမဟာ လောကအပေါ်
 အနိုင်ရနေတာလား၊ အနိုင်ခံနေတာလား မသိမကွဲ။
 မြေးယံ

အခန်း (၁)

သွန်းနေခ။

တောသားတော့ တောသားပါပဲ။

ပညာလည်းမတတ်ပါဘူး။ ပါရဂူတွေ၊ Ph.D ဒေါက်တာ
 တွေ ပြည်တွင်းမှာတင် ဖောချင်း သောချင်း မွေးထုတ်နေတဲ့
 ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဝေးသင်ဘွဲ့လေးလောက်ပဲရတဲ့ သွန်းနေခ
 ဆိုတော့ လောကကြီးရဲ့ အမှန်စက်လေးတစ်စက်ပေါ့။

လူကတော့ အညာသားပါ။ မင်းဘူးသားပါ။

သွန်းနေခ။

ကိုယ့်ဥပမိကိုယ် မှန်ထဲမှာပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အသားလတ်လတ်၊ မျက်နှာချောချော၊ အရပ်က
ခြောက်ပေနီးပါး။ ဗလကတော့ ခပ်ကျစ်ကျစ်။

မင်းဘူးမှာ အသက် (၁၆) နှစ်ကတည်းက ဝပ်ရှော
အလုပ်သင်။ နောက် ဝပ်ရှောမှာပဲ အခစားဝင်လုပ်ရင်း မိဘကို
ကူညီနေသူပါ။

သူ့မိဘတွေက ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ထွက်သည်။ ချမ်း
သာဖို့တော့ မစဉ်းစားရဲ။ သားသမီး (၃) ယောက်နှင့် ဒီလိုပဲ
စားလောက်ရုံ၊ သောက်လောက်ရုံ။ သူ့မိဘတွေက ရှိသည်။ အဲ
သူလည်းရှိပါသည်။

ဆန်းတာက သူညီမနှင့်ညီ။ သူတို့ဟာ သူတို့တဝ အတွက်
ရည်မှန်းချက်ကြီးသူတွေပါ။ သူ့အသက် (၂၀) မှာ ညီမဖြစ်သူ
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ပညာရေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့် ရခဲ့သည်။
ညီမကို သူဝင်ငွေဖြင့် ထောက်ပံ့နေဆဲ။ ဟော ညီဖြစ် သူက
နည်းပညာတက္ကသိုလ် တက်ပြန်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် (၃) နှစ်သာခြားသည်
မောင်နှမတွေမို့ ညီမဖြစ်သူ ကျောင်းမပြီးသေးခင် ညီက ကျောင်း
တက်နေပြီ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား (၂) ယောက်၏စရိတ်က
အိမ်မှာ ဟဲမီးဖြစ်နေ၏။

မိဘတွေကလည်းမရှာနိုင်။ သူကလည်း လက်ခစား။

ညီမကလည်း ကျောင်းတက်ရင်းတန်းလန်း။ ညီကလည်း ကျောင်း
ဆက်မတက်ရလျှင် အိမ်ကိုမီးရှို့မည် တက်ကဲ။

နောက်ဆုံး တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသလိုပဲ
သူငယ်ချင်းအကူအညီနှင့် သူ့ ရန်ကုန်ရှိ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်မှာ
ကားမောင်းဖို့ စီစဉ်ရတော့သည်။

ကားဒရိုင်ဘာပေါ့။ တစ်လ (၃) သိန်း စရိတ်ငြိမ်းဆို တော့
မက်လောက်စရာ။ မင်းဘူးမှာ ဝပ်ရှောအလုပ်ဆင်းနေတာ တစ်လ
တစ်သိန်းခွဲထက်ပိုမရ။ သူ့အခြေအနေက (၃) သိန်းရတာ တောင်
ခပ်ကျပ်ကျပ်။

မိဘ (၂) ပါးခမျာ သည်ထက်လည်း ပိုပြီးဝင်ငွေရအောင်
မရှာတတ်သည့်အခြေအနေ။ မိမိုးဖလာ ကုန်စုံဆိုင်လေးကိုသာ
ဖုတ်လိုက်၊ ဖုတ်လိုက်နှင့် ရောင်းနေရတာ။

သည်တော့ သူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မျိုးဦးနှင့်အတူ
ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး သူသွင်းပေးမည့် သူဌေးအိမ်မှာ ဒရိုင်
ဘာလုပ်ရပေတော့မည်။

မျိုးဦးသည်လည်း ကားဒရိုင်ဘာ။ သို့သော် သူက
သူဌေးအိမ်မှာမောင်းတာမဟုတ်။ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးဝယ် ကာ
တက္ကစီဆွဲစားသူ။

အိမ်ထောင်တွေဘာတွေလည်း ကျနေပေပြီ။ သူ မျိုးဦးနှင့်

အတူလိုက်လာပြီး လမ်းတွေသိအောင် ကားစမ်းမောင်းကြည့်တာ
(၂) ရက်။

သည်နေ့တော့ မျိုးဦး သူဌေးအိမ်ခေါ်သွားပေတော့မည်။
လမ်းမှာ သူ့ကို သူဌေးတွေအကြောင်း ပို့ချနေလိုက်တာ မပြီးနိုင်
မစီးနိုင်။

“သူဌေးတွေနဲ့ပေါင်းရင် မာနတွေ၊ ဘာတွေတော့ ဘေး
ချိတ်ထားကွ။ သူတို့က သူတို့ကို အလေးပေး အောက်ကျိုးပေးမှု
ကြိုက်တာ။ ငါတို့ တက္ကစီသမားတွေလည်း အောက်ကျတာပါပဲ
ကွာ။ ပါစင်ဂျာရဲ့ အိတ်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေ ကူသယ် နေချရာပေး
ပြီးပြီးချင်းခွင့်ခွင့်နဲ့ စကားပြောရ။ မထူးပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ သူဌေး
ကားမောင်းတဲ့သူကမှ သူဌေးမိသားစုတစ်စုတည်းနဲ့ ဆက်ဆံရ တာ
အောက်ကျိုးပေးရတာ။ ငါတို့မှာတော့ အမှူးသမားရစ် လည်း ခံရ
ဆေးသမားဆဲလည်းခံရ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့စိတ်ဓာတ်လည်း မင်းသိသားပဲ။ အညာ
သားပါကွ။ သဘောကောင်းပါတယ်။ အဲ လစ်မစ်တော့ရှိတယ်
ပေါ့ကွာ။ တအားလွန်ကဲလာရင်တော့ စိတ်တိုမိမှာပေါ့”

“အေး အဲဒါပြောတာပဲ။ မင်းက ဒီရန်ကုန်မှာ အသိ
အကျွမ်း မရှိသေးဘူး။ ပြောရရင် လူရည်မလည်သေးဘူးပေါ့ကွာ။
အပြင်မှာ ငွေမရှာတတ်ဘူးပေါ့။ မင်းအိမ်ကလည်း ငွေယိုပေါက်က

အကြီးကြီး။ မိဖုရားလောင်းညီမနဲ့ ဘုရင်လောင်းညီကို ကျောင်း
ထားနေရတာ။ ဒီတော့ တစ်နှစ်လောက်တော့ သူဌေးက ဆဲဆဲ
ဆိုဆို၊ ရိုက်ရိုက်ပုတ်ပုတ် သည်းခံ။ မင်း လူရည်လည်ပြီဆိုတော့မှ
တက္ကစီဆွဲစားစား၊ ဝင်ရှေ့မှာ ဝင်လုပ်လုပ်၊ ငါကူညီမယ်။ ငါပြောတာ
သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်တယ်။ နေစမ်းပါဦးကွ ... အဲဒီလောက်ပြောနေ
ရအောင် မင်းပို့ပေးမယ့် သူဌေးအိမ်က ဟစ်တလာလောက်များ
ဆိုးနေလို့လားကွာ။ ငါ သွားရမှာတောင် လန့်နေပြီ”

“အဲဒီလောက်တော့ မဆိုးလောက်ပါဘူးကွာ။ ငါက
သူဌေးတွေရဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့မာနနဲ့အကျင့်ကို ကြိုပြောထားတဲ့
သဘောပါ။ မကြောက်ပါနဲ့ မမြှင့်ဝင်းရယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

မျိုးဦး ဗိုလ်အောင်ဒင်စတိုင်လ်နှင့် တဟဲ့ဟဲ့ရယ်နေတော့
သူ စိတ်သက်သာရာ ရသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူဌေး
အိမ်ရောက်တော့ နံနက် (၈) နာရီရှိပေပြီ။

အာပါ။ တကယ့်သူဌေးတွေပါလား။

ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက လှလှပပနှင့် ခုံခုံညား
ညား။ ခြံထဲမှာလည်း အလှစိုက်မြက်ခင်းတွေ၊ အလှစိုက် သစ်ပင်
တွေနှင့်။ ဟိုတယ်ကျလို့။

ကွန်ကရစ်လမ်းတွေ၊ ရေတူးကန်နှင့် ကစားကွင်းနှင့်

အကွက်ကျကျ။

သူဌေးအိမ်က ခမ်းနားလွန်းလို့ သွန်းနေခဲ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ်ပြန်ပြီး အားငယ်စွာ ကြည့်မိသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် မျိုးဦးလို သူပုံစံကမကျ။

အညာသားပီပီ ဝတ်ပုံစားပုံက ခပ်ရိုးရိုး။ သူကိုယ်တိုင် ကိုက ရိုးရိုးကြီးဇေယျလေ။ အပေါ်မှာ လည်ကတုံးရှပ်အဖြူနှင့် အောက်မှ ဦးဂျမ်းပုဆိုးအနက်ကွက်။ ဘုရားရှူးရပါစေလူငယ်။

အသက်က (၂၄) နှစ်ထဲ ဝင်ရုံပေမယ့် ငယ်စဉ်ကတည်း က အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရတာနှင့် အညာနေ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ သူရုပ်က ခပ်ရင့်ရင့်။

သည့်ကြားထဲ နှုတ်ခမ်းမွေးထားခဲ့သေးတော့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် နင်လား ငါလား။ ဒါကလည်း မျိုးဦးက

“သူဌေးက အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်လောက် ဒရိုင်ဘာလိုချင်တာတဲ့ကွ။ မင်း နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မရိတ်အားတာ နဲ့ အတော်ပဲ။ မရိတ်နဲ့တော့။ ဟား ဟား မင်းရှုပ်က ငါ့အဖေနဲ့ ညီအစ်ကိုဆို ယုံလောက်ပြီ” ဆိုလို့ပါ။

သို့သော် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးကောင်းပြီး နှာတံပေါ်၊ နှုတ် ခမ်းပိပ်ရိရိရှိသည့် သူရုပ်ခပ်ချောချောဟာ ကြည့်ကောင်းဆဲပါ။ ယောက်ျားပီသသည့် ဥပမာရုပ်နှင့်ပေါ့။

“ကဲ... ဆင်း သူငယ်ချင်း၊ ဟဲ ဟဲ... ဆေးတံကြီးသာ ခဲလိုက်ရရင် မင်းရှုပ်က ရှေးမင်းသား ရတနာပုံထဲက ကိုသက်ညွန့် ပေါ့ကွာ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ကြာကူလီသက်ညွန့်နဲ့တော့ နှိုင်းနဲ့။ ဦးတင်မောင်ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်။ ဗိုလ်အောင်ဒင်မင်း သားခင်မောင်ရင်ဆို ဟုတ်သေး”

“အလကားနောက်တာပါကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းရှုပ်က အရက်ပစ်လိုလို၊ တွမ်ခရလိုလိုပါ”

“မင်းပြောတဲ့မင်းသားတွေက အဘိုးကြီးတွေပါကွာ”

“အေးလေ... လောလောဆယ် မင်းကလည်း နှုတ်ခမ်း မွေးတွေ၊ ပါးဖြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနဲ့ အိုဗျာဘင်လာဒင် ချ် ထွက်နေတော့”

သူ မျိုးဦးနှိပ်ကွပ်သမျှ ခံနေရရင်း တိုက်ထဲသို့ ခပ်ရိုရို ဆင်းခဲ့ရပါသည်။

အားပါးပါး၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေတာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူဌေးက ဒရိုင်ဘာကို သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်လိုချင်တယ်ပြောတာကိုး။ ဂေန္တု - သမီးတွေဖြစ်ရမည်။

သူက ရှက်တတ်သူမို့ ရှိတိုရှုန်တန်နှင့် ဝင်သွားလျှင်

ကောင်မလေးတွေ တခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။ သူမက ဘယ်နယောက်
ရှိလဲ။ ဘယ်အရွယ်တွေလဲ သိဖို့ထား။ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီးနေမိသည်။

ရန်ကုန်သူတွေ တယ်ကဲပါလား။ ကိုယ့်အစ်ကိုအရွယ်၊
ဦးလေးအရွယ် တစ်ယောက်ကိုများ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလို့
အေးလေ၊ ငါကလည်း အညာသားလူရိုးကိုး။

“ထိုင်”

ဘယ်သူပါးစပ်မှ ကွန့်မန့်ပေးလိုက်မှန်းပင်မသိ။ ကောင်
မလေးတွေကလည်း တိုးလို့ရယ်နေဆဲ။ သွန်းနေခ ချွေးပြန်နေရ
သည်။ သူဟာ ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားတွေ
နဲ့ပဲ ရင်းနှီးခဲ့တာ။

နောက် အဝေးသင်နဲ့လည်း ဘွဲ့ရခဲ့ပါရဲ့။ (၃) နှစ်ပေါ့။
တက်ခဲ့ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနှင့် မရင်းနှီးခဲ့။ ဒီလိုပဲ တစ်ပတ်
လောက် ကျောင်းတက်။ ဆရာမတွေဆီမှာ ကျူရှင်တက်။ ပါမည့်
စာတွေကျက်ခဲ့ပြီး ဘွဲ့တစ်ခု လူရှိသေ ရှင်ရှိသေရခဲ့တာ။

ဘာမှလည်း မတတ်ပါ။ သို့သော် သူဟာ ဘဝသမား
စာသမားမို့ ဘဝထဲမှာ စာထဲမှာ အသိပညာတွေတော့ အများ
ကြီး ရနေဆဲ။ ရှာနေဆဲ။

“ရှင်နာမည်”

“သွန်းနေခပါ ခင်ဗျာ”

“နာမည်ကတော့ ဆန်းသားပဲ”

မေးသူက တစ်ယောက်၊ ဘေးမှမှတ်ချက်ပေးသူတွေက
အများအပြား။ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်ထဲရောက်နေသည့်နှယ်။
အနည်းဆုံး ၄-၅ ယောက်မက။

“အသက်”

ခက်ပြီ။ သူ့အသက် (၂၄) ဆို အလုပ်ခန့်တော့မှာမဟုတ်။
အညံ့တော့ -

“လေး လေးဆယ်”

သူမက မှတ်ပုံတင်ရှိပေမယ့် မှတ်ပုံတင်မပြရဲ။ ရပ်ကွက်
ထောက်ခံစာက သူ ရိုးသားကြောင်း ထောက်ခံထားသည်။ ဒါပါ

“ပညာအရည်အချင်း”

“ဘ ဘက”

“ဪ... ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပေါ့။ ပညာအရည်
အချင်းကလည်း နည်းလိုက်တာ”

“မြန်မာလိုဆို ပိဋကတ်သုံးပုံလည်း ဖတ်တတ်ပါတယ်”

သူပြောမိတော့ မချောလေးတွေ တခစ်ခစ်ရယ်ကြပြန်
သည်။ သွန်းနေခ ကိုယ့်ကို အင်တာဗျူးနေသည့် သူဌေးဆိုတာ
ဆို မရဲတရဲ ခိုးကြည့်မိသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အသက်ခန့်မှန်းလို့မရ။ သူတို့ မြို့သူတွေဆိုတာ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့်ဆိုတော့ အသက်ရှိရင်းစွဲ ထက် ငယ်ပုံပေါ်တာချည်းပဲ။

တည်ငြိမ်သော အိမ်ခြေနှင့်မို့ အနည်းဆုံး သုံးဆယ်ကျော် မှာ အမှန်။ အခြားမြို့သူတွေလို ငယ်အောင်၊ နုအောင် မပြင်ဆင်ဘဲ ယဉ်ယဉ်လေး ပြင်ဆင်ထားတာကိုက ထူးခြားချက်ပါ။

သူမြင်ဖူးသည့်မြို့သူတွေဆို၊ အသက် ငါးဆယ် ခြောက် ဆယ်ကြီးတွေကလည်း ဂါဝန်နှင့် ဘောင်းဘီတိုတွေနှင့်။ အရွယ် ကိုမှ အားမနာ။ ကိုးရီးယားရောက်။

ယခုအမျိုးသမီးကတော့ ဆံထုံးပုံပုံလေးနှင့်၊ မြန်မာ အင်္ကျီ လုံချည် ရှားရောင်လေးနှင့်။

“အင်္ဂလိပ်လိုလည်း အနည်းအပါးတတ်ရမှာပေါ့”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒီရိုင်ဘာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်တာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး လေ။ အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာခေါ်ပြီး သင်ပေးလို့ရပါတယ်”

အဲဒါမှဒုက္ခ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပေါ့

“ဒီအရွယ်ကြီး မှတ်ပုံတင်မရှိတာကတော့ ယုတ္တိမရှိဘူး။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မှတ်ပုံတင်မရှိရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ကျုပ်တို့တောမှာတော့ ထောက်ခံစာယူပြီး သွားကြ

လာကြတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ကဲ ... ရှင့်ကို မောင်မျိုးဦးက အာမခံ နေတာပဲ။ မောင်မျိုးဦးဆိုတာ လူရိုးလူကောင်းမို့ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ ရှင့်ကို အလုပ်ခန့်လိုက် ပါပြီ။ နေတော့ ကားကိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာ နေရမယ်။ စားတော့ ဒီးဖိုခန်းထဲမှာ လာစားရမယ်။ ရှင့်ကို အိမ်သားတွေနဲ့ မိတ်ဆက် ခေးရမယ်။ ဒါ ကျွန်မရဲ့တူမဝမ်းကွဲတွေ။ ဒီမှာ ကျောင်းလာတက် နေကြတာ။ အလုပ်လာလုပ်နေကြတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

“ကဲ ... ဒီနေ့ကပဲစပြီး အလုပ်ဝင်ရမယ်။ ရှင့်ရဲ့ကားမောင်း နိုင်စင်ကရော”

သူ ကားမောင်းလိုင်စင်ကို ပြလိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... ရှင့်မွေးသက္ကရာဇ်က”

“သူတို့ မှားရေးတာပါ”

“ရှင်ကလည်း ငယ်ချင်တာနဲ့ မိန်းမနေတယ်ပေါ့လေ။ ကဲ မောင်မျိုးဦး ... သူ့ကိုထားခဲ့လို့ရပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

လေးတွေအတွက် မုန့်ဖိုးလေးယူသွားပါဦး”

သူမက စက္ကူအိတ်တစ်အိတ် ပေးသော်လည်း မျိုးဦး အဲဒါသီးသီးငြင်းပါသည်။

“ဟာ... နေပါစေ မေ။ ဒါ ကူညီရမယ့်သူတွေပါ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်မြို့က မိတ်ဆွေပဲလေ”

သူမက အတင်းပေးသဖြင့်သာ မျိုးဦး မျက်နှာအိုအိုနှင့် ယူလိုက်ရပါသည်။ သွန်းနေခ မျိုးဦးကို ကားထဲလိုက်ပို့ရင်း နောက်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ငါ့ကိုရောင်းစားခဲ့တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ခွေးကောင်... ဒီလောက်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမလေး ကျွန်း ပို့ခဲ့တာတောင်။ ဟင်း... လူချင်းလဲလို့ရရင် လဲချင်ပါတယ်”

“စောစောကတည်းက အခြေအနေတွေ ပြောပြမထားဘူး။ ခွေးကောင်”

“သူအိမ်တော့ ငါလည်း ခုမှရောက်ဖူးတာကွ။ အပြင်မှာပဲ သိကျွမ်းနေတာ။ ကဲ ငါသွားပြီ။ ပါးပါးနပ်နပ်သာကြည့်ကျက်ပြီ လှုပ်ရှားပေတော့”

မျိုးဦးထွက်သွားတော့ သူ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ပြန်ခေါ်လာရ၏။ နောက် သူကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးကို ကောင်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ရှင့်နေရာ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ကို သွားတော့။ ပြီးရင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့။ ကျွန်မ ကုမ္ပဏီသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

သူမ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်သို့ သူဆက်လာခဲ့ရပါသည်။ အပေါ်ထပ်က အပြည့်မဟုတ်။ တစ် ဝက်။ သူနေရန်အခန်းက နှစ်ခန်းပွဲထားသည်။ ခေါင်းရင်းမှာ မာလီနေပြီး ခြံရင်းမှာ သူနေရမည်။

အပေါ်ထပ်ဆိုပေမယ့် ပြတင်းပေါက်တွေ၊ ဘာတွေ ရှိပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါသည်။ ရှင့်ဘုရင့် ပုဆိုး၊ ခိုးချည်ဆိုသလို သူဌေးအိမ်မှ ထပ်ခိုးဟာ တော်တော်လေး ကောင်းပါသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ရာပြင်ထားပေးပုံကအစ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သူ ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်၊ ကျောပိုးအိတ်ထားပြီးသည်နှင့် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့ခါ အောက်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာတော့ လူစုကွဲသွားပေပြီ။ သူ့ကို ညွှန်ကြားချက်တွေပေးသည့် မမသာရှိတော့သည်။ အဲ ဇာတ်လမ်းအရ သူက ဆေးဆယ်ဆိုလည်း သူဌေးမကို မမလို့ ခေါ်ရမည်ပါပဲ။

“ရှင် ဒီမနက် ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ အိကြာကွေးခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို အပြင်သွားဖို့ပြင်တော့”

သူ ခါးညွှတ်ကာ အရိုအသေပြုပြီး တိုက်ရှေ့မှာရပ်ထား

၂၀ နိ ကြယ်စင်ရှုမဝ

သည် ကားအကောင်းစားကြီးထံ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကားကို ဖုန်
သုတ်ပြီး သူမ ဆင်းလာသည်နှင့် ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ ရှေ့မှာပဲ ထိုင်မယ်။ ရှင့်ကို လမ်းညွှန်ရဦးမယ်”

နောက်ခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီး ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး
ရသည်။ ပြီးမှ သူလည်း တစ်ဖက်မှတက်လိုက်၏။ သူမ ညွှန်ကြား
သည်အတိုင်း ကုမ္ပဏီရောက်အောင် မောင်းသွားရသည်။ သူမ
သည် စာတော်တော်ဖတ်သူဖြစ်ရမည်။ ကားပေါ်မှာ ဂျာနယ်မျိုး
နှင့် စာအုပ်အချို့။

သူက ဒရိုင်ဘာမို့ ကားရပ်သည်နှင့် အလျင်အမြန်ဆင်း
ကာ သူမကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး
သည်နှင့် သူမက -

“ရှင် အလကားမနေနဲ့၊ စာဖတ်နေပါ။ ကားထဲမှာ စာအုပ်
တွေရှိတယ်။ ဒီနားမှာပဲနေ။ ကျွန်မ ဘယ်ကိုပဲ သွားချင်သွားချင်
ရှင် အမြဲအသင့်ရှိနေရမယ်။ ဒီမှာ ရှင့်အတွက် ဖုန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အမြဲအသင့်ရှိနေပါမယ်”

“ဒါထက် မနက်ဖြန်ကျရင် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး
တွေ အားလုံး ရိတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ရှင့်ပုံစံက တောပုန်းကြီးစံပဲ
ပေါက်နေပြီ”

“ဗျာ”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၂၁

သွန်းနေခ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ခဲ့ရကာ ဒုက္ခ
တွေမှာစိုးလို့ပါ။ အမွေးတွေရိတ်လိုက်ရင် သူငယ်ရုပ် ပေါ်သွား
သိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့လေ ငါ့ကို သူ့အလုပ်ခန့်ပြီးပြီပဲ။ ချက်ချင်းတော့
ဖြုတ်တန်ရာပါဘူး။

ကိုယ့်တရား ကိုယ်စီရင်ရင်း သူ ကားနားရှိသစ်ရိပ်မှာပဲ
ဌာနယ်တွေ ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂)

သူ စာတွေဖတ်လိုက်၊ ကုမ္ပဏီထဲသို့ဝင်ထွက်နေသူများကို ကြည့်လိုက်နှင့် တောသားမြို့ရောက်ပုံစံ ဖြစ်နေတာ။ အချိန်တွေ တော်တော်ကုန်လှပေပြီ။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီပင် ထိုးပကော။

ကုမ္ပဏီထဲမှာ စာရေးမလေးတွေ၊ အရောင်းဝန်ထမ်း တွေ ထမင်းဘူးဖွင့်စားကြ၊ ထမင်းဆိုင်သွားစားကြနှင့်။ သူ့မှာ တောငေါင်းစင်းစင်း၊ ပိုက်ဆံလည်းမပါ၊ စားစရိတ်ငြိမ်းဆိုပေ သင်္ကန်းသူဌေးကျွေးမည် ထင်ပါရဲ့။

အတန်ကြာလျှင် လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး သူ့ကို

ခေါ်ထောင်ပေးလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဒီအနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝယ်စားလိုက်တဲ့... ဘော့စ်က”

“ဘော့စ်ရော ဘယ်မှာစားမလဲ ခင်ဗျ”

“ပူမနေနဲ့။ သူ့ကိုဆို လက်ဆောင်ပို့မယ့်သူတွေ အများကြီး”

“ဪ”

ထိုလူဟာ အစောင့်လား၊ သန့်ရှင်းရေးလား၊ သွန်းနေခဲဘယ်သူ့ကိုမှ မသိသေးပါ။ ထိုလူ ညွှန်ပြသည့်နေရာသို့သွားတော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ရှေးလည်း သက်သာပါ၏။ အဝစားမှ တစ်ထောင်လို့ ရေးထားသေသကိုး။

သူ စားပွဲတစ်ခုမှာထိုင်ပြီး ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း နှာလိုက်ပါသည်။ ဟင်းရံအဖြစ် ချဉ်ချည်ဟင်း၊ ငါးပိတို့စရာတို့ကို အရင်ချပေးသည်။ ထမင်းနှင့်ဟင်းပါ ရောက်လာသည်နှင့် သွန်းနေခဲ အပီအပြင် ဆွဲတော့သည်။

“အင်း... တစ်ထောင်ဆိုတော့ လေးထောင်ပိုတာ ပြန်ပေးရမယ်။ နေ့တိုင်း ဝယ်ကျွေးနေတာလည်း အားနာစရာ။ နောက်နေ့ဆို အိမ်ကနေ ထမင်းထုပ်လာခဲ့မှ”

သူဟာ မိသားစုများများနှင့် ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေခဲ့ရသူပီပီ
ပိုက်ဆံနုမြောတတ်ပါသည်။ သူ ထမင်းစားပြီးတော့ ကားနားသို့
ပြန်လာခဲ့ပြီ စာဆက်ဖတ်သည်။ စာအုပ်တွေကတော့ အစုံ
သူအတွက် ထားပေးသလား အောက်မေ့ရသည်။

ဂျာနယ် (၅) အုပ်လောက်နှင့် စာအုပ်တွေက (၅) အုပ်
လောက်။ မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင်ပါသလို၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့
သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်လည်းတွေ့သည်။ နောက်
ဒဂုန်ရွှေမျှားရဲ့ ချစ်ဦးသက်လျာ၊ မောင်မိုးသူရဲ့ ငြိုးသူရန်ဘက်။
နောက် ခင်နှင်းယုရဲ့ ပျားရည်အိုင်။

သူဌေးဟာ စာတော်တော်ဖတ်တာပဲ။ ရသစာပေရော၊
ဗဟုသုတတွေရော၊ သူကလည်း စာဖတ်ဝါသနာပါသူမို့ ကား
စောင့်ရင်း စာတွေ ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

“အဲ”

စာအုပ်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုးထားပေမယ့် သူဌေးနာမည်
ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ ယခုချိန်ထိ မသိ။ သူဌေးရဲ့ ဘိုင်အို
ဂရပ်ဖီကိုလည်းမသိ။ သူသိတာ သူဌေးဟာ တော်တော်လှသည်
ဆိုတာပါပဲ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် မိန်းမတစ်ယောက်။ ကိုယ်
လုံးကိုယ်ပေါက်ရော မျက်နှာပါ ဆိုစရာမရှိ။ ဒီခေတ်အမြင်နှင့်

ပြောရရင် အရွယ်ဟိုင်းနေပြီဆိုပေမယ့် အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင်
တော့ ဒီအရွယ်ဟာ အရွယ်ကောင်း။

နာမည်ကြီး မင်းသမီးတိုင်းဟာ သုံးဆယ်ကျော် လေး
ဆယ်တွေ။ ဂျီလီတို့၊ လိုပက်တို့။

ဝတ်ပုံ စားပုံကလည်း ကလက်တက်တက်မရှိ။ အချို့
မိန်းမတွေလို ငယ်ရှုပ်မဖမ်း။ ငယ်သေးပေမယ့် ကူဇွေရှင်ဒီဇိုင်း နှင့်။

သူနှင့်တော့မဆိုင်ပါ။ သူတာဝန်က သူဌေးသွားလိုရာ
ကားနှင့်ပို့ပေးရုံ၊ သူမကို စောင့်ရှောက်ရုံ။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တိုးတက်
ရေးတွေ၊ ပန်းတိုင်တွေအသာထား။ လောလောဆယ် သူဌေးရဲ့
အိုင်ဘာလုပ်ပြီး ညီမနှင့်ညီကို ကျောင်းပြီးအောင် ထားပေးရပါ
မည်။

သူဘဝရဲ့ ရှေ့ရေးကတော့ မစဉ်းစားသေးပါ။ တစ်
သက်လုံး သူများအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်ပြီး မနေချင်ပေမယ့်
အလွန်တည်တည်ကတော့ မိသားစုအရေးကိုပဲ ရှေးရှုရုံ။

ညနေ (၄) နာရီမှာ သူဌေးကိုတင်ပြီး သူ ကားမောင်းခါ
ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ သူဌေးဟာ မျက်နှာကြောတင်းပေမယ့် မာနကြီး
အဆင့်အတန်းခွဲပုံတော့ မရပါ။ ကြည့်လေ -

“ရှင် စာဘယ်နှစ်အုပ်ဖတ်ပြီးပြီလဲ”

“ဂျာနယ်တစ်စောင်နဲ့ ဝတ္ထုတစ်အုပ်”

“ဘာဂျာနယ်လဲ၊ ဘာဝတ္ထုလဲ”

“စောင့်ကြည့်နဲ့ ဝတ္ထုက ချစ်ဦးသက်လျာ”

“ကျွန်မက ရှင် အားလုံးဖတ်ပြီးမယ် မှတ်တာ”

တကယ်က သူဌေးရစ်နေတာပါ။ ဘယ်သူက ဒီအချိန်
လောက်နဲ့ အများကြီးပြီးမှာလဲ။ သူတောင် ဝတ္ထုကမပြီးသေး။
သွန်းနေခဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

အရေးပေးတိုင်း ရွှေရေပန်းကန်တက်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်။
လေးစားတတ်ရပါဦးမည်။ သူ သတိတရဖြင့် ထမင်းဖိုး ပိုငွေ
လေးထောင်ကို ပြန်အပ်လိုက်တော့ သူမကပြုံးပြီး -

“ရှင့် ဆေးလိပ်ဖိုး၊ ကွမ်းဖိုး ယူထားလိုက်လေ”

“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူး။ ကွမ်း
လည်းမစားတတ်ပါဘူး ခင်ဗျ”

“ပြတိုက်ထဲပို့လို့တော့ ရပြီ။ အရက်ရော”

“ကျွန်တော့်ဘကြီးက မင်းဘူးမှာ နာမည်ကြီး ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်ပါ။ ပိဋကတ်တစ်ပုံအောင်တယ်”

“ဘာဆိုလဲ၊ ရှင်က ကပ္ပိယလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးမျိုးဆိုတော့ ကံ (၅) ဖြစ်
လုံတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ”

တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေနှင့် ငြီးစိစိဖြစ်နေသည့် သူဌေးဟာ

သူ့စကားကြားရသည်နှင့် ကူခြေမဆောင်နိုင်ဘဲ အသံလွင်လွင်
လေးနှင့် အားပါးတရ ရယ်မောနေတော့ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ရ၏။
သို့သော် သူ စောဒကမတက်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူမက -

“ကောင်းတာပေါ့ရှင်။ တကယ့်ဘုရားလောင်းနဲ့ တွေ့နေ
တာပေါ့။ ဒါဆို ကျွန်မ အရက်သောက်ရင်၊ စီးကရက်သောက်
ရင်ရော”

“ဗျာ”

မိန်းမဖြစ်ပြီး အရက်သောက်သတဲ့လား။ စီးကရက်က
တော့ ထားပါတော့။ သွန်းနေခဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူမကို
ဆေးနေတာ အတန်ကြာသွားတော့ -

“ကားကိုလည်း ရွှေကြည့်မောင်ဦး။ ရှင်တို့ မင်းဘူးမှာ
မိန်းမ အရက်သောက်တာ မမြင်ဘူးလို့လား”

“ရှားတယ်၊ ဒီရန်ကုန်မှာရော”

“ရှင် မကြာခင် မြင်ရ၊ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ခုခေတ်က
တိုရီးယားကားတွေ လွှမ်းမိုးပြီး မိန်းကလေးတွေ အရက်သောက်
ကြ၊ ဆိုဂျူသောက်ကြ၊ ဘီယာတွေသောက်ကြနဲ့ ရင်လေးပါတယ်
ရှင်”

“သူဌေးကရော ကိုရီးယားကားတွေအားကျလို့ သောက်

တာလာ။ ကိုယ့်က အဒေါ်ဖြစ်ပြီး တူမတွေရဲ့မှာ အရက်သောက်၊
စားကရက်သောက်နေရင် သူတို့က လေးစားပါဦးမလား”

သူ လေးနက်စွာဆွေးနွေးနေလျှင် သူဌေး မျက်ရည်ထွက်
မတတ် ရယ်မောနေလိုက်တာ။ သွန်းနေခ တော်တော်ကြောင်
သွားပါ၏။ ငါပြောတာ ဘာမှားသွားလို့လဲ။ ငါ့စကားတွေက
သူ့အတွက် ရယ်စရာလား။ ရယ်လို့ဝမှ။

“ရှင်ဟာလေ တော်တော်ထူတာပဲ။ ငထူးကြီး။ ရှင့်ကို
ပြောရတာ ပျက်လုံးဆုံးတယ်။ ကျွန်မပုံစံက အရက်သောက်၊
ဖဲရိုက်နေတဲ့ မိန်းမဆိုးပုံ ပေါက်နေလို့လား”

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ ... ခုမှပဲ ရင်ထဲကအလုံးကြီး က
သွားတော့တယ်”

ကားမောင်းနေရင်းမှ သူ့ရှုပ်က စိတ်ချမ်းသာသွားသည့်
ရှုပ် ပြန်ဖြစ်သွားသဖြင့် သူဌေး မျက်မှောင်ကြုတ်၏။

“ရှင်က ဘာကိစ္စ အလုံးကြီးဆိုရ၊ ကျရတာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်က အရက်သမား မဟုတ်
ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ။
နို့မို့ အမူးသမားဆိုတာ သိပ်ရစ်တာဗျာ။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတတ်
တယ်”

“ကဲ မောင်း မောင်း ... ရှင်က ထူတာနဲ့ ကျွန်မတူမတွေ

ထဲတာနဲ့တော့ ရှင် သူတို့ခိုင်းဖတ်ကြီးဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“သူတို့က ကိုယ့်သူဌေးရဲ့တူမတွေပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က
တော့ အိမ်ရှင်တွေခိုင်းသမျှ အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း လုပ်
ပေးရတော့မှာပေါ့”

“ကောင်းတယ် ... ရှင့်မှာ လက်ခြောက်ဖက်ရှိအောင်
သာ ဆုတောင်းထားပေတော့”

ကား ခြံထဲပြန်ဝင်လည်း သူဌေးကို ကြိုဆိုမည့်သူမရှိပါ။
သူသာ ကားတံခါးဖွင့်၊ အိမ်ထဲထိ ပစ္စည်းတွေလိုက်ဖို့၊ ပြီးမှ
ကိုယ့်အခန်းရှိရာသို့ သူ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

သူ ရေမချိုးခင် ကားရေဆေး၊ ပွတ်တိုက် လုပ်နေတော့
သူဟာ ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူပီပီ ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင်။
ဩဇာနာက ကားရေဆေးရတာထက် သူရေချိုးသည်အခါမှာ
ထက်သည်။ ဒီလိုပါ။

သူဟာ (၂၄) နှစ်အရွယ် လူပျိုမို့ အပျိုတွေရဲ့မှာ
ချော့ချော့ရက်ပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူဌေးတူမတွေကလည်း
သူငယ်ချင်းတွေပါ ရှိနေသလားမသိ။ လူတွေ မရေမတွက်မိပေမယ့်

သူ့မျက်စိထဲက ခန့်မှန်းခြေအရ မိန်းမပျိုတွေ (၁၀) ယောက်လောက်များ ရှိနေမလားပင်။

ကားရေဆေးတုန်းက ပုဆိုးနှင့်စွပ်ကျယ်နှင့်။ သူ့မှာ ရေတွေ စိုသွားခဲ့ပြီမို့ တစ်ခါတည်း ရေချိုးပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူတို့ ရေချိုးရမည့်နေရာဟာ အိမ်ရဲ့ခြေရင်းဖက် ရေတိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

အဲ... မချောတွေက ခြံထဲ ခရေရိပ်မှာ။ မြက်ခင်းဘေးမှာ စကားတွေ စုပြောနေလေရာ သွန်းနေခ ချွေးပြန်ရပါသည်။ မိန်းမတွေရှေ့ ရေမချိုးရဲပါဘူးဗျာ။ ရှက်တာပေါ့။

သို့သော် အချိန်က ညနေတော်တော်စောင်းပြီမို့ သူ့ရဲစိတ်မွေးကာ စွပ်ကျယ်လေးကိုချွတ်ပြီး ရေတိုင်မှရေကိုဖွင့်အားပါးတရ ချိုးပစ်လိုက်တာ။ သူတို့ကို နောက်ခိုင်းပြီးပေါ့။

ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံလေးများနှင့်အတူ -

“လူကသာ ပိန်တယ်၊ ဟိုဟာကြီးက အယ်နေတာပဲ”

“ဘာလဲ ယူဥစ္စာ”

“ဪ... ဗလပြောတာပါ။ ကြည့်ပါလား... ဗလကြီးတယ်နော်”

“အေးဟယ်... ကိုအံ့ကြီးသီချင်းထဲကလို ကြက်သားအဖုဖု ထုထုပြီး ခရာချင်စရာနယ် ဆိုသလိုပေါ့”

“ကိုရီးယားမင်းသားတွေ ဗလလောက်တော့ အပျော့”

“အာနီး... အာနီး”

“မဟုတ်ဘူး... ဘက်ခမ်း”

“မှားတယ်... အိုစမာဘင်လာဒင်”

မိန်းကလေး (၃) စုံထံမှ စကားသံတွေက တိုးတိုးလည်းမဟုတ်။ သူ့ကို အရုပ်ကြီးများမှတ်နေကြသလားမသိ။ သွန်းနေခမျက်စိကိုမှိတ်၊ နားကိုပိတ်ပြီး ရေချိုး ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း ကိုယ့်ဗလကိုယ် ငုံ့ကြည့်ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ်လည်း တစ်ခါမှ မစေ့ငမိပါဘူး။ အသက် (၁၆) နှစ်ထဲက ယခုချိန်ထိ (၈) နှစ်လုံးလုံး ကားစက် ပြင်၊ ကားဘော်ဒီထု စသည့် အလုပ်ကြမ်းများကိုသာ လုပ်ခဲ့ရသူ မို့ သူ့ကိုယ်လုံးဟာ အကျီဝတ်ထားလျှင် မသိသာပေမယ့် ချွတ်ဆိုက်လျှင် ဗလရှိတာတော့အမှန်။

ဘဝထဲက ဘဝသမားမို့ အလေးပြားနှင့် တမင်ကစားစရာ မလိုပါ။ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့်ပင် သူ့မှာ လက်မောင်းကြွက်သား၊ ခင်အုပ်၊ ပခုံးတွေမှာ မာဆယ်တွေက အပြည့်။ ဗိုက်ရှပ်ပြီး ရင်ဆတ်က မာဆယ်တွေနှင့်။

သူ ရေကို တက်သုတ်ရိုက်ချိုးနေတုန်း ကောင်မလေးတွေလည်း ရယ်တုန်း မောတုန်း သူဌေး တိုက်ထဲမှ ထွက်လာပြီး

“ဟေ့... ကောင်မလေးတွေ အိမ်ထဲဝင်ကြ။ အပြင်မှာ

ယောက်ျားတစ်ယောက် ရေချိုးနေတာ ကြည့်စရာလား။ ဝင်
... အထဲဝင်ကြ။ နင်တို့ မရှက်ဘူးလား”

ကောင်မလေးတွေအားလုံး ဆင်ခြေတတ်လိုက်ကြတာ
လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသည့်နှယ်။ ကျယ်ကျယ်တစ်ချိုး တိုးတိုး
တစ်မျိုး။

“ဟာ ... အန်တီလေးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ရှက်ရမှာလဲ”

“အေးလေ ... အပြာကားကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘွားတော်ကလည်း ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေပြန်ပြီ
ကြည့်ကောင်းလို့ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလေးရဲ့
လေ့လာနေတာပါ”

သို့သော် သူဌေးက ထပ်အော်လိုက်သည့်အခါ အားလုံး
ပင် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြပါသည်။ ထိုအခါကျမှ သွန်းနေ
ရေကို အားပါးတရ ချိုးရပါ၏။

ရေချိုးပြီးချိန်မှာ ည (၇) နာရီကျော်ပြီဆို သူ နောက်ဖက်
မီးဖိုချောင်သို့ ထမင်းစားဖို့သွားလိုက်သည်။ မီးဖိုထဲမှာ အိမ်အတွက်
(၃) ယောက်တွေ့ရသည်။ အသက် (၅၀) လောက် တစ်ယောက်
အသက် (၃၀) လောက် နှစ်ယောက်။ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်
ပါးပါးတွေနှင့် သဘောကောင်းမည့်ပုံတွေ။

“မမတို့ ထမင်းစားရတော့မလား ခင်ဗျ”

သူတို့က ဒရိုင်ဘာသွန်းနေခါကို ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာပင်
ဆက်ဆံကြကြသည်။

“လာ လာ ... ရှင်ဆာရင် စားနှင့်ပေါ့။ မာလီဦးမောင်
ဆာ”

“လာပြီ နောက်မှာ”

“ကဲ ထိုင် ထိုင် ... ကျွန်မတို့ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

နောက်ဘက်စားပွဲပိုင်းမှာ ချက်ချင်းပင် ပြင်ဆင်လိုက်
ပြီး အားလုံးအတူထိုင်ကြသည်။ ဟင်းတွေက ချဉ်ရေဟင်း။
အိတ်နှင့် တို့စရာ။ နောက် ကြက်သားဟင်း။

သွန်းနေခါတော့ ကျန်းမာသူပီပီ ထမင်းစားနိုင်ပါ သည်။
မာလီဦးမောင်လို ရှုပ်ထွေးမဟုတ်လို့ ထမင်းစားနိုင်သည်။ ဦးမောင်ပုံစံက
ဆက်လေးဆယ်ခန့် အသားညိုညိုနှင့် ပိန်ပိန် ကိုင်းကိုင်း။

ထမင်းပိုင်းမှာ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးသွားသည်။ နာမည်
သွယ်လည်း ပြောကြသည်။ နှုတ်သွက်သည်မည်ကပင် -

“ဒါက ဒေါ်တင်နုတဲ့၊ သူက ဖြူဖြူမြင့်၊ မာလီဦးလေး
မည်က ဦးမောင်မောင်။ ရှင်နာမည်ကရော”

“သွန်းနေပါ”

“နာမည်ကတော့ အမှိုက်စားပဲ။ မင်းသားလုပ်စားလို့ ရပြီ။
နာမည်လည်း မဆိုးပါဘူးလေ”

သူကတော့ သူ့ကို ဦးစားပေးနေသည် မညိုကိုရော ကျန်သည် (၂) ယောက်ကိုပါ အဆင်ပြေစွာ စကားပြောရုံ။ သူ့၏ မိန်းမတွေနှင့် ရောရောထွေးထွေးနေတတ်သူမဟုတ်။

ညစာစားပြီးပြီးချင်းပင် သူ ကိုယ့်နေရာသို့ပြန်ပြီး ညနေက သူ့ဌေးဆီမှယူလာသည့် ချစ်ဦးသက်လျာကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

သည်စဉ် ဦးမောင် သူ့အခန်းမှခေါ်သဖြင့် သွန်းနေသွားရသည်။ သူ့အခန်းမှာ ပုလင်းထောင်လျက်။ အရက်ဖြူဖော် အမြည်းကမြေပဲလော်။

“လာ ကောင်လေး... ချရအောင်”

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အခန်းရအောင် ထိုင်ပေးပါမယ်”

“ဟား... တကယ့်ဘုရားလောင်းနဲ့ တိုးနေပါလား ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့နော်”

ဦးမောင်အပြောကြောင့် ဒေါသထွက်မိပေမယ့် သူ ကိုယ်စိတ်ကိုယ်ပြန်လျှော့ရသည်။

“ဒီလိုပဲပြောကြတာပါပဲကွာ။ အစဦးတော့ ဘုရားအကယ်လိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့၊ နောက်ဆုံးကျ ကြွက်တွင်းတွေချည်းပါ။ အရက်သောက်လွန်းလို့ ပြုတ်သွားတဲ့ကောင်ချည်းပဲ... အဟင်

အင်”

ဦးမောင် မူးနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် စကားပြောရမ်းတာလား။ သွန်းနေခ လာလက်စနှင့်မို့ ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်ထိုင်နေသည်။ သူက စကားတွေဆက်ပြောလျက်။

“မင်း သူတို့အိမ်အကြောင်း ဘာသိလဲ။ အလကား... အာကာဟပ်နေတဲ့လူတွေ။ အလုပ်သမားတွေဆို လူတွေလို့ သဘောထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့အလုပ်နှင့် ထမင်းရှင်း၊ ဟင်းရှင်းတွေပဲဗျာ။ ဒီလိုမမြင်သင့်ပါဘူး”

“အမယ်လေးဟဲ့... တကယ့် နှလုံးကောင်းဝမ်းကြီးနဲ့ သွေးနေရပါလား။ အေးပါကွာ... ငါကလည်း မင်းသဘောထားကို ချစ်လို့ စစ်ကြည့်တာပါ။ လာပါကွ... တစ်ခွက် တစ်ဖလားတော့ ချစ်ဦး။ တို့တွေဘဝက ဘာများကြီးပွားတိုးတက်စရာ၊ ပျော်စရာ ခံလို့လဲကွာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေလုပ်၊ လကုန်တော့ ပိုက်ဆံထုတ်၊ ဒီလိုနဲ့ အသက်ကြီးလာပြီးသေ။ မသေခင် ပျော်ပျော် အသီးလေး နေသွားကြတာပေါ့ကွာ။ လာ... လုပ်စမ်းပါ”

“ဦးမောင်ရဲ့ဒဿနက တစ်မျိုးကြီးပါလား။ လူ့ဘဝဆိုတာ၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်ဗျ။ လူဆိုတာ သေမျိုးကြီးဆိုပေမယ့် မသေခင် သဘာကအကျိုးရှိဖို့ လုပ်ရကိုင်ရဦးမှာပေါ့။ နောက် အိုစာနာတာ

အတွက် စုဆောင်းရမှာပေါ့”

“အံ့မာ ... မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြဲ ဘုန်းကြီးစာအုပ်
မင်းကရော ဘာတွေလုပ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေရှိတယ်။ ညီနဲ့ညီမ ရှိတယ်။ ညီက
နည်းပညာတက္ကသိုလ်၊ ညီမက ပညာရေးတက္ကသိုလ် တက်နေ
တယ်။ အစက ကျွန်တော် မင်းဘူးမှာပဲ ဝပ်ရှော့မှာ လက်ခံစား
လုပ်နေတာ။ ကျောင်းစရိတ်တွေ မလေ့အပ်လို့ ခုလို စွန့်ထွက်
လာရတာ”

“ဪ ... မင်းမှ တကယ့်နဖူးကြီး အထိုးခံရတဲ့ ခွား
လားကွ။ ဟား ဟား ဟား ... အလကားပါကွာ။ မိဘ ညီအစ်ကို
မောင်နှမဆိုတာလည်း သူတို့အတွက်ချည်း။ ကိုယ်ကပေးဆပ်နေ
ရတာ။ ကိုယ် အိုမင်းမစွမ်းရှိတော့ အဲဒီ ညီ၊ ညီမတွေက ထမင်း
တစ်နပ်ခေါ်ကျွေးဖော်ရရင် ကံကောင်း”

“ဦးမောင် အယူအဆတွေ မှားနေပြီ။ အစကတည်းက
ကိုယ်စားဖို့ အပင်စိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ ညီနဲ့ညီမ လူတစ်လုံး
သူတစ်လုံးဖြစ်ပြီး သူတို့ဘဝတွေ အဆင်ပြေသွားမယ်။ လောက
အကျိုး သယ်ပိုးနိုင်တဲ့ အသုံးဝင်တဲ့ လူတော်လူကောင်းတွေ ဖြစ်
လာမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်တာဝန်ပြီးပြီလေဗျာ။ ထမင်း ခေါ်မကျွေးလည်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟေ ... မင်းအယူအဆကရော တစ်ဖက်သတ်ကြီးပါ
တာ။ ဒါဖြင့် မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန်ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ ဒဿန
ကရော။ အပေးအယူကိစ္စ၊ အသွားအပြန်ကိစ္စတွေ ဘယ်ချောင်
ဆိုထားမလဲ။ ငါကတော့ ငါ တစ်ထောင်ဖိုးပေးလိုက်ရင် တစ်ရာ
မလောက်တော့ ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ခုတော့ ငါက တစ်
ထောင်ဖိုးပေးလည်း တစ်ကျပ်တောင်ပြန်မလာတာက များနေ
တယ်ကွ။ ငါလည်း တစ်ခါကတော့ ဒီလိုပဲ မိကျိုး ဖကျိုး ညီ
အစ်ကိုမောင်နှမအကျိုးတွေ သယ်ပိုးခဲ့ဖူးတာပေါ့ကွာ။ ခုတော့
ဆော်ပြီဟေ့။ ငါ ခွားကျမခံတော့ဘူး။ နဖူးကြီးအထိုးခံတော့
ဘူး။ ငါ့ပိုက်ဆံ ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးတယ်။ မကောင်းဘူး
ဟား ... ဟား ဟား”

ဦးမောင်ရဲ့အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆကလည်း သူ
အားချက်မှ ပေါက်ဖွားလာတာဖြစ်မည်။ သူ တစ်ထိုင်တည်းနှင့်
ဆော့ ချေချွတ်လို့မရ။ ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း ချွတ်ရမှာ။

“ကဲပါဗျာ ... စကားအကောင်းလေးများလည်း ပြောပါဦး။
အိမ်ကလူတွေရဲ့အကြောင်းလည်း အကြမ်းဖျင်းလေး ပြောပြ
တာပါဦးဗျာ။ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်လေးတွေပေါ့။ လူတွေက လည်း
မှားလိုက်တာနော်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် (၁၀) ယောက်လောက်
မှားလို့မလားဘဲ။ ဘွားတော်ကရော ဘယ်အရွယ်လဲ။ ကျွန်တော့်

စိတ်ထင် (၄၀) လောက်လားလို့”

သူ့တမင်ပင် စကားအစ်တာ မကောင်းစိတ်နှင့်မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့မိသားစုအကြောင်းတော့ သိထားသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးမောင်မှာ သူ့ကို ဆရာတင်လိုက်လျှင် ပီတိတွေပြောသွားပြီး သူ့ကို သူသိသမျှ ပို့ချပါတော့၏။

“သူဌေးမက အပျိုကြီးကွ။ အသက်ကတော့ သုံးဆယ်လောက်ထင်တယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လေးဆယ်မရှိသေးဘူး။ မင်းကလည်း လူကဲခတ်ည့်လိုက်တာ။ ဒီလောက် နုဖတ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဪ... သူတို့မြို့သူတွေက (၅၀) (၆၀) လောက်လည်း မထင်ရပါဘူးဗျာ။ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ဆိုတော့ နုကြတာကို”

“သူကတော့ ငယ်ရုပ်မဆင်မယ့်အပြင် ကြီးရင့်အောင်တောင် တမင်ဟန်ဆောင်နေရတာ”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... သူက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးလေး ထူသေ ရှင်ရှိသေအောင် ကြီးရတော့တာပေါ့။ ငါ ဒီအိမ်မှာ မာလီထူလာတာ (၁၀) နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက နုနေခဲ့ရတာ။ သူ့မိဘတွေဆုံးသွားတဲ့ (၅) နှစ်လောက်ကမှ ဟန်ဆောင်လှကြီးရုပ် ဖမ်းထားရတာ”

“ဪ... သနားပါတယ်နော်”

“အံ့မယ်... ဘာသနားတာလဲ။ ဧဟုကောင် မင်းအကြောင်းလည်း ငါသိတယ်နော်။ ဟိုက ကြီးချင်ယောင်ဆောင်သလိုပဲ။ မင်းလည်း ကြီးချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ ပြော... ဘာအကြံအစည်နဲ့ လာတာလဲ။ ဘာလဲ သူဌေးမကို အပိုင်ချိုင်လို့လား”

ဦးမောင် သူ့ကိုယ်သူ စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားလုပ်နေလျှင် သွန်းနေခ ကယျာကယာပင် ရှိခိုးဦးတင်လုပ်ရသည်။

“ဘုရားပေးပေး။ ကျမ်းပေးပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ကောင်းတဲ့အကြံအစည် မရှိရပါဘူး။ သူဌေးက အသက်ကြီးမှ အလုပ်ခန့်မယ် သတင်းရထားလို့ ကြီးချင်ယောင် ဆောင်နေရတာပါ။ ဒါတောင် ဒီအမှေးတွေ မနက်ဖြန် ခိုက်ပစ်ရမယ်ဆိုလို့ ဘာဆက်ပလီရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ငါ့ကောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ သူတူမတွေအကြောင်း ဆက်ပြောမိဦး။ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာလို့ ဒီလောက်များနေရတာလဲဆိုတာ”

“အင်း... တူမက (၃) ယောက်တည်းပါ။ ကျန်တာက သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ။ လာလိုက်ကြ၊ သွားလိုက်ကြ၊ ဝင်လိုက်ကြ၊ ထွက်လိုက်ကြပေါ့ကွာ။ အကြီးဆုံးက လှိုင်ရွှေစင်။ သူက သူ့ အဒေါ်

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီ။ နောက် (၂) ယောက်က သည်းငွေယံနဲ့ နုနုအိမ်စည်တဲ့”

“ဪ... သူဌေးနာမည်ကရော”

“ဟင်... ခုထိ သူဌေးနာမည် မသိသေးဘူးလား။ ညံ့ပို”

“အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ မသိရသေးပါဘူး”

“သူနာမည်က မြခြူးယံတဲ့”

“ဟာ... ကျက်သရေရှိလိုက်တဲ့နာမည်များ။ တကယ်ပါ။ ဒီလောက် ကျက်သရေရှိတဲ့ နာမည်မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး”

“မပိုနဲ့ဟေ့ကောင်။ မင်းဥစ္စာ လွန်နေပြီ”

“သူတို့မ (၂) ယောက်ကရော ကျောင်းသူတွေလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒေးတက်နေကြတာ။ တစ်ယောက်က သင်္ချာ၊ တစ်ယောက်က အီးမေဂျာ”

“အင်း... တော်တော်လေး သိသွားပါပြီ။ အဲ... အိမ်အကူတွေကရော သဘောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်... ဒါပေမဲ့ သတိထား။ ငယ်တဲ့ (၂) ယောက်က အပျိုတွေ။ ငါ့တောင် ပိုးတာ။ မင်းဆို ပြောမနေနဲ့တော့”

ဦးမောင်အပြောကြောင့် သွန်းနေခ တဟားဟား ရယ်မောရင်း -

“ဦးမောင်ကို ကျွန်တော့်ဦးလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြဦးမယ်။ နားထောင်”

“ကျွန်တော့်ဦးလေးနာမည်က ကိုနီတဲ့။ ငယ်ငယ်ကတော့ သဘောကောင်း၊ မနောကောင်း၊ လူပျိုကြီးပေါ့များ။ အဲ... နောက် ဆေးဆယ်လည်းကျော်လာရော အပေါင်းအသင်းများပြီး အသောက် သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ရောဆိုပါတော့...။

သောက်လွန်းအားကြီးတော့ မျက်နှာတွေ၊ ခြေတွေ၊ လက်တွေ ဖောယောင်ပြီး မနေနိုင်တဲ့အမေတို့က ဆေးရုံတင်လိုက်ရော ဆိုရမှာ။ အဲဒီမှာ သူ့ကို အရက်သမားလူပေကြီးဆိုပြီး ဆေးရုံက ဆရာမတွေက သိပ်စေတနာမရှိတူးပေါ့လေ။ သူကလည်း လူပေ၊ နှုတ်ဆိတ်တော့ နံစော်နေတာ။ ဒီကြားထဲ ရစ်ကလည်း ရစ်တတ်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့များ။ ဆရာမတွေ အော့ကြာလန်ပေါ့”

“အင်း... ဆိုပါဦး”

“အဲဒီမှာ ဆရာမတွေက သူ့ကို ဆေးထိုးရင် ခပ်တည်တည်၊ ခပ်တင်းတင်းနဲ့ပေါ့။ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပြီး ပြေးအေးချည်းပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဆေးရုံက ဆင်းလာယ်။ ဒီမှာတင် ဦးလေးက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“နောက်တစ်ပတ်လောက်သာဆက်နေရရင် ဆေးရုံက

ဆရာမချောချောလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ သူနဲ့ငြိနိုင်သတဲ့
ဗျာ။ ဟား ဟား ဟား ... ဆရာမတွေက သူ့အနားရောက်ရင်
လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေကုန်သုတ်ပြေးတဲ့ကြားထဲက”

“အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

ဦးမောင် ကျွဲမြီးတိုနေတော့ သွန်းနေခဲ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့
ရှင်းရသည်။

“ဪ ... ဦးမောင်လည်း ကျွန်တော့်ဦးလေးလို ကိုယ်
ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေသလားလို့ပါ။ ယောက်ျားတွေဆိုတာ
ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး တွေးတတ်ကြတယ်လေ”

“တော် ... တော် ... မင်းဟာလေ ငါက စေတနာ
သတ်ပေးတာကွ။ နှုတ်ခမ်းပဲချင်းတော့ မီးမမှုတ်နဲ့မောင်။ မှုတ်ချင်
မှုတ်ရင် သူဌေးတူမတွေကိုသာမှုတ်”

“ဘယ်သူမှ မမှုတ်ရဲပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်
နဲ့ပါ။ ညီမက နောက်ထပ် (၁) နှစ်ဆို ဘွဲ့ရ အလုပ်ရမှာပေမယ့်
ညီက (၅) နှစ်ကြာမှ ကျောင်းပြီးမှာ”

“ဒါဆို မင်းတာဝန်က (၅) နှစ်ကြာမှ ပြီးမှာပေါ့။ မင်း
မိဘတွေကရော သူ့သားသမီးတွေတာဝန် မယူနိုင်ဘူးလား”

“အဖေနဲ့အမေက အသက်ကြီးပါပြီဗျာ။ မိသားစု
ဝတ်နေရေးလောက်ပဲ ဖြေရှင်းနိုင်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က

ညီမတွေရဲ့ကျောင်းစရိတ်ကို တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“အလကားပါကွာ၊ နောက်ဆုံးကျ ညီ ညီမတွေက
မင်းရင်ကိုရံကန်ပြီး ကျေးဇူးကန်းပြပါလိမ့်မယ်။ ဒါမျိုးတွေ
စောဖေတို့က နောကျနေပါပြီ။ ဟား ဟား ဟား ... ငါလည်း
တစ်ချိန်က မင်းလိုပဲ ညီမကို ကျောင်းထားခဲ့တာပေါ့။ ထောက်ပံ့
ခဲ့တာပေါ့။ ခုကျ သူက ပညာရေးမှူးကတော် အထက်တန်းပြ
ဆရာမကြီးဖြစ်လို့။ အဟက် ... ငါ့ဆီကို ပုဆိုးတစ်ထည်လည်း
ချောက်မလာပါဘူး။ မုန့်တစ်ထုပ်လည်း ရောက်မလာပါဘူး။ ငါလို
အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိနေတာကိုပဲ ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်နေကြတာ
ပါကွာ။ ကဲ ... အခုကျ ငါ့ဘဝ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်လိုက်
သလဲ။ ဘယ်သူမှ ထောက်ပံ့စရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ကိုယ်ရတာ
ကိုယ်သောက်၊ ကိုယ်ရတာ ကိုယ်စား ... အဟား ဟား ဟား”

ဦးမောင်ရဲ့ခံစားချက်ကို သိလိုက်ရတော့ သွန်းနေခဲ သူ့ကို
ဆနားမိလိုက်ပါသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ နားလည်မှု ရှိအောင်
နှင်းပြရဦးမှာပေါ့။

“သူတို့တာဝန်မကျေတာသူတို့အပိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်
ဆိုတာတော့ လောကရဲ့ လူဝတ္တရားအားလုံးကို ကျေပွန်လိုက်
ချင်ပါတယ်။ မိဘတွေအတွက် သားကောင်း ညီ ညီမတွေအတွက်
အစ်ကိုကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိုက်ချင်ပါတယ်”

၄၄ နီ ကြယ်စင်ဗျာဝေ

“အေးပေါ့ကွာ ... နောက်ဆုံးကျ မင်းရင်ဘတ်ကြီးမှာ ဆုတံဆိပ်တွေ ပြည့်နေအောင် ရဦးမှာပေါ့ ... အဟက်”

“ဘာဆုတံဆိပ်မှမရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးမောင်ရယ် ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်သန့်ပြီး ကိုယ့် ဘဝကိုယ် ခေါင်းမောရင်ကျောပြီး လူပီသစွာပဲ နေထိုင်သွားချင် ပါတယ်”

“မင်းကတော့ ဆေးမတိုးတော့ဘူးဟေ့။ ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သူရဲကောင်းတံဆိပ် ခပ်နှိပ်ချင်တဲ့ကောင် ပဲ။ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ။ မင်းအတွက် ငါ အများကြီး ဂုဏ်ယူ တယ်။ အဲဒီဂုဏ်ပြုပွဲအတွက် သောက်ပွဲလေးကျင်းပလိုက်ကြရ အောင်”

သူက အရက်သမားပီပီ အရက်သောက်ဖို့ ဆွယ်တော့ သွန်းနေခ အတင်းတောင်းပန်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ တော့သည်။

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၉) နာရီ။

သွန်းနေခ၊ အမွေးအမျှင်တွေ ဂိတ်ထားရသည်မို့ လူက ခိုတိုးရှောင်တန်။ စိမ်းဖန်နေသည့် မျက်နှာဟာ ဖြူနုမနေပေမယ့် အကြီးနီရောင်သန်းသည့်အသားက စိုစိုဝင်းဝင်း။

သူ့ဥပမီရုပ်က ယောက်ျားပီသသည်လူချောတစ်ယောက် မျက်ခုံး မျက်လုံးနှင့် နှာတံတို့က ကြည့်ကောင်းပြီး ပြုံးယောင် ယောင် နှုတ်ခမ်းကပီပီရိရိ။

ယောက်ျားပီသသည် ကိုယ်ဟန်မှာ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူ နှင့် ယောပုဆိုးအညို။ ကိုယ့်မှာ အဝတ်အစားကလည်း များများရှိ

တာမဟုတ်။ ရသမျှပိုက်ဆံဟာ ညီနှင့်ညီမအတွက်ပဲ ကုန်တာ။
ရှိသည့်အဝတ်ဟောင်းလေး (၂) စုံကိုပဲ လျှော်လိုက်၊ ဝတ်လိုက်
လုပ်ရမှာ။

အိမ်နေရင်းကတော့ ကြမ်းချောပုဆိုးလေး (၂) ထည်နှင့်
စွပ်ကျယ်လေး (၂) ထည်။

လူပျိုလူရွယ်ပေးမယ့် လှဖို့ ပစိုတွေ သူ မစဉ်းစားအား။

ယခုလည်း အမွှေးအမျှင် ရိတ်ထားမိလို့ သူ သူဌေးနှင့်
မတွေ့ရအောင် တစ်မနက်လုံး အလုပ်များချင်ယောင် ဆောင်
နေရတာ။

မနက်စာထမင်းလည်း မညှိထံမှာ ထမင်း၊ ပဲပြုတ်ဆီ
ဆမ်းနှင့် စားခဲ့ပြီ။ နေ့လယ်စာလည်း ထမင်းနှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးနှင့်
ထုတ်ခဲ့ပြီ။

ထမင်းကို ခပ်သိပ်သိပ်တစ်ချိုင့်ထည့်ပြီး ဟင်းက ခဲ
ပြုတ်ဆီဆမ်းပါ။ သူဟာ အညာသားပီပီ ပဲကြိုက်ပါတယ်။

သူဌေးဟာ သူ့ကို တစ်လ (၃) သိန်းပေးထားသည့်ကြာ
မှ နေ့တိုင်း ထမင်းဖိုးပေးနေရမှာ သူ အားနာပါသည်။ အိမ်ထဲ
ယူခဲ့လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဟင်းတွေမကျက်သေးလည်း ပြဿနာ
မရှိ။ ပဲပြုတ်နှင့် ထည့်ခဲ့ပါပြီ။

ကားနားမှာ ကားသုတ်ရင်း သူ သူဌေးကို စောင့်ပါ သည်။

“ဟော”

ဖက်ဖူးရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပယဉ်ကျေးပြီး ကျက်
ဆရေရှိစွာ ထွက်လာပုံက လမင်းသာသည့်နယ်။ ‘သူ ကားတံခါး
ကို ပြေးဖွင့်၊ ပိတ်ပေးပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကားထဲမှာ
အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ -

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သွန်းနေပါ”

မြခြူးယံ အသံလွင်လွင်လေးနှင့် ရယ်နေမှ သူ့ကို
အတည်ပေါက်နှင့် ပြောနေမှန်း သိလိုက်၏။

“ရှင်အသက်လေးဆယ် ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာဆေးတွေ
ကလဲ”

“ဟို... အဲ... အလုပ်၊ အလုပ်မရမှာမို့လို့ ညာမိတာပါ”

“ဒါဆို မှတ်ပုံတင်ပြ၊ မပြရင် ရှင်ကို အလုပ်ထုတ်မယ်”

သူ အမြဲဆောင်ထားသည့် မှတ်ပုံတင်ကို ပြလိုက်ရပါ
သည်။ သူမက သေချာဖတ်ပြီး -

“အင်း... အသက်က အစိတ်တောင်မရှိဘူး။ ပညာ
အရည်အချင်းကလည်း B.Sc ဆိုပါလား”

“အဝေးသင်ဘွဲ့လေးပါဗျာ”

“ဒါနဲ့များ ဘာကတဲ့၊ တော်တော်လာတဲ့လူ”

“ယုတ္တိရှိအောင်လို့ပါ ခင်ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်တော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးကြီးလိုချင်တာ အကြောင်းရှိတယ်။ ရှင့်အရင် ဒရိုင်ဘာတုန်းက အိမ်ကတူမတစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးတယ်လေ။ ကျွန်မတူမခမျာ ပညာတောင် ဆုံးခန်းမတိုင်လိုက်ရဘူး”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခြေချုပ်နဲ့ပါ”

“ဪ... ရှင့်မှာ အိမ်ထောင်နဲ့လား။ စောစောက ပြောရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည်နဲ့ငြိရင် ပိုပြီးရှော့ရှိတယ်။ ကျွန်မတူမတွေကို အငယ်အနှောင်းလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ရှင့်အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ။ ဒါပဲ။ တစ်ခုခုဆိုလို့ကတော့ ရှင့်တို့ အလုပ်ဖြုတ်ရုံတင်မကဘူး။ ထောင်ထဲပါ ထည့်ပစ်မှာ”

မြခြူးယံ အခြောက်တိုက် ကြိုးဝါးနေလျှင် သွန်းနေပန်းတွန့်မိပါသည်။ ပြီးမှ...

“သူဌေးခင်ဗျာ... ဒီလောက်ကြီး အကြောက်မလွန်ဘူး။ ကျွန်တော့်ပုံစံက လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ လုံးမရှိပါဘူး”

“လူဆိုးမှာလည်း ချို့ပါတာမဟုတ်ဘူးရှင့်”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးမျိုးပါ။ ကံ (၅) ပါ”

အသေးအမွှေးလေးကအစ မကျူးလွန်ပါဘူး။ အရက်ဆိုလည်း အရက်ကိုထား ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းတောင် မစားဘူး။ မုသာဝါဒက ဆိုလည်း မုသားပြောဖို့ထား အတင်းစကား၊ အဖျင်းစကားတောင် ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ သူဌေးရဲ့တူမတွေအတွက် လုံးဝဥသံ့ ဆိုကြည်စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

“ဒါထက် ရှင့်ခြေချုပ်က ဘာလဲ။ ရှင့်အမျိုးသမီးကရော ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ဒီလိုပဲ ရပ်ဝေးကို သွတ်တာပဲလား”

“ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခြေချုပ်က သားစုခြေချုပ်ကိုပြောတာပါ။ ညီမက ပညာရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်။ ညီက နည်းပညာတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကျောင်းပြီးအောင် ထားရမှာပါ။ ကျန်တာ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားအားပါဘူး”

“ရည်းစားလည်း မရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲ ထည့်အားပါဘူး”

သူ အမှန်အတိုင်းပြောပေမယ့် မမဖုရားက နှုတ်ခမ်းကို တော်မူပါသည်။

“လူကတော့ လေကြွားပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်တားမြစ်ချုပ်ချယ် လို့ရတဲ့ကိစ္စတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ မတွေ့သေးလည်း မတွေ့သေးဘူး ပြော”

သူ မဖုရားနှင့် ပြိုင်ပြီးဆွေးနွေးမနေတော့ပါ။ ဟုတ်ချင် လည်း ဟုတ်မှာပဲလေ။ ဆိုပါစို့၊ သူဟာ အချစ်နှင့်မတွေ့သေးဘူး

“ရှင်ရတဲ့လစာနဲ့ လောက်လို့လား။ ကျွန်မတူမတွေ တောင် တစ်ယောက်ကို တစ်လ (၅) သိန်းလောက် ပေးရတယ်”

“ဒါကတော့ဗျာ... ဆင်လည်း ဆင့်အထွာ၊ ကြွက်လည်း ကြွက်အထွာပေါ့။ သူတို့ လောက်အောင်သုံးကြပေါ့။ ကျွန်တော်က တော့ ကိုယ်ရတဲ့လစာကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပဲ့စေရဘဲ တစ် ယောက်ကို တစ်သိန်းခွဲစီ ပို့လိုက်မှာပဲလေ”

“အံ့ဖွယ်သုတပဲ။ ရှင်မှာ ကိုယ်ပိုင်အသုံးစရိတ် လုံး မကျန်ဘူးလား။ ဥပမာ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာကအစပေါ့”

“ဗျာ... ဟိုရေတိုင်မှာထားတဲ့ ဆပ်ပြာတို့၊ သွားတိုက် ဆေးတို့က သူဌေးထားပေးတာမဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော် မနာ က ယူသုံးမိပြီ။ အဲဒါ ဦးမောင်ရဲ့ပစ္စည်းတွေလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန် တော်တော့ အဒိန္နာဒိနကံ ဖောက်ဖျက်မိပါပြီ။ ဘုရား ဘုရား... ဘယ်လို ပြန်ပြီးအာပတ်ဖြေရပါ့မလဲ”

ကားမောင်းနေရင်း တကယ်ပင် ချွေးတွေပြန်လာသည် ခုန်းနေခက်ကြည့်ပြီး မြဲဖြူးယံ မရယ်ရက်တော့ပါ။ တော်တော် ကြောင်တဲ့လူပဲဟုလည်း မှတ်ချက် မချရက်။ သူဟာ တကယ် အညာသားလူရိုးလေး။

ဝတ်ပုံ စားပုံလည်း ကြည့်ဦး။ အဖြူလက်ရှည်၊ ယော ချီး စကြာဖောက်အညိုနှင့်။ ရှင်းသန့်နေတာတော့ အမှန်။ ညီလျားသောအရပ်နှင့် လိုက်လျောညီသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ၊ နောက် ညီကြည်ချောမွေ့ သဘောဖြူအူစင်းမျက်နှာ။

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီလောက် အင်စားမနည်းပါဘူး။ ရှင်တို့ အလုပ်သမားတွေအားလုံးအတွက် လည်း အလှူပယ်ပေးထားပါတယ်တဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ... ကျွန်တော် တော်တော်စိုးရိမ် ချတာ”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ကဲ... ရှင် နေမကောင်းဖြစ်တော့ ဆေးဖိုးမကုန်ဘူးလား”

“ဪ... ဒါကတော့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါခင်ဗျာ။ ကျွန် တော် တစ်ခါမှမဖျားဘူး၊ မနာဘူးပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေး လည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်။ အအိပ်မကျ။ အစားမကျူးတော့။ အိပ်သာလည်း ဖြစ်ခဲပါတယ်”

၅၂ နီ ကြယ်စင်ဟူ၍

“ကျန်းမာရေးကို ဘယ်လိုကုရစိုက်တာလဲ။ အလေးမထား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မနက်စောစော ထပြေးပါတယ်။ နောက် သိုင်းကစားပါတယ်”

“အင်း... ရှင်က အလာကြီးပါလား။ မနက် ဘယ်အချိန် ထလဲ”

“ငါးနာရီပါ”

“အင်း အင်း... ကဲ ဒီနေ့လည်း စာဖတ်ကျန်ခဲ့မယ်။ ဘာကြီးရယ်။ နောက်မှ ရှင့်အတွက် စီစဉ်မယ်”

ကားရပ်ပြီဆို သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလျှင် ပြေးကြိုသွားသန့်ရှင်းရေးကောင်မလေးလက်ထဲသို့ မြေကြီးယံ ဖိုင်ထည့်ပေးပေးပါသည်။

အခန်း (၄)

မြေကြီးယံ။

အသက်သုံးဆယ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက အောက်ကြောင်းသို့ ရဲရဲပင် ပြန်မကြည့်ရဲ။ ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ သူမ အာလောကအပေါ် အနိုင်ရနေတာလား။ အနိုင်ခံနေရတာလား ဆို မသေကွဲ။

သူမအသက် (၂၅) မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ ရောဂါတွေနှင့် ဆွဲဆင်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသည်။ အချိန်အဟုန်ရနေ သည့် ဘဝကို မြေကြီးယံ ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။

သူဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ပွေးချင်းပေါက်ဖော်မရှိ။

ဖေဖေညီမ၊ မေမေညီမတွေမှ မွေးသည့် တစ်ဝမ်းကွဲ မောင်နှမတွေသာ ရှိကြသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ နာရေးကိုလည်း ရင်း သူတို့သမီးတွေကို တစ်ယောက်စီပို့ထားကြသည်။ ခေါင်းကတော့ အဖော်ရစေရန်တဲ့။

သူမမှာ ရောက်လာသည့်တူမ (၄) ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးရ၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်နေပေပြီ။

ကျန်နှစ်ယောက်ကိုမူ ကျောင်းထားပေးနေရတုန်း။ သမီးမိဘများဟာ အိမ်၊ ခြံ၊ တိုက်ခန်းတွေ ခရေစီဖြစ်သည်မို့ ထိုအိမ်များ၊ တိုက်ခန်းများမှ လခရသဖြင့်သာ တော်ရောသည်။

တူမတွေရဲ့စရိတ်၊ အိမ်စရိတ်က အကုန်အကျမသေးတစ်လကို သိန်း (၃၀) လောက်ထိ ကုန်နေလေရာ မြို့နယ်စိတ်ပျက်ရသည်။

သူမရဲ့ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာရှင်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ အများအပြား။ အကျိုးအမြတ်ထက် ဝန်ဆောင်ခတွေက ပိုများနေသလို၊ အခြေအနေကမကောင်း။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေ့လုပ် အပ်နေမှန်းကို စုံစမ်းလို့အဖြေမထွက်။

တိုက်ခန်းလခတွေ၊ အိမ်လခတွေရပေမယ့် အိမ်ရဲ့

ဆက်က တအားကြီးမားနေလေရာ။ မြို့နယ်မှာ အကြံပေးမည့်သူမရှိ။ တိုင်ပင်ရမည့်သူ မရှိ။

ဒရိုင်ဘာကို လစာ (၃) သိန်းပေးငှားရတာတော့ တန်နေပြီထင်သည်။ ဒရိုင်ဘာဟာ လူငယ်ပေမယ့် ရိုးသားပြီး စိစစ်တတ်သူဖြစ်ပေရာ သူ့အရည်အချင်းကို မြို့နယ် စောင့်ကြည့်ရပေမည်။

တစ်မနက်လုံး စာရင်းတွေ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး လာမည့်အပတ်မှာ ဆွေးနွေးဖို့ သူမအသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်ပြီမို့ သူမ ဆိုင်သို့ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ လှမ်းမှာပြီး ဒရိုင်ဘာအတွက် စီစဉ်ပေးဖို့ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ကိုယ့်တာဝန်ပဲလေ။

“ဟဲလို”

“ရှင်နေ့လယ်စာအတွက်”

“ဪ... ရပါပြီ သူဌေး။ အိမ်က ထမင်းချိုင့်ထည့်ထားခဲ့ပါပြီ”

“ဘယ်လို... ဟင်းတွေမှ မကျက်သေးဘဲနဲ့”

“အဟဲ... ထမင်းနဲ့ပဲပြုတ်လေ။ ဟလချောင်ကြော်လေး ထောင်ပါသေး။ ရပါပြီ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အတွက် အိုကေပါပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

မြို့နယ် ဖုန်းချလိုက်သည်။ မဆိုးဘူး။ ဒီလူဟာ တော့

တော်စိစစ်တာပဲ။

သည်စဉ် မြခြူးယံထံသို့ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ယံရေ... ကိုယ် ရွှေတံမှာစောင့်နေတယ်။ လာခဲ့နော်”

ဒေါက်တာစိုးဝင်း အထူးကုဆရာဝန်ပေါက်စ။ သူမ ထက်

(၅) နှစ်လောက်ကြီးသူ။ မြခြူးယံကို ချစ်ခင်ပန်ထားသူ တစ်ယောက်။

“ဆော့ရီးပါ ဒေါက်တာ... ယံ နောက်တစ်ပတ်အတွက် စာရင်းတွေပြုစုနေလို့ပါ”

“ဟာ... ဒါများကွာ၊ မန်နေဂျာတွေနဲ့ လွှဲထားလိုက်ပေါ့၊ ကိုယ်မအားဘူးနော်။ ယံအတွက်မို့ တမင်အားအောင်လုပ်ထားရတာ။ ကိုယ် ဒီနေ့ ယံကို ပရိပို့စ်လုပ်မလို့”

သေလိုက်ပါတော့ ဒေါက်တာကြီးရယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးကများ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှာသိသိကြီးနဲ့ လာရဲမှာတဲ့လဲ။ ဂျပန်ပြန်ဒေါက်တာကြီး၊ မိန်းမကျမ်း မကျေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းတာလားပင်။

“ဒေါက်တာရယ်... ဘယ်မိန်းကလေးကများ ကိုယ့်တို့ ပရိပို့စ်လုပ်မှာ ဝမ်းသာအားရပြေးလာမှာတဲ့လား။ ဒါပဲနော်... နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့ ဘိုင်”

မြခြူးယံ ကိုယ့်စားပွဲမှာ စားသောက်ဖို့ပြင်ဆင်နေရင်း ပြတင်းပေါက်ကြည့်တော့ ဒရိုင်ဘာကိုလုံချော သူထမင်းချိုင့်လေး

ခွင့်စားနေတာ မြင်လိုက်ရ၏။

ဪ... သနားစရာပဲ။ သူ့မှာ မိသားစုအတွက်ပဲ ကြိုးစားနေရတာ။ စာရိတ္တကလည်း ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။

မြခြူးယံ အိမ်မှတူမတွေကို စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။

သည်ကလေးတွေဟာ အသုံးအစွဲကြီးလွန်းသည်။ တစ်လ တစ်လ ချုပ်ထွက်တာကတစ်မျိုး၊ ကျောင်းစရိတ်၊ ကျူရှင်စရိတ်တွေကတစ်ပုံ။

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေသည့် တူမကလည်း အားမကိုးဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ အခေါ်ပါဝါယူပြီး မာနတွေကြီးနေတာပဲ ရှိသည်။

(၅) နှစ်လုံးလုံး အဖော်ပြုပေးခဲ့သည်ဆိုပြီး အခွင့်အရေးတွေ နှင်းကန်ယူနေကြသည်။ အိမ်မှာဆိုလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေကို အာမှ ကူမလုပ်ကြ။ အိမ်အကူတွေ (၃) ယောက်တောင် ငှားပေးထားရတာကြည့်။

အိမ်အကူတွေကလည်း တစ်လကို (၁) သိန်းစီပေးရတာ။ ဆုတလော ကုမ္ပဏီမှာ အရှုံးတွေပေါ်နေသဖြင့် ဝန်ထမ်းတွေအောင် လျှော့ပစ်ရမည့်အခြေ။

မြခြူးယံ စားရင်း သောက်ရင်း ထိုအကြောင်းတွေ တွေးသွားတော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စားလို့မရတော့။ ရင်ထဲဆို့နှစ်သွားသည်။

သူမမှာ အားကိုးစရာမရှိ။ ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင်
ဝမ်းခေါင်ခေါင်။

ကုမ္ပဏီက စီးပွားရေးတွေထိုးကျ။ အိမ်စရိတ်တွေထဲ
အထက်ထိအောင် မြင့်တက်။ တိုက်ခန်းလခ၊ အိမ်လခတွေနှင့်
ဖာထေးပြီး ကျားကန်နေရတာ။

အိမ်အကူကလည်း လျော့လို့မရ။ ဒရိုင်ဘာကလည်း
မထားလို့မဖြစ်။ သူမမှ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ဘော်ဒီဂတ်လည်း
ဖြစ်အောင် ဒရိုင်ဘာလည်း နှိမ့်သင့်သည်။

ကျန်နေသည့် အစားအစာတွေကို ဒရိုင်ဘာကိုပဲ တွေ့
လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး မြဲခြူးယံ ကိုလူချောကို ဖုန်းခေါ်
လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မ မစားဖြစ်တော့တဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်
အသားကင် ရှင်လာယူ”

“ဗျာ ... သူဌေး ဘာလို့မစားဖြစ်တာလဲ၊ ဒကာပေါ့
လား”

“မပေါ်ပါဘူး၊ စားမဝတော့လို့၊ လာယူပါ ဒါပဲ”

လျှာတွေရှည်နေသည့် ဒရိုင်ဘာကို ဟောက်ထည့်လို့
ပြီး သူမ ဖုန်းဖိတ်လိုက်တော့ ချက်ချင်းပင် သူရောက်လာခဲ့သည်။

“အဲဒီမှာ ယူသွား”

“သူဌေး ... အစာအိမ်ဖြစ်တော့မှာပဲဗျာ၊ နည်းနည်းတော့
စားမှပေါ့”

“ရှင် တော်တော်ရှည်ပါလား။ ရှင်တို့လို ဆင်းရဲသားတွေ
မဲ အေးတယ်။ ဘာမှအပူအပင်မရှိ၊ သောက်မရှိ၊ စားလို့ဝင်၊
အိပ်လို့ပျော်တယ်။ ယူ ယူပြီးသွားတော့”

သူမ ကုလားမနိုင်၊ ရခိုင်မဲမိလေသလား။ ကိုယ့်ဘဝ
အဆင်မပြေသည်နှင့် မဆိုင်သည့်လူကို မဲမိလေပြီ။ သူမ့ကံနာ
ညှိုးသွားပြီး အစားအသောက်များကို တုန်ယင်သောလက်များဖြင့်
ယူသည်။

“သူဌေးကုသိုလ်ရအောင် ကျွန်တော် သက်ကြီးရွယ်အို
တွေကို လှူပေးပါမယ်”

“ရှင် မစားဘူးလား”

“ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်က အလ
စားရတိုင်း နင်းကန်စားတတ်တဲ့ဗိုက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
အစားမကျူး၊ အစားလောဘမကြီးတတ်ပါဘူး သူဌေး”

သူ အခန်းထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထွက်သွားတော့မှ မြဲခြူးယံ
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ငါ လူသားချင်း အဆင့်အတန်း
နဲ့သလိုဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို ဖိနှိပ်နှိပ်ပြောမိတယ်။ ငါ မှားသွား
ပြန်ပြီ။

၆၀ နီ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

မြခြူးယံ ငေးကြည့်နေဆဲ ဒရိုင်ဘာက လမ်းသွားလမ်း
လာထဲမှ ဆင်းရဲသားအဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် အဘွားအိုတစ်
ယောက်ကို ရိုသေစွာ ပေးကမ်းလှူဒါန်းနေတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဪ... ဒါ ကုသိုလ်ရအောင်တဲ့။ ဆောရီးပါ...
ဒရိုင်ဘာရေ။ ငါ ဒီနေ့ စိတ်တွေထွေးနေမိလို့ပါ”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၆၁

အခန်း (၅)

မြခြူးယံ သွားချင်သမျှ ကိစ္စရှိသမျှ သွန်းနေခ လိုက်ပို့
ပေးရတာ သူ့တာဝန်ပါ။

သွန်းနေခ ခါတိုင်းလို စကားတွေမရွှင်၊ မျက်နှာလည်း
ချေါ့နိုင်တော့ပါ။ အားငယ်လို့မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်ရဲ့ ကိုယ်၊
စိတ်၊ နှလုံး (၃) ပါးလုံးကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပါသည်။

ဟောင်လွန်းတဲ့ခွေး လူမလေးတဲ့။ ငါ ဆင်ခြင်ရမယ်။

“ရှင်တို့လို ဆင်းရဲသားတွေပဲ အေးတယ်။ ဘာမှအပူ
အပင်မရှိ၊ သောကမရှိ၊ စားလို့ဝင်၊ အိပ်လို့ပျော်တယ်”

ဆင်းရဲသားတော့ ဆင်းရဲသားပါ။ ဆင်းရဲသားလို့ ပြော

လို့လည်း မနာကြည်းပါဘူး။ ရှက်စရာလို့လည်း မထင်မိပါ။

ပြောကြေးဆို၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ချမ်းသာသည့် လူနည်းစုက ၁၀% ပင်မရှိ။ ၅% တောင်ရှိရဲ့လား။ သူ့စိတ်ထင် ၁% လောက်ပဲ ရှိမည်ထင်ပါသည်။

ကျန်သည့် ၉၅% ဟာ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားပါ။ ဆင်းရဲသားပြည်သူလူထုဖြစ်ရတာ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့ရဲ့စေတနာကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာတော့ သွန်းနေခ ဝမ်းနည်းလို့မဆုံး။

အရာမယွင်းသည့် အစားအစာတွေကိုကြည့်ပြီး ဆာနေမှာစိုးလို့၊ အစာအိမ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောမိသည့် စေတနာစကားကို သူမ အရေးအရာမယူ။

ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့လို ဆင်းရဲသား၊ နင်းပြား ဒေါင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာဟာ ခါးမှာပေါ့။ သူ့လက်အောက်မှာနေသူခိုင်းတာလုပ်၊ သူ့ကျွေးတာစားနေရသည့် ဒေါင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာဆိုတာ သူမအတွက် မတန်မရာ။

ထိုကိစ္စတွေပြီးသည့် တစ်ပတ်လောက်အထိ သူ့ဌေးနှင့် သူ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားကြသည်။ စကားတွေလည်း အပိုမဆို ဖြစ်ကြတော့။ တိုရှင်း လိုရင်းပါပဲ။

စိတ်ဆိုးနေတာတော့ ဟုတ်မည်မထင်။ သူ့ဌေးကြည့်ရတာ

ခုတလော စိတ်တွေလွင့်ပါးနေသလို။ မျက်နှာလှလှလေးခမျာ ခပ်မွန်မွန်၊ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေသည့်ပုံ။

ငွေရေး ကြေးရေးများ အခက်အခဲရှိနေသလား။ သူ့တူမ ဆွေဆိုတာလည်း အလိုက်မသိ။ တောင်းလိုက် သုံးလိုက်ကြတာ အလွန်။ အလုပ်သမားတွေကလည်း များလိုက်တာ။

မာလီဆိုတာလည်း ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ်တာ မတွေ့ချေ မြက်ခင်းနှင့် အလှစိုက်ပင်ကြီးတွေပဲရှိရာ ရေလည်း လောင်းချရတာမဟုတ်။

ခြံတံခါးဆိုလည်း ရီမှန်နှင့်ဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ရပေရာ မာလီဘေးတာ အဆောင်အယောင်တစ်ခုအနေ။ ကိုယ့်မှာ တအား ချမ်းသာနေလျှင် ထားပါတော့။ သည်ကြားထဲ မာလီဦးမောင်က စာတိုးလိုချင်နေသေး။

“အစိုးရအလုပ်သမားတွေ တစ်လကိုတစ်သိန်းခွဲ နှစ်သိန်း ကျန်ပြီ။ ပုဂ္ဂလိက အလုပ်သမားတွေလည်း တစ်နှေ လေးထောင် ခတ်မှတ်လိုက်ပြီ။ ငါတို့တွေလည်း တိုးပေးသင့်တယ်”

“ဦးမောင်ရယ်... ဒီအလုပ်က စရိတ်ငြိမ်းလေဗျာ။ အသားဆင် တစ်သိန်းရတာ မနည်းပါဘူး”

မနွေက ပြောဖြစ်ခဲ့သည့်စကားတွေ။ အရက်ဝိုင်းမှာ သူ့က နှုတ်ပြောနေပြီး ကိုယ်က နားထောင်သမား။

“မင်းကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့။ တစ်လ (၃) သိန်းတာကို။ ပြီး... သူဌေးနဲ့သွားတော့ အညွှတ်ကလည်း ခံရသေးမစားရ အညွှတ်ခံပေါ့ကွာ... အဟေး ဟေး”

“ဟာ ဦးမောင်... အဲလိုကြီးတော့ မလေးမစား မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို လေးစားမှပေါ့”

“အဲမယ်... ရရင် ယူမယ့်ကောင်ကများ။ ဘာဖြစ်လဲကလည်း အယျို၊ ကိုယ်လည်း လူပျို”

“ဦးမောင် မူးနေရင်လည်း အိပ်တော့ဗျာ။ မတန်မရာတွေ မပြောပါနဲ့။ ဘုရင်မနဲ့ ဒွန်းစဏ္ဍားလို မနှိုင်းအပ်ပါဘူး”

“မင်းတို့တွေ အဲဒါခက်တာပဲ။ ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘုရင်လောင်း မာဒင်နဲ့ သူဌေးသမီး ဖူးစာဆုံကြရတာပဲမဟုတ်လား။ မာဒင်က သူတောင်းစား။ မင်းလို ဒေသိကတောင်မဟုတ်ဘူး။ အဲ... ငါတော့ မနက်ဖြန် လစာတိုးတောင်းမယ်။ မရရင် ရွာပြန်ပြီး ထွေလာကူပဲ မောင်းတော့မယ်”

သွန်းနေခဲ ညက စကားများကို ကြားယောင်ရင်း သူဌေးအိမ်လခတွေ လိုက်သိမ်းနေတာကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးနေရပါသည်။

အင်း... အိမ်မှာအရာရာ သူဌေးချည်းပဲလုပ်နေရတာဟာ ဘယ်သူမှ ကူမလုပ်ကြဘူး။

ကားမောင်းနေရင်း မီးပျိုငယ်သဖြင့် သူတို့ စောင့်နေကြရတာ

သူဌေး သူ့ကိုတောင်းပန်ခဲ့သည်။

“ဟိုနေ့က ကျွန်မ စကားပြောတာ မောက်မာသွားတယ်။ အတယ်တော့ ကျွန်မ ကိုယ့်ပြဿနာတွေနဲ့ကိုယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သူဌေးကို နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်မမှာ အတွင်း၊ အပြင်၊ စကားတွေပြောလို့ရတဲ့ နှုတ်ကား မရှိသလောက်ပါပဲ။ တူမတွေက အားမကိုးရဘူးရင်။ နော်ပျော်နေ ပေါ့ပေါ့နေကြတာ”

“သူဌေး... သူတို့ကို စည်းလေးထားပေးပေါ့”

“ခုမှတော့ မရပါဘူးရင်၊ အကျင့်ပျက်နေကြပါပြီ။ ဒီကြားထဲ မနက်က မာလီကလည်း လစာတိုးတောင်းတယ်။ သူ့ကို တစ်လ (၂) သိန်းပေးရမယ်တဲ့။ မပေးရင် ရွာပြန်မယ်တဲ့ ရှင်”

“သူ့အလုပ်က ဘာတွေလဲ၊ သူ မရှိရင်ရော အိမ်မှာ အဆင်မပြေဘူးလား”

“သူ့အလုပ်က အင်း... အပင်တွေညှိ၊ မြက်ခင်းရေဖျန်းခြင်းမှာ အမြင်မတော်တာလေးတွေ လျှောက်လုပ်ပေါ့။ ခြံတံခါးတွေကို မဖွင့်ရတော့ပါဘူး။ ခိုမုခ်နဲ့ဖွင့်တာပဲလေ”

“ဒါဆို ထားလိုက်တော့၊ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပါ့မယ်။ မာလီခန့်ထားတာသွားတာပေါ့”

“ဟင်... ရှင် ပင်ပန်းမှာပေါ့။ ဒရိုင်ဘာအလုပ်က အလွန်ပင်
ဖက်”

“ရပါတယ်၊ သူဌေးအလုပ်က (၉) နာရီလောက်မှသာ
တာပဲ။ အလှစိုက်အပင်၊ တယုတယအပင်လည်းမရှိဘူး၊ လေ
ကျွန်တော် ဝါသနာလည်း ပါပါတယ်”

“ကျွန်မ မတရားဘူးများကျနေမလား”

“မကျပါဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲ။ အင်း... ကျွန်မလည်း အိမ်
စရိတ်တွေ ကြီးလွန်းလို့ ဘယ်လိုလျှော့ချရမလဲ စဉ်းစားနေရတာ
ကိုယ်က အောက်သက်လည်း မကျေဘူးလေ”

“ဪ... သူဌေးယုံကြည်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ
ကျွန်တော် အကြံပေးနိုင်ပါတယ်။ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“အံ့မယ်... ရှင်က ယောက်ျားလေးပဲ။ အိမ်ကိစ္စတွေ
အိမ်ထောင်မှုတွေ နားလည်လို့လား။ စာရင်းကိုင်သင်တန်း တက်
ထားတာကျနေတာပဲ”

မြခြူးယံ သူ့ကို တရင်းတနှီးစကားတွေပြောနေတော့ သူ့
နေခ ဝမ်းသာရသည်။ သည်စဉ် မီးပွင့်လွတ်သွားသဖြင့် သူတို့က
ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ညနေလုံး တိုက်ခန်းလခတွေ၊ အိမ်လခတွေ လိုက်

သိမ်းပြီး သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ည (၈) နာရီရှိပေပြီ။

တစ်လတစ်ခါတော့ ဒီလိုပဲ နောက်ကျမည့်အခြေ။ အိမ်
ထဲရှိ ညှော်ခန်းမှာ တူမ (၃) ယောက်က အဝေါ်နှင့် ဒရိုင်ဘာကို
ယုံသင်္ကာအကြည့်တွေနှင့် ဆီးကြိုလျက်။

“အန်တီခြူး... နောက်ကျလိုက်တာ”

“အေး... ဒီနေ့ အိမ်လခတွေ လိုက်တောင်းနေရလို့”

“သမီးတို့ တောင်းပေးမယ်ဆိုတော့ဖြင့် မယုံသင်္ကာနဲ့။
နုကျ မောတာပေါ့”

“ညည်းတို့က တောင်းရသမျှ သုံးပစ်တာကိုး။ ဘယ်
တောင်းခိုင်းရဲတော့မလဲ”

“အန်တီကလည်း ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင်
တစ်စေးနဲ့တုန်းပဲနော်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက်ချမ်းသာနေ တာ
ဖြစ်မယ်”

“ကဲ... တော်ကြစမ်းအေ၊ ငါမောလာတယ်။ ရေလေး
တစ်ခွက်လောက် ပေးကြစမ်း”

တူမတစ်ယောက်က ရေသွားယူပေးပြီး ပေးပေမယ့်
ကျွန်မတစ်ယောက်က မဲ့ပြုံးနှင့်။

“ကားနဲ့သွားတာပဲ မောရသေးတယ်။ ဘာတွေလုပ်လာ
သလဲမှမသိတာ”

“ဒရိုင်ဘာကိုလည်း ကြည့်မရပါဘူး။ အလကား အနာ ပြာလုပ်ဖို့ ကပ်ပလီဖို့ပဲ တတ်တယ်”

သွန်းနေခကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးကြပြီး ညှော်ခန်းထဲသွားကြသဖြင့် သူ ကြောင်အနီးကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့အင်္ဂါနဲ့ ကိုယ့်ကို မသင်္ကာနေတာလား။ အူတို့ကြတာလား။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ သူဌေးကို ဘာမှ သံသယဝင်နေစရာ အကြောင်းမရှိ။

မြခြူးယံမှာ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်လျက်။ သူကတော့ အားနာ မျက်နှာပူနေတာ။

“ကဲ ... ရှင် ထမင်းသွားစားတော့”

“သူဌေးရော မစားဘူးလား။ ကြာရင် အစာအိမ် ဖြဲလိမ့်မယ်”

“တော်ပြီ ... စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး”

“သူဌေး”

“ကိုယ့်ဘာသာ သွားစား။ ရှင် အရေးပေး ရွှေ့ရေး ဖန်ကန်တက်မလာနဲ့”

မြခြူးယံ သွန်းနေခကို ဟောက်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသဖြင့် သူ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ပင် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လိုက်ရ၏။ သူ့အဖွဲ့တော်သားတွေပင် စားပြီးကြပေပြီ။

မြိုင်က သူ့အား ပြုံးစေ့စေ့နှင့်။

“ရှင်တို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ။ နောက်ကျတယ်နော်”

“အိမ်လခတွေ လျှောက်တောင်းနေတာ။ ထမင်းဆာ ချက်တာများ၊ ခင်ဗျားတို့ရော ပြီးကြပြီလား”

ဖြူဖြူမြိုင်က ထမင်းပွဲ လျင်မြန်စွာပြင်ပေးတော့ သူ့အိမ်နံရံပေါ် လက်ဆေးပြီး စားနေသည်မှာ အားရပါးရ ရှိလှ၏။

“ရှင်ကို ဘာမှဝယ်မကျွေးဘူးလား။ တိုက်ခန်းလခတွေ ကျွေးကြီးရတာတောင်”

“တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ဆက်သွားနေရတာ။ ဘယ်လိုမှ မဝင်အားပါဘူး။ အရေးထဲ မီးပျံ့ငုံမိ၊ ယာဉ်ကြောပိတ်နဲ့”

မည်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး ...

“ရှင်တို့သူဌေးက ကပ်စေးကိုနဲ့တာ။ ဒီလောက်ငွေ ဆွဲရနေတာတောင် သူ့မှာ နည်းတယ်ထင်နေတာ”

“ကျားကြီးခြေရာကြီးပေါ့ဗျာ။ အိမ်စရိတ်ကလည်း တအားကြီးတာကိုး”

“အမယ်လေး ... သူတူမတွေ ဖြုန်းတာက ပိုတာပါ။ အိမ်စရိတ်က ဒီလောက်မကုန်ပါဘူး။ ကျွန်မ အရင်အိမ်မှာဆို အိမ်

ထဲတွေ စားသမျှဟင်းနဲ့ ကျွေးတာ။ သူလိုမဟုတ်ဘူး”

ဝက်သားဟင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ကြော်စားနေရသည့် ကြားလဲမှ

၇၀ နို့ ကြယ်စင်များစေ

အိမ်ရှင်တွေလို လိုက်စားချင်နေသည့် မညိုကို သွန်းနေခဲ ပိတ်ပြောလိုက်၏။

“ဒါတော့ ခင်ဗျားခိုးစားလည်း ရတာပဲ။ တရားဝင်သာ အကုန်မစားရတာ။ သူများတွေ ဒီလောက်တောင် မစားကြရဘူးဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာဆို ငါးပိ၊ တို့စရာနဲ့ ပြီးချင်ပြီးရတာပါ။”

ဒေါ်တင်နုက သူတို့ကိုလှမ်းပိတ်သည်မှာလည်း အနှောင့်မလွှတ်၊ အသွားမလွှတ်နှင့်။

“မပြောကြနဲ့ဟေ့။ သူမှ ပုဆိန်ရိုးအစစ်။ ဘဝတူချင်ရိုင်းပင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ခိုးကို ဓားရိုးကမ်းတာ သူ”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ကလည်း”

သူ ထမင်းကို အမြန်စားပြီး ထလိုက်ရင်း ...

“သူဌေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလို့ ထမင်းမစားဘူး ခင်ဗျားတို့ ကော်ဖီလေး၊ မုန့်လေးလောက်တော့ ပို့လိုက်ကြပါဦး”
တောင်းဆိုမိတော့ သူတို့ (၃) ယောက်ရပ်က ခပ်လှောင်လှောင်။

“ကောင်းပါပြီရှင် ... ပို့လိုက်ပါ့မယ်”

သွန်းနေခဲ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်တန်းလျားသို့သာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီလူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြမှန်းကိုမသိ။

အခန်း (၆)

မာလီထွက်သွားပြီမို့ သွန်းနေခဲ၊ ခြံထဲဆင်း၊ မြက်ခင်း၊ ချောင်းနေသည်မှာ လေတချွန်ချွန်နှင့်။ သူ ဦးမောင်လုပ်တာ ခိုင်တာတွေ မြင်ထားသည်မို့ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ သိပါသည်။

သူဟာ ဝပ်ရှော့ခ်မှာ (၈) နှစ်လုံးလုံး မနားမနေ အလုပ်ဆုပ်ခဲ့ရသူမို့ ယခုအလုပ်ဟာ သူအတွက် ပါးပါးလေ။

ကားလေး အသွားတစ်ခေါက် အပြန်တစ်ခေါက် မောင်းရုံနှင့် ခြံထဲဆင်းရုံ။ သူဟာ ပိဿာ (၂၀) လောက်ထမ်းရွက်ခဲ့ရသူမို့ သူ (၁၀) ပိဿာလောက်ထမ်းရမည့်ဝန်ဟာ သူအတွက် အပန်းကြီးပါ။

ပြီး သူဌေးကို ကူညီရသည့်အတွက် သူ စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ ဦးမောင်ဟာ ကြွစောင်းစောင်း၊ အရက်သမား၊ ခွတ်ပုန်းပေမို့ အရက်စိတ်တွေဝင်ပြီး လူက ကလန်ကဆန်လည်း လုပ်ချင်သူ။

သူဌေးရဲ့တူမ (၃) ယောက်ကတော့ ကား (၁) စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကြပါသည်။ ကားက တစ်စီး လူတွေက စိတ် (၃) စိတ်မို့ အမြဲ ကားပြဿနာတက်နေကြသူတွေ။

ယခုလည်း ညီအစ်မ (၃) ယောက်သား ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြတာ သွန်းနေခဲ ရေလောင်းရင်းမှ ကြားနေရ၏။ သူဌေးကတော့ ဘယ်ရောက်နေမည်မသိ။

“ငါ ဒီနေ့ ကားယူမယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သန်လျင်သွားမလို့။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းပို့ပေးမယ်”

“အဲမယ် ... ဘယ်ရမလဲ။ ဒီနေ့ ငါတို့ နေ့တစ်ဝက်အတန်းတက်ပြီး ရှော့ပင်ထွက်ကြမလို့။ နင့်သန်လျင်ကို နင့်အစ်မအစ်မနဲ့သွားပေါ့”

“ဒါ ငါတို့ (၃) ဦးပိုင် ကားနော်။ ဟိုတစ်ပတ်က နင်တို့ပဲခူးသွားတော့ ငါ ဘာပြောသလဲ။ ဒီလိုပဲ နားလည်မှုလေးတော့ရှိကြဦးပေါ့”

“အန်တီဗျူးကို မဟုတ်တာ။ သူ့မှာ ဒီလောက်တိုက်ခတ်

တွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ပေါများနေတာ။ ငါတို့ကို ကားတစ်ယောက်တစ်စီးစီတော့ ဝယ်ပေးသင့်ပါတယ်”

“အေးလေ ... သူပြောလိုက်ရင် ကုမ္ပဏီက ရှုံးတာဘယ်လို၊ အိမ်စရိတ်ကြီးတာက ဘယ်လိုနဲ့ နားကိုငြီးနေတာပဲ။ ငါတို့ကို မသဏာဘူးလားတောင်မသိဘူး”

“သူဒီရိုင်ဘာကျတော့ မနေ့က ဝတ်စုံဝယ်ပေးတယ်ဟဲ့။ သိလား။ ငါတို့အဒေါ်အပျိုကြီး ဒီဒီရိုင်ဘာအစုတ်အပြတ်ကို ကြွေးနေသလား မသိဘူး”

“ဒေါက်တာစိုးတင်တို့၊ ဦးလွင်သူရတို့လို အကောင်းစားတွေကျ ခါထုတ်နေပြီ။ ဒီအပုပ်အစပ်ကျမှ သဘောကျနေသလားမသိဘူး”

“အဲဒါပေါ့ ငယ်တုန်းကတော့ မှုနေပြီး ကြီးမာမှ မကြားဝံ့တာသာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာ။ ကဲ ကဲ ... နင် သန်လျင်ကို ယူသွားနင် သွား။ နောက်တစ်ပတ်ကျ ငါတို့ အိမ်ပြန်ရင် ယူသွားလိုက်မယ်”

“အေး ... ပြီးရော”

(၃) ယောက်သား အပေးအယူတည်သွားကြပြီး ကားသစ်တက်ကြတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိသည့် သွန်းနေခဲကို မျက်စာင်းထိုးသွားကြ၊ မခန့်လေးစားလုပ်သွားကြ၏။ သူ သက်ပြင်းဆူဆူနဲ့ခဲပါရင်း ထောင့်မကျိုးသည့် သူဌေးတူမ (၃) ယောက်ကို

လန့်မိသည်။

အထူအပါးမသိတဲ့ဟာတွေ။ ကျေးဇူးတရားမသိသည့် သူတွေပါတကား။

သူတောင် သူဌေးရဲ့အရိပ်ကိုခိုမိပြီးမှ အရိပ်ရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးနေမိတာ။

သူတို့မှာတော့ သူဌေးရဲ့အရိပ်ကိုခိုပြီး အခက်တွေ့ချိုးမလိုက်ကြတာ။ သူဌေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် အမနာပတွေ ပြောနေလိုက်တာ။

သူ နာရီကြည့်လိုက်ပြီး သူဌေးအလုပ်သွားချိန်နီးပြီ ရေပိုက်ပိတ်၊ ရေအမြန်ချိုးပြီး ကိုယ့်နေရာသို့တက်ခဲ့သည်။

မနေ့က သူဌေးဝယ်ပေးသည့်ဝတ်စုံဟာ သူ့အတွက် ယူနီဖောင်းပုံစံပါ။

“ရှင့်မှာ အဝတ်အစားများများ မရှိတဲ့အတူတူ။ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံပဲဝတ်။ ကုမ္ပဏီကားဒရိုင်ဘာတွေနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့ရော... ဒီမှာ စပို့ရှပ်အဖြူနစ်ထည်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနစ်ထည် ကျွန်မရဲ့ကားကိုမောင်းတိုင်း ဒီယူနီဖောင်းတွေပဲဝတ်။ အဲ... ကျွန်မအထူးခိုင်းစရာရှိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

သူ တစ်စုံကောက်လဲပြီး မှန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အသွယ်က တသွေးတမွှေး၊ ခါတိုင်း ဝပ်ရှော့မှာ ဆီချေးတပေပေနှင့် ညစ်ညမ်း

အနံ့ရသမျှ သည်ကိုရောက်သည့်နှစ်ပတ်လောက်အတွင်း ချေးတွေ ဆီးသွားပြီ ထင်ပါသည်။

နောက် အညာနေနှင့် လွတ်ခဲ့ပြီမို့ တိုက်ရိုက်၊ ကုမ္ပဏီရိပ်ခါး သူ့အသားတွေ ပိုပြီးလတ်လာ၊ စိုဝင်းလာခဲ့သည်မို့ ယခု ဝတ်စုံနှင့် အဆင်းတနားဖြစ်နေသလို။

သူဟာ အရင်ထဲက လူချောစာရင်းဝင်သူမို့ ယခု အကောင်းစားဝတ်စုံလေးနှင့် ပဏ္ဍာရလှ၏။ သူ ခေါင်းဖြိုးပြီး အောက်ဆင်းခဲ့တော့ သူ့မူအတိုင်း ရက်နေပြန်သည်။

သူ ကားနားမှာ စောင့်နေစဉ် မညို သူ့ကိုလာခေါ်၏။

“ရှင့်ကို မမခြူးက ကော်ဖီလာသောက်ပါတဲ့။ ထမင်း ချိုင့်လည်း ယူရဦးမယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကို မညို ပြုံးကြည့်နေတာ အရောင်လက်သည့် မျက်နှာနှင့်ပါ။

“ရှင် ဒီနေ့ ပိုချောနေပါလား။ ဒါ လှိုင်ရွှေစင်တို့ မကျေမကြတဲ့ ဝတ်စုံလား”

“ယူနီဖောင်းပေးတာပါ။ ကဲ... သွား ရှေ့က”

မညို သူ့ရှေ့မှ ဂျန်ဖာလိုပက်လို တင်ပါးပိုင်းနေအောင် အမင်လျှောက်ရင်း သွားနေတော့ သွန်းနေခဲ စိတ်ညစ်ညစ်

လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

“ထမင်းစားစားပွဲမှာ သူဌေး လက်ညှိုးထိုးပြသည့်နေရာတွင် သူ ခပ်ရိုရိုဝင်ထိုင်ရင်း မညှိပွဲပေးသည့် ကော်ဖီကိုသောက် မှန်စားရ၏။

သူ သူဌေးကို မရဲတရဲနိုးကြည့်တော့ သူမကလည်း သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နှင့်။

“ဒီနေ့ လကုန်တဲ့နေ့၊ လစာတွေ ထုတ်ပေးရမယ်၊ ရှင်ရော”

“ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်တာ တစ်လမပြည့်သေးလို့ ယူရမှာ အားနာ”

“ရှင်ညီနဲ့ မနက်က ဖုန်းပြောနေတာ ကြားပြီးပြီ။ ဟိုက ငွေမှာနေပြီလေ”

“ဟို... အဲ... ဒီကောင်တွေ လွန်ကိုလွန်တယ်”

မနက်က သူ ခပ်တိုးတိုးပြောနေရာမှ သူညီ၏ တောင်ဆိုမှုကြောင့် ဒေါသတွေထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားခဲ့တာ။

သူညီဟာ မန္တလေးမှာတက်နေတာ။ ညီမကလည်း မန္တလေးမှာပါပဲ။ မနက်က -

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော့်ကိုတစ်လ တစ်သိန်းခွဲပေးတာ မလောက်ဘူး။ မမက မိန်းကလေး၊ သူ့ကိုလျှော့ပို့။ သူ့

ညီကို အတူတူပေးတာ ဘယ်တရားမလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့က အတွင်းဆောင်နေရတာ ကျွန်တော် မလောက်ဘူး။ မလောက်ရင် သူများပိုက်ဆံ လျှောက်ခိုးပြီး သုံးမှာနော်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်အဆိုးဆိုနဲ့”

“ဟ ခွေးကောင်... သူများပိုက်ဆံခိုးတော့ မင်း ကျောင်းထုတ်ခံရမှာပေါ့ ငနွားရ”

“ထုတ်... ထုတ်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့က ကျောင်းတော့ ဆားပြီး ပိုက်ဆံလောက်အောင်မပို့တော့ ကျွန်တော် အငတ်နေရတာ။ ထမင်းတောင် နပ်မှန်အောင် မစားရတဲ့ဘဝ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဆေးလိပ်သောက်၊ ကွမ်းစားနဲ့ အပိုတွေကုန်တာလည်း ထည့်ပြောဦး။ ငါ့မှာလည်း မင်းတို့ မောင်အတွက်နဲ့ ရန်ကုန်တက်ပြီး ကားမောင်းရတာ။ ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲပြီး မရှာတတ်တော့ဘူး။ မကုန်သင့်တာမကုန်အောင် အပိုအထုပ်တွေ မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွ။ အဆောင်ခ၊ ထမင်းဖိုး၊ ကျောင်းစရိတ်အကုန်ခံပေါ့”

“အဲဒီအဆောင်ခ၊ ထမင်းလခ၊ ကျောင်းစရိတ်တောင် ထုတ်ကြည့်ပါဦး။ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို တစ်လ (၂) သိန်းပို့ပါ။ နိုင်ရင် ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ သူများပိုက်ဆံ ခိုးမှာပဲ။ ဒါပဲ”
တစ်ဖက်မှ ဖုန်းအရင်ချသွားသဖြင့် သွန်းနေခ ဆဲလ်

ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေ ထွက်ခဲ့ရသည်အဖြစ်။ ခွေးကော... ကိုယ့်တဝကိုယ် နားမလည်တဲ့အကောင်။ ဒီက အစ်ကိုဖြစ်သူ ဓားပြထွက်တိုက်ရမည်အခြေ။

ညီမကလည်း တစ်လ တစ်သိန်းခွဲထက် လျော့ပိုရသည် မထင်။ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးကလည်း ရာသေမပြီးသား။

မိဘတွေခမျာမလည်း သူတို့ကို အပတ်စဉ် ကြော်ငြာပို့ရသည့် စရိတ်နှင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေးထက် ပိုမရှာနိုင်ဘဲ သူ ကော်ဒီသောက်ရင်း ဝိုင်နေတော့ သူဌေးကပင် စာနာဝင်ပြောပါသည်။

“ခု ရှင်က အလုပ်နှစ်ခုလုပ်နေပြီဆိုတော့ လစာနှစ်ခု ယူပါ။ ဒီရိုင်ဘာလစာက (၃) သိန်း၊ မာလီလစာအတွက် (၄) သိန်း၊ ပေါင် (၄) သိန်းယူ။ ဒါမှ ရှင်ကိစ္စတွေလည်းလောက်မှာပဲ။”

သူဌေးကို သူငေးကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ငြင်းဆန်ခဲ့သည်မှာ တကယ့်စိတ်ရင်းပါ။

“ဟာ သူဌေး... ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ကူခဲ့တဲ့ကိစ္စက ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် မယူဘဲ မယူပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ။ နို့မို့ ကျွန်တော့်လိပ်ပြာ သန့်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဒါဆို ရှင်လိုနေတဲ့ငွေ ဘယ်လိုလုပ် ရှာမှာလဲ။”

“ဟို ... သူဌေးခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ညဘက် အကူစီခွဲပါရစေ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်မှာ ညရေးညတာအကြောင်း အိပ်ရုံရင် ရှင်ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့။ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားရယ်လို့ ချစ်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူဌေး အလုပ်ကို မထိခိုက်စေဘဲ အခြားငွေရမယ့်အလုပ်တစ်ခုခုကို ချွေးစားပါ့မယ်”

သွန်းနေခ။ ယခုမနက် ပန်းနုရောင် ကချင်ဝမ်းဆက် ဆေးနှင့် နုနုလေးလှနေသည့် သူဌေးကို မရဲတရဲကြည့်ရင်း အားစရာ ခေါင်းငုံ့သွားတော့ မြခြူးယံ ပြီးရသည်။

တကယ့်အညာသားလူရိုးပါပဲ။

“ကဲပါ... လွယ်နေတဲ့အလုပ်ကို ခက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့။ နှုတ်တောင်းတဲ့အတိုင်း(၂) သိန်းပို့၊ ညီမကို တစ်သိန်းခွဲပို့။ နုတ်ပြီလား။ ကျွန်မကို ရှင် ကူညီနေတာပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ မုန့်စား၊ ပြီးရင် သွားကြမယ်”

သူမက ရှေ့မှ လှလှကျော့ကျော့လေး ထွက်ခွာသွားတော့ သူ့အိတ်ကို ဖြုဖြုဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ သူက ကားဆီ ခြေလှမ်းကျ

www.burmeseclassic.com

၈၀ နိ ကြယ်ဝင်များ

ကြီးနှင့် သွားနှင့်ပြီး ကားတံခါး ဖွင့်ပေးပါသည်။

သူ ကားထဲဝင်လိုက်တော့ သင်းသင်းလေး မွှေးနေသည့် အပျိုစင်၏ကိုယ်နံ့က သူ့နှာခေါင်းထဲသို့။ သည်နေ့မှ ထူးထူးခြားခြား။

သူ နားထင်၊ နားရင်းတွေ ပူထူနီရဲစွာနှင့် ကားမောင်းနေတော့ သူဌေးက မျက်မှောင်ကြုံရင်း မာန်မဲပုံမှာ။

“ဒီလူ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ကားတွေ တိုက်မိဦးမယ် ကားမောင်းရင် စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ကျွန်မ သေတာက အရေးမကြီးဘူး။ ရှင်သေရင် ရှင့်ညီနဲ့ညီမကို ဘယ်သူကျောင်းဆင်ထားမှာလဲ။ ရှင့်မိဘတွေကို ဘယ်သူက ကူညီလုပ်ကျွေးမှာလဲ။ သုဝဏ္ဏသာမကြီးရဲ့”

သူ ပရမ်းပတာ ရှက်နေမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ် ထိန်းချုပ်ရင်း ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းခဲ့ရသည့်အကြောင်း

အခန်း (၇)

သူဌေးပေးသည့်အိမ်စရိတ် စာရင်းများကို သွန်းနေခဲသည်စစ်ဆေးကြည့်နေရင်းနှင့်ပင် ည (၁၀) နာရီထိုးသွားပေ

ယခုဆို သူ့အခန်းမှာပဲ လူရှိသည်မို့ တစ်ဖက်ခန်းက နေသည်။

သူဟာ အိမ်မှာဆိုလည်း မိဘနှစ်ပါး၏ ဈေးဆိုင်စာရင်းများကို ကူရေးပေးနေကျဖြစ်ပြီး ဝပ်ရှော့မှာဆိုလည်း သူပဲ ဆယ်တော်၊ သူပဲစာရင်းကိုင်၊ သူပဲ မန်နေဂျာ။

ဦးလေးဘတိုးဟာ သူ့ကိုပဲ ယုံကြည်သည်။ ဝပ်ရှော့မှာ

အလုပ်သမား (၇) ယောက်၊ အိမ်သား (၃) ယောက်နှင့်ပေါင်နှစ်
လူ (၁၀) ယောက်စာ ချက်ရသည်။ သူတို့ဝပ်ရှော့ဟာ ထမင်း
ကျွေးပါသည်။

သည်တော့ လူ (၁၀) ယောက်ဆို ဘယ်လောက်ချက်
ပြီး လူ (၅) ယောက်ဆို ဘယ်လောက်ဆိုတာ သူသိတာမဆန်း

ယခု သူဌေးရဲ့အိမ်စရိတ်ဟာ စာရင်းပြနေတာတွေ မှာ
လွန်းသည်။ သူ ချက်ချင်းပင် သူဌေးကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“သူဌေး... ဈေးဝယ်တာ ဘယ်သူလဲ။ အိမ်မှာ ဈေးဝယ်
တာ ဒေါ်တင်နုလား။ မညှိလား”

“ဖြူဖြူမြင့် ဝယ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူက ဈေးဝယ်
တတ်တယ်လေ”

“ဪ... ဒါဆို နောက်နေ့ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမယ်
သူက ကျွန်တို့ကတွေ၊ မားကကတွေမှာ ဝယ်တာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဈေးတွေကြီးလို့၊ တကယ်ဆို အသား၊ ငါး၊ ဟင်း
ဟင်းရွက်ဝယ်တာ ဈေးကြီးတွေမှာဝယ်မှ သက်မှာမှာပေါ့”

“ရှင်က ဒါတွေသိလို့လား”

“ကျွန်တော့်မိဘက ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တယ်။ ကျွန်တော် ထု
ခဲ့တဲ့ ဝပ်ရှော့မှာ လူ (၁၀) ယောက်ရှိပြီး ကျွန်တော်က အဝယ်

တာပါ။ အားလုံး နားလည်တယ်”

“အို... ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့... ရှင်က မအားဘူးလေ။
ထီလည်း လုပ်ရ၊ ဒရိုင်ဘာလည်း လုပ်ရ”

“အခု အဝယ်တော်ပါ လုပ်ပေးမယ်။ သူဌေးရဲ့အိမ်စရိတ်
ထက်ဝက်လျှော့ချချင်လို့ပါ”

“အမယ်လေး... ကျွန်မတို့ကို အငတ်ထားမလို့လား”

“မငတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ”

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် လုပ်ချင်နေလည်း လုပ်ရှင်။

ဖြူဖြူမြင့်လည်း စာရင်းနဲ့အပ်ရှာတာပါ။ ဘာတွေ လွဲချော်နေလို့လဲ”

“ကြည့်နေလေ... ကျွန်တော်လည်း စာရင်းနဲ့ တင်မှာ

“အိုကေ... အိုကေ”

ဖုန်းချသွားတော့မှ သွန်းနေခ သတိရမိသည်။ ဖြူဖြူမြင့်
ဘာ သူ့ကို ချောင်းရိုက်ချင်မှာပဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငွေယိုပေါက်ကြီးတစ်ခုကိုတော့ သူ
ဆိုင်ပေါ်မရှိမည်။

နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ...

မြို့အလုပ်က နေ့တိုင်းလုပ်စရာမလိုပါ။ သုံးရက်၊ ဝေးရက်လောက်ကြာမှ တစ်ခါ လိုအပ်တာလုပ်ရုံ။

သည်နေ့ ဈေးသွားရမှာမို့ နံနက် (၆) နာရီထဲကစ၍ သွန်းနေခ။ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ဖြူဖြူမြင့်ကလည်း ဈေးသွားရန်အသင့်၊ သူတို့အိမ်မှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဈေးဝယ်ရသည် ကုန်ခြောက်တွေကတော့ တစ်လတစ်ခါပေါ့။

မြို့ရယ် ဖြူဖြူမြင့်ကို လှမ်းပြီးပြောလိုက်၏။

“မဖြူရေ... သွန်းနေခ ဈေးဝယ်ပေးမယ်။ နင် သက်သာသွားတာပေါ့။ အိမ်ကနေ ချက်ရုံပဲ”

“ဟင်... သူက ဒဏ်သာပဲ။ ဘာဝယ်တတ်မှာလဲ။ မိန်းမတွေတောင် မနည်းဝယ်နေရတာ။ ဈေးသည်အလေးခိုးရင် သူက ဘာသိမှာလဲ။ မြင်းအလုပ် မြင်းလုပ်၊ ခွားအလုပ် ခွားလုပ်စမ်းပါရှင်”

“သူမိဘတွေက ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းတယ်။ နောက် သူလုပ်ခဲ့တဲ့ဝပ်ရှော့မှာလည်း သူပဲ အဝယ်တော်”

မြို့ရယ်ရှင်းပြသော်လည်း ဖြူဖြူမြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလိုက်တာ သိသိသာသာ။ ကေန္တ ခွင်ကြီးကြီးမိထားတာ ထင်ပါရဲ့။

“အို... မမြို့ကလည်း ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတာ မလွယ်

... ပြီးတော့ သူက တောသား။ ဈေးထဲက မိန်းမတွေက သူ့ကို အချစ်တစ်ကောင်လို ဝါးစားကြမှာ။ ကြားထဲက မမမြို့ရဲ့ငွေတွေလည်း အလဟဿကုန်ဦးမယ်။ ကျွန်မက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ သွားရရင် သက်တောင်သက်သာသေး”

သက်သာသေးဆိုပေမယ့် ဖြူဖြူမြင့် သူ့ကို ရန်သူ တစ်ကောင်လို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်သည့်ရုပ်နှင့် ကြည့်နေ၏။ သွန်းနေခ ပြောရာပြောကြောင်းပြောရသည်။

“ငါ ဝယ်တတ်ပါတယ် မဖြူရယ်။ ကုန်ခြောက်ဆိုလည်း ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ဘောက်ချာနဲ့ဝယ်မှာပါ။ အသား၊ ငါး၊ ခြင်္သေ့ဟင်းရွက်လည်း ငါ ဝယ်တတ်တယ်။ အလေးချိန်ကတော့ ပြောမနေနဲ့။ အလေးပြည့်၊ မပြည့် ငါ့မျက်စိက သိပြီးသား”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ နင့်အိမ်က ငွေခဏခဏလှမ်းမှာတော့ နင် အပိုငွေရအောင်လုပ်ချင်တာ မဟုတ်လား။ နင့် အကြံပေးသိတယ်”

ဖြူဖြူမြင့် ရန်လိုနေပုံက ကျားတစ်ကောင်လို။ အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြ၏။

“မမမြို့... မဖြူကိုမယုံတာ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်။ ချစ်တာ စေတနာနဲ့ ဈေးဝယ်ပေးတာပါ။ အပင်ပန်းခံပြီး ဝယ်ပေးနေတာကို အကောင်းမထင်ဘဲ နောက်လာတဲ့ ရွှေကြာပင်ကိုမှ

ယုံကြည်နေတယ်။ ကြည့်နေ ... အဲဒီကောင် မမမြူးကို လုပ်တာ သွားမှာ”

“ဟာဗျာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မမြူး ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ ရန်လိုနေတာလဲ။ ပုတ်ခတ်နေတာလဲ။ နင်က ရမယ့်အလုပ်တစ်ခုကို ငါလုပ်ပေးတော့ နင်မသက်သာဘူးလား။ ဒီအလုပ်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ငါ ကျွမ်းကျင်လို့ဝင်ကုတာ မအူမလည်နဲ့ မလည်ရှုပ်ဝင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးစီးပွားရေးသမားတွေ၊ အတော်ဆုံးစားဖိုမှူးတွေ၊ အတော်ဆုံး အဝယ်တော်တွေဟာ ယောက်ျားတွေပါ။ နင်က မိန်းမတွေက ကိုယ့်တစ်အိမ်စာ တစ်ကိုယ်စာပဲ ဝယ်တတ်တာပဲ။

သွန်းနေခ ချက်ကျလက်ကျ ပြန်ပြောပြီး ဈေးခြင်ပြီး နှင့် အိတ်ကို ယူလိုက်သည်။

“ရော့ ငါးသိန်း ... ထပ်ပတ်စာဝယ်ရမှာ။ တစ်ထောင် (၄) ပတ် ဝယ်ရတယ်။ ခါတိုင်းလည်း တစ်လကို သိန်း (၄) လောက် ဈေးဖိုးသုံးရတယ်”

“ကျွန်တော် ဝယ်ရမယ့်စာရင်း ပြုစုထားပါတယ်။ ထမင်း၊ ကျန်ပစ္စည်းလည်း ကြည့်ထားပြီးပြီ။ တစ်လစာကုန်ခြောက်ပတ်လောက် မယ်။ တစ်ပတ်စာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အသားငါးပေါ့။ နောက် ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ။ သူဌေးစားချင်တာ၊ လိုချင်တာ ထည့်မှာပဲ။

“ဘုရားပန်းနဲ့အလှပန်း။ ပန်းအိုးဘယ်နှလုံးဆိုတာ ရှင်အိတ်ကလေးနော်”

“သိပါတယ်၊ ဘုရားပန်းအိုး (၃) အိုးနဲ့ အလှပန်းအိုး (၁) အိုး”

“ငွေလောက်ပါ့မလား၊ ထပ်ယူသွားဦး”

“လောက်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် (၉) နာရီမထိုးခင် အိတ်ကလေးပါမယ်”

သွန်းနေခ ဈေးသွားဖို့ အခန်းထဲမှထွက်မည်ပြင်လျှင် မြူးက ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွန်မပါ လိုက်ပေးလိုက်မယ်။ ရှင်အိတ်ကလေးကြောင်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

နှစ်ယောက်သား ကားနှင့်ထွက်ခွာသွားကြစဉ် နောက်ကတော့ မြူးဖြူဖြူနှင့် ဒေါသပူပန်ထကျန်ခဲ့တာ မြူးဖြူက ရဲ့တူမတွေကလည်း အိတ်ရာကမထကြသေးလို့ဖြစ်သည်။

“တောက် ... နောက်ပေါက်တဲ့ရွှေကြာပင်က တွင်ကျယ်လှပေမည်တို့ကလည်း ဝင်မပြောဘူး။ ဈေးဖိုးထဲက ဘတ်ငွေတွေ၊ နှင့်တို့ကိုလည်း ခွဲပေးတာနော်။ အခုကျ ဟိုလူဝင်သွားပြီ။ နင်တို့က ခုတ်ပြီမှတ်”

“အမယ်လေး ... ငါတို့က အမိုးအရင်းကိုက်ရတာပါ။

နင်သာ အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်စားနေရတာ”

“ကောင်မ ... ကျေးဇူးကန်းစကားမပြောနဲ့။ နင်တို့ ငါ လစဉ်မှန်းပေး အဝတ်ဝယ်ပေးနေတာ မေ့သွားပြီလား”

“ကဲ ... တော်ကြတော့အေး။ ဈေးမသွားရလည်း ဖြစ်လဲ။ အလုပ်တောင် ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်ရသေးတယ်။ ကဲ ... လုပ်ကြ”

ဒေါ်တင်နက စကားနည်းရနစ် ပြောသော်လည်း ဖြူ မြင့် လုံးဝမကျေနပ်ပါ။

“ငါတော့ အဝယ်တော်မလုပ်ရရင် ဒီအိမ်မှာ မနေတာ ဘူး။ အိမ်ပြောင်းမယ်။ နင်တို့ရော လိုက်မလား”

“ဟာ ... မဖြူကလည်း ဒီအိမ်က တော်ပါတယ်။ အဆီ ဆိုလည်း ကောင်းကောင်းကျွေးတယ်။ နေတော့လည်း ကောင်း ကောင်းနေရတယ်။ လစာလည်း တစ်လတစ်သိန်း အသားတစ် လရတယ်။ ကျွန်မတို့တော့ ဒီအိမ်မှာပဲနေမယ်”

“အေး ... နေကြ၊ ငါတော့ ဒီထက်သာတဲ့အိမ်ကို သွား မယ်”

ဖြူဖြူမြင့် ဒေါ်နှင့်မောနှင့် အထုပ်အပိုးတွေ သိမ်းနေရင်း လှိုင်ရွှေစင်တို့ (၃) ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြတာ

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဆူညံနေတာပဲ။ အန်တီနီ

ဆာ အိပ်ရာမနီးသေးဘူးလား”

ဖြူဖြူမြင့်တစ်ယောက် သူတို့တူဝရီးတွေ၏ကြားထဲသို့ ခတ်ပစ်ပုံးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“နီးပြီ ... နီးပြီ၊ မမခြူးက သူ့ဒရိုင်ဘာနဲ့တွဲပြီး ဈေးဝယ် သွားပြီလေ။ ကျော့နေအောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာလည်း မမ သေးတို့ထက်တောင် နုသေးတယ်”

“ဟင် ... ခါတိုင်း မဖြူသွားတာ မဟုတ်လား၊ မဖြူဈေး သွားရင် သည်းတို့အတွက်လည်း လက်သုပ်စုံတွေ ဝယ်လာခဲ့ သယ်လေ။ မဖြူက အားလုံးအကြိုက်ကိုသိတယ်”

“အမယ်လေး ... အခု နောက်ရောက်တဲ့ဒရိုင်ဘာက အတင်းကို ဈေးဝယ်ချင်နေတာလေ။ မမလေးတို့ စဉ်းစားကြည့် သေး။ ဘယ်သူက အကျိုးမရှိဘဲ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ချင်မလဲ။ မဖြူတို့ သာ ဝါသနာပါလို့ ဈေးဝယ်ပေးချင်တာ။ မမလေးတို့ကို သတိပေး ခဲ့ဦးမယ်။ မမခြူးကြည့်ရတာ အဲဒီကောင်ကို သိပ်ပြီးစားပေးနေ သယ်နော်။ တော်ကြာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေဖြစ်ပြီး မလေးတို့တွေ အရှက်ကွဲနေဦးမယ်”

ဖြူဖြူမြင့်အပြောကြောင့် လှိုင်ရွှေစင်တို့ (၃) ယောက် သူပုန်တွေထကုန်ကြပေပြီ။

“အောင်မယ် ... အန်တီခြူးကို လာပိုးလိုက်တော့ ဒရိုင်

ဘာစုတ်၊ အညာသာ၊ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲမယ်မှတ်”

“အေးလေ ... မတန်မရာ။ အလကား ဝိုင်းလုံးကောင်းတွေ့မယ် သည်းငွေယံအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်”

“အန်တီခြူးကလည်း အသက်ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါင်းချင်နေသလားမသိဘူး။ ကိုယ့်နဲ့ရက်ရည်တူတာတွေတော့ မစားဘဲ ချူစား ဖြူစားမယ့်လူကျမှ”

တူမသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူညံကြစဉ် ဖြူဖြူမြင့် အကြပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မဖြူကတော့ စေတနာနဲ့ ဈေးဝယ်ပေးနေတာ။ အမေခိုင်းတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်သိက္ခာကျတာပေါ့။ ခိုးတတ်သလို ကိုယ်ကပဲ မရှိသားသလိုလို။ မမလေးတို့ကိုတော့ အားနာပါတယ် မဖြူ ဒီအိမ်မှာမနေတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုမယုံမကြည်တဲ့ အိမ်နေလို့လည်း မကောင်းတော့ဘူးလေ။ မဖြူသွားပါရစေတော့”

မျက်ရည်တွေ၊ ဘာတွေကျပြပြီး ဖြူဖြူမြင့်က သူ့အသံ သူ့ဆွဲပြီး ထွက်သွားလျှင် မညိုတို့ ဒေါ်တင်နုတို့ပါ ဝိုင်းတာကြည့်သည်။

အိမ်မှာ တကယ့်ကို ဝရန်းသုန်းကား။

“မဖြူသွားလည်း မမခြူးပြန်လာမှ သွားလေ။ အိမ်မှာ မရှိသေးဘဲ မသွားသင့်ပါဘူး”

“နင် လစာယူထားပြီး ခုမှ လဝက်ပဲရှိသေးတယ်”

ဘယ်သူ ဘယ်လိုပြောပြောလက်မခံ။

“တော်ပြီ ... မမလေးတို့မသင်္ကာရင် မဖြူ အထုပ်ကိုရှာ ချင်သလောက်ရှာ”

“ယုံပါတယ် မဖြူရယ်။ ကျွန်မတို့တော့ လက်ရုံးပြုတ်တာပဲ။ တောက် ... ဒီဒရိုင်ဘာအစုတ်ပလုတ်ကြောင့်၊ ပညာအကောင်းကောင်းပေးလိုက်မယ်။ သူက အိမ်မှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်ဖို့”

အိမ်မှာ ဖြူဖြူမြင့်ထွက်သွားပြီး ဒေါ်တင်နုနှင့်မညို နှစ်ယောက် မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“အစက သုံးယောက်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ခုတော့ နှစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတော့မယ်။ အလုပ်တွေ များရတဲ့ကြားထဲ။ တောက် ... အဲဒါ ဟိုဒရိုင်ဘာကြောင့်”

“ဒေါ်တင်နုရယ် ... မမခြူးက နောက်တစ်ယောက် ခန့်ထားမှာပါ။ ကဲ ... မညိုက ချက်ပြုတ်ရေး တာဝန်ယူမယ်။ ဒေါ်တင်နုက အိမ်သန့်ရှင်းရေးနဲ့ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်ပေါ့။ ခါတိုင်းလည်း မဖြူက ဈေးဝယ်တာနဲ့ ဗာဟီရလုပ်တာလောက်ပဲ တာဝန်ယူတာပဲ”

“အေးပေါ့အေ ... ညည်းကတော့ ဒရိုင်ဘာကို ဝိုးနေ

၉၂ | ကြယ်စင်္ကာဝေ

တာကိုး။ ဘယ်အပြစ်မြင်နိုင်မလဲ။ ငါ့မှာသာ ကြားထဲက ထွေး
ခါးနာနေရမှာ”

အိမ်မှာ မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရှိနေကြစဉ် (၉) နာ
မထိုးခင် သွန်းနေခတ် ဈေးဝယ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ခါတိုင်းဆို ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းများကို ဒေါ်တင်နှင့်
ဝိုင်းသယ်ပေးကြပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြ
သည်။

သွန်းနေခတ်ကလည်း အလုပ်ကြမ်းလုပ်လာခဲ့သူပီပီ လက်
နှစ်ဖက်နှင့် အထုပ်အပိုးများကို သယ်ချလာ၏။ ဘယ်သူ့အကူအညီ
မှ မမျှော်။

ညှော်ခန်းမှ ဖြတ်သန်းတော့ လှိုင်ရွှေစင်တို့သုံးယောက်
မခိုးမခန့်ရှုပ်တွေနှင့် မြင်လိုက်ရ၏။ မြဲခြူးယံလည်း ဟင်း
ဟင်းရွက်တွေ သယ်ချလာရင်း သူတို့မတွေ့ကို မျက်မှောင်ကျွံ
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... လာကူသယ်ကြလေ။ နင်တို့မှာ ဒီလောက်
တောင် အသိတရား မရှိကြတော့ဘူးလား”

လှိုင်ရွှေစင် နှုတ်ခမ်းကိုမဲလိုက်ပြီး -

“သူပဲ လုပ်ချင်လွန်းလို့ လုယက်ပြီး လုပ်နေတာ။ ထု
ပေါ့။ အန်တီခြူးက ဘာလို့ ကူသယ်ပေးနေတာလဲ။ သူ့ဘာသာ

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး | ၉၃

သယ်လိမ့်မယ်”

“ငါတို့က ကုမ္ပဏီသွားချဉ်းမယ်လေ။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။
... ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်မှာသွားသယ်”

မြဲခြူးယံမျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဟောက်လိုက်မှ
ညှော်ခန်းနှင့် နုနုအိမ်စည်ပါ ခြေဆောင်ခါ ထသွားပြီးသယ်
ကြသည်။

မြဲခြူးယံ မညှိတို့ကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“မညှိ ... အသား ငါးနဲ့ အသီးအရွက်တွေကို ရေဆေးပြီး
တစ်ထပ်စီထည့်။ ကုန်ခြောက်တွေလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ထား
တတ်ဦး၊ မဖြူရော”

“သူ အလုပ်ထွက်သွားပါပြီ မမခြူး”

“ဟင် ... ဪ ဈေးမသွားရလို့ထင်တယ်။ ကဲလေ
ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နောက်မှ တစ်ယောက်ရှာပေးမယ်။ လော
ကဆယ် ရှိတဲ့နှစ်ယောက်ပဲလုပ်ပေါ့”

မြဲခြူးယံ ရေချိုး အဝတ်လဲပြီးချိန်မှာ သွန်းနေခတ် ကား
မှာ အသင့်စောင့်နေ၏။ သူလည်း ရေချိုးအဝတ်လဲထား သည်။
သွန်းဝယ်ပေးသည့် ယူနီဖောင်းနှင့်ပေါ့။

မြဲခြူးယံ ဖိနပ်စီးနေတုန်း ခြံထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံများ
ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့မ (၃) ယောက်၏အသံ။

“သပိတ် သပိတ် မောက် မောက်”

“ပိုင်းလုံးခွေးကြီး... အိုအို”

“နောက်ပိုးကောင် အလိုမရှိ၊ ငဖားကောင် အလိုမရှိ”

“ပိုင်းလုံးကောင် ပြန်သွား... ပြန်သွား”

မြခြူးယံ အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာပြီး တူမတွေထံ
ဟောက်ရသည်။

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေကြတာ။ နင်တို့ ရူးနေကြတာလား
လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း”

“အန်တီခြူး ဘာသိလို့လဲ။ ဒီကောင် အကြံနဲ့ကပ်
တာ။ အခု သူ့ကြောင့် ဖြူဖြူမြင့် ထွက်သွားပြီ”

“သူ မနေချင်လို့သွားတာ သွားပေါ့။ ကျန်တဲ့လူနဲ့ အဆင်
ပြေအောင် နေရမှာပေါ့”

“အန်တီခြူး ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဘက်က ပါရတာလဲ။ အဲ
ဒရိုင်ဘာစုတ်က အန်တီခြူးကို မျက်နှာလုပ်နေတာ”

“သူ ဈေးဝယ်တတ်တယ်။ သူဝယ်နေတာကြည့်လိုက်
အသိသာကြီးပဲ။ ဈေးဝယ်တာ မြန်လည်း မြန်တယ်။ ကျွမ်းကျင်
ကျွမ်းကျင်တယ်”

“အစတော့ သူက မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ပြမှာပေါ့။ နောက်
မှ အန်တီခြူးပိုက်ဆံတွေကို ခိုးမှာ အလွဲသုံးစားလုပ်မှာ”

“နင်တို့လည်း မကူညီဘဲနဲ့၊ လူတစ်ဖက်သားကို မတရား
နှိပ်စက်နဲ့။ စောစောက နင်တို့လုပ်ငန်းက သူ့သိက္ခာတင် မဟုတ်ဘူး
သိက္ခာပါ ကျစေတယ်ဆိုတာ နင်တို့ နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူး
ဘူး”

“အို... အန်တီခြူးကလည်း သူ့ကိုအပုပ်ချတာပဲ အန်တီ
ခြူးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ငါ့ပါ သိက္ခာကျတယ်။ တော်ပြီ နင်တို့
ကူညီချင်နေ အနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့”

မြခြူးယံ သွန်းနေခွင့်ပေးသည့်တံခါးမှ တက်သွားလျှင်
သွန်းနေခ တံခါးကို ရိုသေစွာပိတ်ပေးပြီးမှ သူက ကားကိုပတ်ပြီး
တစ်ဖက်သို့လာလျှင် သည်းငွေယံ မကြားတကြားပြောသည်မှာ-

“တစ်လက်ကိုင် တစ်ပါးကျွန်ကြီး၊ တောသား”

သွန်းနေခ စိတ်ဆိုးတတ်ပါသည်။ သို့သော် သည်းခံခြင်း
အရာကိုလည်း နားလည်သည်။ အထူးအပါး သိသည်ပေါ့။

အိမ်ရှင်သူဌေးဟာ ဒေါ်မြခြူးယံ။ သူက အလုပ်သမား
မိုင်းဘာ။ ဒေါ်မြခြူးယံ အခက်တွေ့နေသည့်အတွက် သူက
အဘောရီးနှင့် ကူညီနေတာ။

ဒေါ်မြခြူးယံ၏တူမတွေ သပိတ်မောက်တာတော့ သူ
လည်း မတတ်နိုင်။

၉၆ နီ ကြယ်စင်ရှုစေ

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်မိ ကိုယ့်ဖ ကိုယ့်ညီနှင့် ညီမ
မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင်ပြီး ဒီလောက်အဆင်ပြေနေသည့်အလှ
ကို ထွက်မပစ်နိုင်ပါ။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပဲလေ။

အရေထူထူနဲ့ သည်းခံရတော့မှာပေါ့။

အခန်း (၁)

ယခုတော့ အိမ်မှာ သွန်းနေခဟာ ဒေါ်မြခြူးယံ၏
သွင်းလှယုံတော်ဖြစ်သွားရပေပြီ။

အိမ်မှာ မာလီနှင့်ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကို တွဲလုပ်ပေးသလို
ဒေါ်ခိုတ်ကိုလည်း ထက်ဝက်လောက် လျှော့ချပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

အိမ်မှာလည်း ညဘက်မှာ ကွန်ပျူတာအဟောင်းတစ်
ခုနှင့် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်နေ၏။ သူ ဒေါ်မြခြူးယံကို
ညီချင်လို့ပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာကို သူဌေးမသင်္ကာ။ စာရင်း
နှင့် စစ်ကြည့်တော့ ပေါ်တာပါပဲ။ မန်နေဂျာကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး
ပြည်ရသည့် နောက်တစ်ယောက် မရရှိခင် သွန်းနေခ သူမကို

ကူညီချင်သည်။ သူ့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်သည့် စေတနာတွေပါ။

သူဟာ အခွင့်အရေးလည်း ယူချင်သူမဟုတ်။ ညီနောင်
ညီမကို ပို့နိုင်တာနှင့်ပင် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။

သို့သော် နေရာတကာ လူတွင်ကျယ်လုပ်နေသည်ဆိုပြီး
သူဌေး၏တူမတွေနှင့် အိမ်အကူတွေက မကျေနပ်။ ပြဿနာ
သူဌေး၏ကွယ်ရာမှာ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာတွေက အကြီး
ကြီး။

ကိုယ့်စေတနာမှန်ကန်ရင် ပြီးတာပဲလေ။

သည်နေ့မနက်လည်း ဈေးသွားရမည့်နေ့မို့ သူ (၅) နာရီ
လောက်ကတည်းက ထကာ ခြံထဲမှာ ရေဖျန်းနေ၏။ (၆) နာရီ
လောက်မှာ ဈေးသွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေရန်။

သူ အဝတ်အစားလဲပြီး မီးဖိုတက်သွားလိုက်လျှင် မြေပြင်
ကို အသင့်တွေ့ရသည်။

“သူဌေး”

“ကျွန်မလည်း လိုက်မလို့၊ ဈေးဝယ်ရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်စားချင်တဲ့မုန့်၊ ကိုယ်စား
တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံတွေ ဝယ်ရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းတယ်”

“ဪ... ကျွန်တော်က သူဌေး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ရတယ်... တစ်ခါတလေ လိုက်တာပဲလေ။ ကုမ္ပဏီမှာ
အိမ်နေတစ်နေ့ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

သွန်းနေခဲ ထည့်စရာခြင်းယူပြီး သူဌေးနောက်မှ လိုက်ခဲ့
သည့် ကားတံခါးပြေးဖွင့်ပေး၏။

“ဈေးဝယ်တာတော့ ရှင်ဝယ်လေ။ ကျွန်မက ဈေးထဲကို
အပျော်လိုက်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာ ဝယ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ... သူဌေး စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်

ကားလေးက နံနက်စောစောမှာ လေပြည်ညင်းထဲ တလွင့်
သွင်းပြေးလို့၊ မှန်ပိတ်ထားသဖြင့် သဘာဝလေ၏လတ်ဆတ်မှုကို
ခံစားနေရသည်။ မြဲခြူးယံစိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့နေမိ၏။ သူမ၏ဆံနွယ်
အတွက် တလွင့်လွင့်။

“ကျွန်မကို သူဌေး သူဌေးလို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း အတုံးလိုက်၊
အတစ်လိုက်ကြီးလို့ ခံစားရတယ်”

“သူဌေးဖို့ သူဌေးလို့ ခေါ်တာပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ရှင်ခေါ်ပုံကြီးက ခွဲကြီး”

“သူဌေးရဲ့ကုမ္ပဏီက လူတွေရော ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ
နော်”

၁၀၀ နီ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“သူတို့ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ရှင်ကတော့ တစ်ခုခုခေါ်သလဲ”

သွန်းနေခ ငြိမ်သက်စွာ နာခံနေလိုက်၏။ ဘာမှ ပြောမပြော။ အတန်ကြာမှ -

“သူဌေးကို မမခြူးလို့ မခေါ်ခွဲလို့ပါ”

“အံ့မယ် ... အဲလိုခေါ်လို့တော့ မလေးစားရာရောက်မှာပေါ့။ ကျွန်မတူမတွေခေါ်သလို အန်တီခြူးလို့ခေါ်”

“မညိုတို့ကျတော့ မမခြူးလို့ ခေါ်နေတာပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ကတော့ အန်တီခြူးလို့ပဲ သင့်တော်တယ်”

“အန်တီခြူးလို့တော့ မခေါ်ချင်ပါဘူးဗျာ။ သူဌေးကောင်းပါတယ်”

ဟုတ်တယ်လေ၊ မညိုတို့ ဒေါ်တင်နုတို့ကျ မမခြူးခေါ်ခိုင်းပြီး သူ့ကျမှ အန်တီခြူးတဲ့။ ကြည့်ပါဦး နံနက်ဦးရဲနေခြင်းနဲ့မှာ ဝင်းပနေသည့်မျက်နှာလေး။ ကုမ္ပဏီသွားတာမဟုတ်ဘဲ ခါးတိရှည်သည့် ဆံနွယ်လေးတွေကလည်း တလွင့်လွင့်။

ပါတိတ်အဆင်လှလှ ဝမ်းဆက်ကလည်း မီးခိုးနု။ အဲဒါ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး နုနုလေးလှနေလိုက်တာ။ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်အတိုင်းပါပဲ။

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၁၀၁

“ရှင် ကျွန်မကို အာမခံခဲ့လေ။ နေရာတကာ ခွဲမတိုက်ခွင့်နဲ့၊ ကျွန်မက အန်တီခြူးလို့ခေါ်ခိုင်းရင် အန်တီခြူးပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ အန်တီခြူးခင်ဗျာ၊ အန်တီခြူးရဲ့သဘောအတိုင်းပါပဲ”

“ရှင်မရဲ့နဲ့နော်”

“ဟောဗျာ ... မရဲ့ရဲကြောင်းပါ”

“ပြီးရော ... ဘယ်လိုအညာသားမှန်းကို မသိဘူး”

သည်လိုနှင့် ဈေးရောက်တော့ သွန်းနေခက စာရင်းအတိုင်း အမြန်ဆုံးဝယ်သည်။ သူမက ဘုရားပန်းတို့ သစ်သီးဝလံတို့ကို အပျော်ဝယ်ပါသည်။

တစ်နာရီလောက်အတွင်းမှာပင် အားလုံး ဝယ်ပြီးသွားတာနဲ့နေခ၏ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ။ ကားပေါ်မှာ ပစ္စည်းအားလုံးတင်ပြီးလျှင် သူမက ...

“ကျွန်မတို့ မုန့်ဟင်းခါးစားကြဦးမယ်လေ”

“အိမ်မှာ အသင့်ရှိနေသားပဲ။ ပိုက်ဆံတွေ အပိုကုန်လို့”

“သွန်းနေခ ... ရှင်ကတော့လေ ချစ်တီးသေလို့ ဝင်စားအပ်ပြန်မယ်”

“ကျွန်တော်က အပိုမကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင်ပါ”

၁၀၂ နီ ကြယ်စင်ရှုစေ

“ကျွန်မ ဒီလောက်မမ့သေးဘူး။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မြေခွေ
ဆိုတာလည်း မေ့မသွားခဲ့ဘူး... လာ”

သွန်းနေခ ပခုံးတွန့်ပြီး သူမသွားသည်နောက် လိုက်
သည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားဖြစ်ကြသည်။ ပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက်
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်လို့ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် တူမ (၃) ယောက်
ကားနားသို့ ပြေးကပ်လာကြလျှင် သွန်းနေခ လန့်သွား ရသေး
ကြောက်ရတယ်လေ။ ဘယ်လို တစူးစား တစောက်ကန်း တွေ့ရလဲ
မသိရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ။

သူ လန့်နေတုန်း သူမတို့က ကားပေါ်မှ ဈေးဝယ်ထား
သည့်ပစ္စည်းများကို ဆွဲယူကြရင်း အိမ်ထဲသို့လည်း လှည့်တကြည့်
ကြည့်။

“ဒီကောင်မလေးတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဒေါက်တာစိုးဝင်းရောက်နေတယ် အန်တီဩ။ ဒေါသတွေ ထွက်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ရတာလဲ”

“အန်တီလေး ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ဈေးဝယ်သွားလို့ပေါ့”

“ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ဈေးဝယ်သွားတာ အဆန်းလား။ ကဲ... ပစ္စည်းတွေ သယ်သွား”

တိမ်လွှာထက်က ဆုရပ်နတ်သမီး ၁၀၃

တူမ (၃) ယောက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပန်းတွေ၊ သစ်သီး
ဆွလောက်ကို သယ်ပြီး ကျော့ကျော့လေး ပြန်ဝင်သွားကြသည်။
သွန်းနေခ ကျန်သည့်ဆွဲခြင်းကြီးကိုသယ်ပြီး မီးဖိုချက်သို့ ဝင်ခဲ့
တာ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှင်းသန့်ချောမောသည့် ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာစိုးဝင်းဆိုတာပဲဖြစ်မည်။

ဆရာဝန်ပီပီ သန့်ပြန့်နေပေမယ့် မျက်နှာကတော့ မချို။
အာန္တ ငယ်ငယ်လေးနှင့် ပညာတွေအများကြီးတတ်လို့ဖြစ်မည်။

မြခြူးယံ ကိုယ့်အိမ်လာသည့်ညည်းညို အပြုံးနှင့်ကပ်
သွားရသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ။ ကိုယ့်
အတွက် အချိန်ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ခြူး သိတယ်
နော်”

“သိတယ်လေ၊ အခု ဒေါက်တာကို ကျွန်မ မစောင့်ခိုင်း
အဘူးနော်”

“ခြူးမှာ အပြစ်တွေ များနေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဒီရိုင်ဘာ
နဲ့တွဲပြီး အတူဈေးဝယ်နေတာလဲ။ အသေးအမွှေးထိ ကိုယ်တိုင်
ထုပ်စရာလား။ တူမတစ်ယောက်ယောက် ထည့်လိုက်လည်း
ရတာပဲ”

ဒေါက်တာစိုးဝင်း မကျေမနပ်တွေဖြစ်နေလျှင် မြခြူး အံ့သြရသည်။ လူကို သူ့ရည်းစားလို့များ တံဆိပ်ကပ်ထားသလား မသိ။

“ကုမ္ပဏီမှာ ခေါင်းစားလွန်းလို့ ချေးလိုက်တာပါ။ နေ့တွေ၊ သစ်သီးတွေ တစ်ခါတလေ လိုက်ဝယ်တာ။ အမြဲလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ကဲ ထား... အခု အိမ်မှာ မေမေရောက်နေတယ်၊ ခြူးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ လာခေါ်တာ”

“အင်”

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ကြပါဘဲ အမေထိ ခေါ်ပြမည်ဆိုတော့ မြခြူးယံ တွန့်သွားရသည်။ ဒီဆရာမ မိန်းမကျမ်းမကျေတာလား။ နားမလည်တာလား။ တစ်ယောက်တည်း မောင်းနှင်နေတာလား။

ဆေးတံတို ကဗျာထဲကလို

မယူလိုက်တော့ မိုက်တယ်ထင်

ယူလိုက်ပြန်တော့ ကြိုက်တယ်ထင် ဖြစ်နေပြီ။

မြခြူးယံ ဘယ်လိုအလိမ္မာဖက်ရမလဲ။ ဒေါက်တာကြီး

အရှက်မရအောင် လိုက်လျောပြန်ရင်လည်း သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ဆေးတံတိုချစ်သူတွေဖြစ်တော့မည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မ အလုပ်များနေလို့ပါ ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာ့ အမေကို နောက် ကြိုမှပဲ တွေ့ပါ့မယ်”

“ဟင်... ခြူးက ကိုယ့်မေမေကို အလေးမထားဘူးလား။ အမေက မြစ်ကြီးနားကတောင် လာရတာ”

“ဪ... မြစ်ကြီးနားမှာနေတာလား”

တကယ်ပဲ မြခြူးယံ ဒေါက်တာ့ဘိုင်အိုင်ဂရပ်ဖီကို သေဆာချာချာ မသိပါ။ မနှစ်က ဆေးခန်းပြရင်း သူနှင့် သိကျွမ်းဆင်မင်ခဲ့ရာမှ ယခုလို ချစ်ခွင့်ပန်လာသည့်အဖြစ်။

ဒေါက်တာစိုးဝင်းဟာ အထူးကုဆရာဝန်လူပျို။ ပျိုတိုင်း ခြောက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်။ ရုပ်ရေချောမောပြီး ကားနှင့် ဘာနှင့် ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူ။

သည်တော့ ဘဝင်မြင့်ပြီပေါ့။ မြခြူးယံကိုလည်း သူ့ဆိပ်ခန်းကျင်မှ မိန်းကလေးများလို ထိလိုက်တာနှင့် ကြွေကျမည် ဆိုများ ထင်နေသလားပင်။ အားနာလို့ကတော့ ခါးပါသွားမှာ အသေအချာ။

“ဒေါက်တာနဲ့ မြခြူးက မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ အန်တီ အကွပေးရမှာ အားနာပါတယ်”

“ခြူးကလည်းကွာ ကိုယ်က မေမေ့ကို တကူးတက ချစ်တာလိုက်တာ။ ခြူး တွေ့မှကောင်းမှာပေါ့”

အပျက်အပျက်နှင့် နာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုတာ ဒါမျိုးလာ မြဲမြဲယံ ခဲ့ပြောလည်း သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေထေ ခက်သည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး ပြောပစ်လိုက်ရအောင်လည်း ပါး ဆရာဝန်ကြီးကို အားနာပါသည်။

အနားသို့ရောက်လာသည့် သည်းငွေယံက မြဲမြဲယံက မှာကပ်ထိုင်ရင်း -

“ကဲပါ အန်တီခြူးကလည်း... ထိုင်ငြင်းနေတာ ကြာ တယ်။ လိုက်သွားပြီး တွေ့လိုက်တာကမှ မြန်ပါဦးမယ်”

“ငါ ကုမ္ပဏီသွားရဦးမှာလေ”

“နည်းနည်းနောက်ကျလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး။ အန် တီခြူးကလည်း ကိုယ့်ကုမ္ပဏီပဲဥဉာ”

မြဲမြဲယံ အကျပ်ရိုက်နေစဉ် သွန်းနေခ မီးဖိုတစ် ပြန်ထွက်လာပြီး ဘုမသိ ဘမသိပုံစံနှင့် -

“သူဌေး... ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးက (၉) နာရီခွဲမှာ စတင် ပါခင်ဗျ။ အခုပဲ (၉) နာရီထိုးနေပါပြီ ခင်ဗျာ”

မြဲမြဲယံ ထွက်ပေါက်ရသွားသဖြင့် မျက်နှာလေး ခပ် ခနဲဖြစ်သွားရင်း...

“ဟုတ်တယ် အခုသွားမှမိမှာပေါ့။ သတိပေးတာ ကျေးဇူး ပဲ သွန်းနေခ။ သွားကြစို့၊ ဆောရီးပါ ဒေါက်တာ ... နောက်

မြဲမြဲ အန်တီကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးပါမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သူ့စကားအပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ မြဲမြဲ ညှော်ခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ သွန်းနေခ ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ခါးညွှတ် ခိုက်ပါ၏။ သည်စဉ် ညှော်ခန်းထဲမှ ဒေါက်တာစိုးဇင် မီးရထား ဆာခေါင်းကြီးလို တရုန်းရှုန်းနှင့် ဒေါသတွေထွက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

ပြီး သူကပင် အရင် ကားနှင့်ဆောင်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့ သည် မြဲမြဲယံ အီလည်လည်ပြီးရသည်။ သွန်းနေခ သူဌေးကို ချက်မှောင်ကျပြီး တိတ်တခိုး ကြည့်နေမိ၏။ စိတ်ထဲမှာ မကျေ နပ်သလိုလို။ စိတ်ထဲမှ “ယောက်ျားတွေကိုများ ဘာမှတ်နေတယ် ဆိုဘူး။ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ များထားလို့ရမယ် မှတ်နေသလားပဲ”

မြဲမြဲယံ သွန်းနေခကို ဘုကြည့်ကြည့်မိတာ။ ကိုယ့်ကို ချန်သုန်မှုန်မှုန် လုပ်နေလို့ပါ။

“ရှင်က ဘာအချိုးလဲ... ရှင်ကိုယ်ရှင် ဒရိုင်ဘာဆိုတာ ဆည်း မေ့မနေနဲ့ဦး”

သွန်းနေခ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားကိုသာ အရှိန်မြှင့် ဆောင်းနေတော့ မြဲမြဲယံ ပိုပြီးစိတ်တိုရသည်။ ဒေါက်တာစိုးဇင် အပေါ် မကျလိုက်ရသည့်ဒေါသတွေက သူ့အပေါ် ပုံကျ၏။

“ယောက်ျားတွေများ နည်းနည်းလောက် မျက်နှာသာ

၁၀၈ နိ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပေးလိုက်တာနဲ့ ရောင့်တက်တော့တာပဲ။ ဒရိုင်ဘာကို ဒရိုင်ဘာ
လိုပဲ ဆက်ဆံဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီမှာ ရှင် ကားကို ဘယ်လိုမောင်း
နေတာလဲ။ ရှင် သေချင်နေပေမယ့် ကျွန်မ မသေနိုင်သေးဘူး
ကားကို အရှိန်ချက်ချင်းလျှော့”

သူပုခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ရင်း မြခြူးယံ လိုတာထက်
ပိုပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေလျှင် သွန်းနေခဲ ရင်ထဲနာမိသည်။

ငါ ဒီလောက်ကောင်းနေရဲ့သားနဲ့တောင် ငါ့အပေါ် လူ
သဘောမထားဘူး။ ဟုတ်တာပဲလေ။ ငါက မြေသာ။ သူ
တိမ်လွှာပေါ်က နတ်သမီး။ အဆင့်အတန်းချင်းက မိုးနဲ့မြေ။

သူမ ဘယ်လောက်ပင်ထုထု သွန်းနေခဲ ကားကို မောင်း
မြီမောင်းနေလိုက်၏။ သည်တော့မှ သူမ နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ
မျက်ရည်ကျသည်။ မျက်ရည်မြင်တော့မှ သွန်းနေခဲ ကားအရှိန်
လျှော့တော့သည်။

ကုမ္ပဏီရောက်သည်နှင့် မြခြူးယံ ကမူးရှူးထိုး ဆင်
သွားသဖြင့် သွန်းနေခဲ ပခုံးတွန့်ပြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။

သူဌေးမကြီးကလည်း ကလေးဆန်တုန်းပဲနော်။

အခန်း (၉)

လှိုင်ရွှေစင်၊ သည်းငွေယံနဲ့ နုနုအိမ်စည်။

ဖြူဖြူပါးပါး ချောချောလေးတွေမှာ ဝတ်နိုင် စားနိုင်၊
နိုင်ဆင်နိုင်ဖို့ သာမန်ထက်ပိုလှသယောင်။

လှိုင်ရွှေစင်က ကုမ္ပဏီမှာ စာရေးမအဆင့်လောက်မို့
အင်္ကျီကို မကျေနပ်။ တကယ်ဆို မန်နေဂျာအလုပ်မျိုးပေးပါ လား။
အင်္ကျီအင်္ကျီကုမ္ပဏီပဲ။ ခုတော့ စာရေးလောက်ပေးထားရာ သူမမှာ
အင်္ကျီ မကျေနပ် ဖြစ်နေရသည်။

သည်းငွေယံနှင့် နုနုအိမ်စည်က ဒုတိယနှစ် တက္ကသိုလ်
တောင်းသူတွေ။ သင်္ချာအဓိကနှင့်။ သူတို့ကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကား

နှင့် ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး ကျောင်းတက်ချင်ကြသူတွေမို့ မြဲခြူးယံ
မကျေနပ်။

“အလကား ကပ်စေးနေတယ်။ သူ့မှာဖြင့် တိုက်ခတ်
တွေ၊ တိုက်တွေ၊ ခြံတွေကို အများကြီး။ တစ်ခန်းလောက်ရောင်
တောင် ငါတို့ကို ကား (၃) စီးလောက်ပေးပေးလို့ရတယ်”

“အေးလေ ... သေရင်လည်း ငါတို့ပဲရမယ့်ကိစ္စ။ သေရ
ထားခဲ့ရမယ့်ပစ္စည်းတွေကို ဖက်တွယ်နေတယ်”

“ငါတို့ကို မပေးချင်၊ မကျွေးချင်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီရှုံးသလေ
အိမ်စရိတ်ကြီးသလေး ပြောနေတယ်။ ဒီလောက် အဖက်ဖက်
ဝင်နေတဲ့ကြားထဲက ညည်းနေရသေးတယ်”

လှိုင်ရွှေစင် ညီမနှစ်ယောက်ကို မဲ့ရွဲပြီး ပြောလိုက်၏

“အေး ... ကိုယ်ရမယ်လို့ပဲ ပုံသေတွက်မနေနဲ့။ အန်တီ
ခြူး အိမ်ထောင်ကျရင် ငါတို့ တစ်ပြားမှရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဒေါက်တာစိုးဇင်တို့လို သူဌေးနဲ့ရရင် တော်သေးတယ်။ ဟို အန်
ဘာစုတ်နဲ့သာ ငြိသွားရင် ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာ ဖြစ်
လိမ့်မယ်”

“ဟင် ... မမကလည်း အန်တီခြူးက ဒရိုင်ဘာစုတ်က
တော့ မမှန်းပါဘူး။ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်လောက်ပါဘူး”

“အန်တီခြူးက မမှန်းလည်း ဟိုဒရိုင်ဘာစုတ်ကတော့

လုံးလုပ်မှာပေါ့။ မရ၊ရအောင် လုံးမှာပေါ့။ ငါတို့တာဝန်က
အန်တီခြူးနဲ့ ဒရိုင်ဘာစုတ် မပြီအောင် စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အန်တီခြူးနဲ့ ဒရိုင်ဘာစုတ်ကို
အာကြံကြည့်ဖို့ ငါတို့ (၃) ယောက် တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူရမယ်”

“ညီစေဇော်”

“အိုကေ”

ညီအစ်မ (၃) ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြပြီး ရှေ့
အတွက် အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေကြပေတော့သည်။

ကုမ္ပဏီမှာ စိတ်ညစ်ညူးခဲ့ရ၊ ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည်မို့ မြဲခြူး
မိကားကို မြစ်ကမ်းသို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ညနေစောင်းပေ
သို့ မတတ်နိုင်။

မြစ်ဖြတ်လေကိုမှ မရှုလိုက်ရလျှင် သူ ဒီနေ့အဖို့ စိတ်
ညစ်ညူးလှတော့မှာမဟုတ်။ မနက်က ဒေါက်တာစိုးဇင်နှင့်ငြိပြီး
သူ့ထယ်မှာ မန်နေဂျာ ဇော်မိုးလွင်နှင့် ပေါက်ကွဲခဲ့ရသည်။

မန်နေဂျာ၏စာရင်းလိမ်တွေကို သူသိရှိသွားခဲ့၊ ပေါ်သွား
သို့ပါပဲ။ အစကတည်းက သံသယရှိနေသူဖြစ်ရာ ... ယခုတော့

၁၁၂ နီ ကြယ်စင်နှုမေ

သူမ ချက်ချင်းပင် အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ချက်ချင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဇော်စိုးလွင်ကတော့ ကျားနာတစ်ကောင်လို သူမကို ရုတ်တရက် ခုခံကြည့်သွားခဲ့ပေပြီ။

“ခင်ဗျားကြီး ထမင်းဝအောင်စားထားပေါ့ဗျာ” ဆိုသည်အကြည့်မျိုးနှင့်။

ကားကို မြစ်ကမ်းနားတစ်နေရာမှာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး မြေပြင်ယံ လမ်းဆင်းလျှောက်သည်။ မြစ်ဖြတ်လေကိုရှုပြီး သဘောကြီးတွေကို ကြည့်သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖေဖေနှင့်အတူ ကြည့်ခဲ့ဖူး။ လမ်းလျှောက်ခဲ့ဖူးသည့် နေရာတွေ။

သွန်းနေခ၊ သခင်မသွားရာနောက်သို့ ခွေးတစ်ကောင် ခပ်လှုပ်လှမ်းမှလိုက်ရသည်။ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ သည် အချိန်တစ်အပုပ်ချိန်။

အရက်ဆိုင်တွေဆိုတာလည်း နေရာတကာမှာ မှီလို့နေကြတာမို့ လူမိုက်ဆိုတာ အော်တိုပါပဲ။ သည်တော့ မစရာမတားရဲသူမို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားနှင့် တရွေ့ရွေ့။ ကားကိုလည်း စိတ်မချ၊ လူကိုလည်းစိတ်မချလို့ပါ။

နေ့လယ်က အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်သွားရသည့် ဇော်စိုးလွင်ကလည်း သူဌေးကို ငြိုးသွားတာ။ မဟုတ်တာလုပ်ကြမယ် လူမိသွားတော့ ဒေါသထွက်ကြ၏။

“ဟင်”

သူ ကားကိုအရှိန်မြှင့်ပြီး သူဌေးအနားသို့ ကပ်သွားသည့် နားကို ဖြိုခွင်းဖို့ ဝေါခဲနဲထိုးရောက်သွား၏။ သူ ကားပေါ်မှ အပြေးဆင်းပြီး သူဌေးနားမှ လူနှစ်ယောက်ကို တချိုးထိုး ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ သူ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် လျင်မြန်မှုကြောင့် လူနှစ်ယောက် ထိနာသွားတုန်း နောက်ထပ်နှစ်ယောက် အပြေးဝင်လာပြန်၏။

“သွန်းနေခ ... နောက်မှာ”

သူ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး နောက်တစ်ဖွဲ့ဆက်ရပြန်သည်။

“ဓား ... သူ့မှာဓားနဲ့”

မြေပြင်ယံ စိုးရိမ်တကြီးအော်လိုက်တုန်း သူမကို နောက်မှ အစ်ယောက်ကလာပြီး ပါးစပ်ပိတ်ကာ ဆွဲခေါ်သွား၏။ အချိန်က နှာညိပ်ပြီး၊ လမ်းမီးတွေက နီကျင်ကျင်။ သူတို့လမ်းလျှောက်သည့် နေရာက လူခပ်ရှင်းရှင်း။

“အား”

သူမိုက်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် သွန်းနေခ စိတ်ကို တင်းကြပ်စွာ ပြုတ်အောင် တိုက်ခိုက်နေသည်။ ဒဏ်ရာက လှုပ်လေလှေ့ထွက်လေ။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာပြီး နောက်ဆုံး လူတွေ မြင်လာကြတာ မြင်လိုက်သည်နှင့် သွန်းနေခ သတိလစ် လဲကျသွားခဲ့သည်။

ပေးဆွဲကြမလား... တစ်ခုခုပဲ”

သွန်းနေခ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ။ ကိုယ်ညှို့လိုက်တာဟုလည်း
ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။ သူ့သတိမလစ်ခင် သူ့ဌေးကို
ချစ်သွားတာမြင်ယောင်မိရင်း သေမယ်ဆိုရင်တောင် အသေ
ဖြောင့်သည့်ဘဝ။

သူ လေသံယဲ့ယဲ့နှင့် ညည်းတွားမိသလို။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ လူတွေအချိန်မီရောက်လာကြ

နဲ့

“ရှင့် ကျေးဇူးလည်း ပါပါတယ်။ လူတွေရောက်မလာခင်
ကို ထိန်းထားနိုင်လို့”

“ကျွန်တော် ညှို့ပါတယ်ဗျာ။ သူ့ဌေးကိုလည်း မကာကွယ်
နိုင် ကိုယ်လည်း သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်၊ ဒါတောင် ဓားသမားက
ညှို့ကောင်းကို မထိုးခဲ့လို့”

“ဪ... ဒါကတော့ ရှင်လည်း စူပါမန်းမှ မဟုတ်တာ။

သူတို့က (၄) ယောက်တောင်။ ဒီလောက်တော့ ခံရမှာပေါ့”

သွန်းနေခ မျက်စိကိုခိုက်ထားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဆဲ။

သူ့အနီးထဲသို့ သူ့ဌေး၏တူမ (၃) ယောက် ဆူဆူညံညံ စကားတွေ
ပြောရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

“ညက ကြည့်ရတဲ့ကားလေ၊ ဗီလိန်က မင်းသမီးကို

အခန်း (၁၀)

သွန်းနေခ သတိရတော့ ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သ
၏။ သူ့ဘေးနားမှာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသည့် ဒေါ်မြခြူးယံ။

“သွန်းနေခ... သတိရလာပြီလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညနေက ကမ်းနားမှာလမ်းလျှောက်ကြရင်း ပြဿနာ
ဖြစ်ကြတာလေ”

“အဲဒီလူတွေ ဖမ်းမိသလား၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဇော်မိုးလွင်နဲ့အပေါင်းပါတွေပေါ့။ ဖမ်းမိသွားပြီ။ လူတွေ
အချိန်မီရောက်လာလို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မကို သတ်ပစ်ကြမယ်

မျက်နှာလုပ်ချင်လို့။ လူဆိုးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်တာ။ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်”

“ဝ,မရှိဘဲ ဝိ,လုပ်တော့ ပြုတ်ကျတာပေါ့ဟယ်”

“အဲဒါပေါ့ ဖားတုလို့ ခရုခန့် အိုင်ပျက်တယ်ဆိုတာပေါ့။ အသုံးကျတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ချင်၊ လူစွမ်း လူစပ်ချင်တော့ ခံရတာတောင်နည်းသေး”

သူတို့စကားတွေက သွန်းနေခကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သလို။ သို့သော် သူ သည်းခံရသည်။ ယောက်ျားတန်ဖိုး ရန်သူ နေလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်။

သူဌေးက သူတို့မတွေ့ကို မျက်မှောင်ကြုံကြည့်ပြီး...

“လူနာခန်းထဲမှာ မဆူနဲ့လေ။ ဘာလုပ်ရအောင် လိုလာကြတာလဲ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်မှမကျန်ခဲ့ဘဲ”

“အန်တီခြူးကို သနားလို့ပါ။ လူလဲစောင့်ပေးမယ်။ အန်တီခြူးမမျှာ မနွေညကတည်းက စောင့်ပေးနေရတာ အနွေလယ်ပဲ ရောက်တော့မယ်။ အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်ထုတ်ဆင်းစားရဦးမှာပေါ့”

“အရိုဘာတစ်ယောက်အတွက်များ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်အချိန်တွေကို အလကား အကုန်ခံနေတယ်။ အန်တီခြူးကလည်း နာဂစ်တစ်ယောက်လောက် ငှားပေးလိုက်၊ ပြီးရော”

“အေးလေ ... တော်ကြာ ဟိုက ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲ ဆွဲပြီး ရောင့်တက်နေရဦးမယ်”

သူဌေးတူမ၏စကားလုံးတွေက သူ့ကို လူလို့ပင်သဘောထား။ လူတစ်ယောက်လုံး ရှေ့ထားပြီး ပြောချင်ရာပြောနေကြပုံက ပက်စက်သည်။ လက်ထဲမှာတော့ ထမင်းချိုင့်နှင့် သစ်သီးထဲတွေ ဆွဲလာကြပါ၏။

သွန်းနေခ မျက်စိမဖွင့်ရဲ။ ကြောက်လို့မဟုတ်ပေမယ့် ချစ်ပျက်လို့ပါ။

ကိုယ့်ကို အလကားနေရင်း တိုက်ခိုက်နေကြတာ။ သူ့မျက်စိမဖွင့်ဘဲ တောင်းပန်မိသည်။

“သူဌေး ... ကျွန်တော့်အနားမှာ ဘယ်သူမှ စောင့်ပေးတာ မလိုပါဘူး။ အားလုံး ပြန်ကြပါတော့ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အားလုံးပဲ ကျွန်တော် နားအေးပါးအေးနေပါရစေနော်။ သေရင်လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်သေပါရစေ”

သူဌေးတူမတွေ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ကြပေမယ့် သူ မမြင်ရဘဲ တော်သေးသည်။ မြဲခြူးယံကတော့ ပျာပျာသလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နယ် ဆတ်ဆော့လို့ ဒီအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရှင်က လှုပ်မှမလှုပ်နိုင်သေးတာ။ အဲဒါ အထဲထိ ဝင်သွားတာ။ ရှင်ကကြိုးလို့သာ အထဲက ကလီစာ

တွေနဲ့ လွတ်သွားတာ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ စောင့်ပေးမှာပေါ့”

“နာနတစ်ယောက်ယောက်သာ ငှားပါ။ သူတို့ကို ကွပ်တော် ကြောက်လွန်းလို့ပါ ခင်ဗျာ”

သစ်ငုပ်တောင် နဲ့ပါများရင် လှုပ်သေးတာပဲ။ သူလည်လူသားပီပီ ပြန်ဖိုက်တာပေါ့။

သည်အခါ (၃) ယောက်သား ပြန်ပြီးဖိုက်တာက ပိုသိသည်။ ငါးစိပ်သည်တွေနီးပါး ဆူညံသွား၏။

“အောင်မာ ... ရှင့်ကို ရွှေစင်တို့က ဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“အေးလေ ... သူလို ဒီရိုင်ဘာအစုတ်ပလုတ်ကပဲ တပြန်စီး”

“သူက အန်တီခြူး စောင့်စေချင်မှာပေါ့။ ငါတို့ကိုတော့ ဘယ်စောင့်ခိုင်းရဲမလဲ”

“ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်လုပ်လို့ကတော့ ဗျင်းထည့်လိုက်မှာ”

မြခြူးယံ မနေသာတော့။ သူတူမတွေကို အတင်းပြန်လွှတ်ရတော့သည်။

“ကဲ ကဲ ... တော်ကြပါတော့။ သေကောင်ပေါင်းလူနာကို လာပြီးနှိပ်စက်နေကြတာ မကောင်းပါဘူး။ မနေ့ညက ငါ့ကြောင့် သူ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ငါ့ကို ကာကွယ်ရင်း ဖြစ်ရတာ။

အန်တီလွင် အပြီးထားပြီး ကလုံစားချေလို့ ဖြစ်ရတာမို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်။ ငါပဲ စောင့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟာ ... အန်တီခြူးကလည်း သမီးတို့ကလည်း အန်တီတို့မတွေလေ။ ကိုယ့်အန်တီကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ စောင့်ပေးမှာ။ သမီးတို့မှာလည်း တာဝန်ရှိတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... နင်တို့က ငါ့ရှေ့မှာတောင် လူမမာကို ဒီထောက်နှိပ်ကွပ်နေတာ၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာသာဆို ကုတ်ဆွဲပြီး ထုထားနေမလားပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး အန်တီခြူးရယ်။ သူ့ကို ခေါ်ပေါ်တင်ပြီး ဘုရားလိုကိုးကွယ်ပါမယ်”

“အပိုတွေမပြောနဲ့ မိသည်။ နာနမရခင်ပဲ ငါစောင့်ပေး။ နာနရရင် ထားပစ်ခဲ့မှာ။ ကဲ ... ပြန်ကြတော့။ အိမ်မှာပဲထားကောင်းနေကြ။ ကျောင်းတက်စရာရှိတဲ့လူက တက်၊ သူတို့သားစရာရှိတဲ့သူကသွား ပြန်ကြတော့”

နောက်ဆုံး သူဌေး အတင်းနှင်လွှတ်တော့မှ မကျေမနပ်ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

သူတို့ပြန်သွားကြလျှင် အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အဝန် ဆရာမတွေလာပြီးသွားပြီမို့ လူနာအနားယူရုံ။ သွန်းနေခ။ ကိုယ့်မျက်စိကို မရဲတရဲဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

www.burmeseclassic.com

သူဌေး သူအနားမှာ ထိုင်စောင့်ပေးနေတာ တွေ့ရသည်။

“ရှင် ဆာနေပြီလား။ နားနီပူလေး ဝယ်ထားတယ် ဆရာဝန်ကတော့ ထမင်းစားလည်း ရတယ်တဲ့”

“သူဌေးကို အရမ်းအားနာတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော် နေ့မတတ်အောင်ကို အားနာပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရှင် သန့်စင်ခန်းဝင်ချင်လို့လား”

ခုတ်ရာတခြား၊ ရှာတာလွဲပါတကာ။ သို့သော် သူမ ပြောကိုယ် အပေါ့အပါးသွားချင်တာ သတိရမိသည်။ ကိုယ့်ရင်ဘက်ကို စမ်းကြည့်တော့ ပလာစတာအုပ်လျက်သာ။ အခြေအနေ အရင်မေးရ၏။

“ကျွန်တော့်အထိရောက် မစိုးရိမ်ရပါဘူးနော်”

“မစိုးရိမ်ရတော့ဘူး။ အထိရောက်နက်ပြီး သွေးထွက်နေလွန်ခဲ့လို့ ရှင် နုံးချည့်နေတာပါ။ ခုတော့ သွေးသွင်း ဆေးသွင်းထားပါပြီ။ ရှင် တစ်ပတ်လောက်တော့ နားရမှာပေါ့”

“အားနာလိုက်တာဗျာ။ နားရမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော် အိမ်မှာ ပြန်ပြီးနားပါရစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီမှာက ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အခန်းစပါယ်ရှယ်နာစိမ့်တွေ ဘာတွေနဲ့ တစ်နေ့ကို သိန်းချီပြီး ကုန်တာပါ”

“

“ကျွန်မ ပေးမှာပါရှင်။ ရှင့်လစာထဲက မဖြတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်ကုန်ရအောင် ကျွန်တော်က တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ခုနေသေသွားရင်တောင် ငိုမယ့်သူ မရှိပါဘူးဗျာ”

သွန်းနေခ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောနေသည့်အခါ မြဲချွမ်းယံ နှစ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ရှင်ကလည်း ရှင်လည်း လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘာဖြစ်သွားလို့ အားငယ်စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ။ လူတန်ဖိုးဆိုတာ ဘာလဲ။ လူလောကအတွက် အသုံးစင်တဲ့လူတိုင်း တန်ဖိုးရှိပါတယ်ရှင်။ အချက်သမားတွေ၊ ဘိန်းရာဇာတွေသာ တန်ဖိုးမရှိတာပါ”

သူ သန့်စင်ခန်းဝင်ချင်သဖြင့် ကြိုးရုန်းထကြည့်လျှင် အထိရောက် နာသဖြင့် ရှုံးမဲ့သွား၏။ မြဲချွမ်းယံ ကူညီထူပေးပြီး ...

“ကျွန်မကို ပြောလေ၊ ရှင့်ဘာသာ ကြိုးထတော့နာမှာပါ။ လူကဖြင့် ပိုက်တွေနဲ့”

ဆေးသွင်းထားသည့်ပိုက်က တန်းလန်း။

“အားနာလိုက်တာ သူဌေးရယ်။ ကျွန်တော် ရှက်လည်း ရှက်ပါတယ်”

သူ ဒယ်ဒယ်နှင့် ထရပ်ပြီး သန့်စင်ခန်းဝင်တော့ မြေကြီး
ဂလူးကိုစံပုလင်းကိုပြီး အခန်းပြင်က စောင့်ရသည်။ သွန်း
ရှက်နေမိတာအလွန်။ အိပ်ရာပေါ်ထွက်ကျမှားလို့သာ သန့်စင်ခန်း
ဝင်ရတာ။

အပေါ်အပါးသွားတော့လည်း အောင့်ထားတာ ကြာသဖြင့်
မပြီးနိုင်။ အဖြစ်က ရှက်လေဆိုးလေ မနိုးလေပြီလေ။

သူစိတ်ထင် တစ်နာရီလောက်ပင်ကြာနေသလားမသိ
ဒဏ်ရာကလည်း တင်းတင်းကြီးနာလို့။ ကွဲသွားသည့်အဟက်ကို ဖြေ
ချုပ်ထားတာဖြစ်မည်။

“ရှင် သတိလစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူ ကြာလွန်းသဖြင့် မြေကြီးယံ မေးယူရသည့်အဖြစ်
သွန်းနေခဲ ရှက်ရွံ့စွာ အသံပြန်ပေးရသည်။

“မလစ်ပါဘူး သူဌေး”

သူ သန့်စင်ခန်းမှထွက်လာတော့ လက်ဆေးရင်း မျက်နှာ
တွေနီနေ၏။ ခက်တော့တာပါပဲ။ နှာစိတ်ရင်လည်း မြန်မြန်ရ။ ဆေး
မှ မြန်မြန်ဆင်းရင်လည်း ဆင်းရပါမှ။

“နေဦး... ရှင်ပြန်မလွဲနဲ့ဦး။ ရှင်ခိုက်ထဲမှာ အစာတစ်ခု
ရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

နွားနို့ခွက်လေးကိုကိုင်ကာ မြေကြီးယံ လှမ်းပေးတော့ သူ

အနာစွာနှင့် ယူသောက်ရသည်။ သူဟာ သန့်စွမ်းကြုံခိုင်သူမို့
အာချက်အားကောင်းတာအမှန်။

“လက်စနဲ့ ထမင်းစားလိုက်ဦး။ ဆရာဝန်ကြီးက အကုန်
အသုံးခိုင်းတယ်။ နေဦး... ကျွန်မ ပြင်ပေးမယ်”

ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း သူ စောင့်ကြည့်နေရ၏။ မြေကြီးယံ
သူတွေယူလာသည့် ထမင်း (၅) ဆင့်ချိုင့်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး
အပွဲပေါ်တင်ပေးသည်။

“ဟင်းတွေ အများကြီးစား။ ရှင် အားမြန်မြန်ပြည့်မှဖြစ်

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ဟင်... ရှင့်ရဲ့မင်းဘူးကိုလား။ အညာကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူဌေးရဲ့အိမ် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားကိုဒေါင်
မိဒါ”

“ဆရာဝန်က ရှင့်ကို အလုပ်အရှားမများရဘူး။ အတက်
ဆင်း မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်။ ရှင် ကျွန်မအိမ်အောက်
ဆိပ်မှာပဲ ခေတ္တနေရလိမ့်မယ်”

“ဟာ”

“ဘာလဲ... အားနာတယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား။ မနာနဲ့။
ကျွန်မတို့ တူဝရီး (၄) ယောက်လုံး အပေါ်ထပ်မှာနေကြတာ။

၁၂၄ နီ ကြယ်စင်္ကြာမေ

အောက်ထပ်မှာ မညိုတို့ (၂) ယောက်နဲ့ ရှင်ပဲရိုမှာ။ ကိစ္စမရှိဘူး
အခိုက်အတန့်ပဲ နေရမှာပါ”

သွန်းနေခဲ ဘာမှ စောဒကမတက်စုံတော့ပါ။ လူက ထည့်
နံ့ချည့်နေသည်မို့ သူဌေးပြုစုပေးသမျှ ခံယူရရင်း ရင်ထဲ
ကျေးဇူးကြေးတွေတင်နေမိရသည်အဖြစ်ပါ၏။

အခန်း (၁၁)

ရွှန်းနွေည။

ပညာရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ။

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ အထောက်အပံ့နှင့် နေရသူမို့ သူမ
အလည်းကြိုးစားသည်။ လိမ်လည်းလိမ္မာပါသည်။ ငွေအသုံးအစွဲ
အလည်း ကျစ်လိုက်သမျှ အပိုတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မကုန်စေရ။
အဝတ်အစားဆိုလည်း အမေချုပ်ပေးလိုက်တာကလွဲလို့ ဘာမှ
မဝယ်ပါ။

ဆရာမဖြစ်မည့်သူမို့ အဖြူအစိမ်း (၃) စုံနှင့် အပြင်ဝတ်စုံ
အသီးနှည်းနှည်းရှိလျှင် လုံလောက်သည်။

ခက်သည်က မောင်လေး ညီလွန်းမောင်။

ဘဝလည်း နားမလည်။ စီးပွားရေးလည်း မသိ။ လူမှု
ကတော့ အပေါင်းအသင်းများသည်။ ရည်းစားထားသည်။
ကလေး ချောချောမို့ စွဲတော့အစွဲသာ။

သူစွဲတာက ကိစ္စမရှိ။ မိဘတွေမမျှာ သူ့အဖေကို
တော် ခံနေရပေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူလိုသည့်ငွေနှင့် လောက်အောင်
မသုံးဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရည်းစားနှင့် ဟေးလားဝါးလား။

တစ်ခါ မိဘကို ဆိုင်ကယ်ပူဆာသဖြင့် အမေမမျှာ
ရှိတာတွေချေးငှား ပေါင်နံ့ပြီး ဝယ်ပေးရပါတယ်။ ပြီး ကိုယ့်အတိုင်း
ကိုယ်မသိ။ ဆိုင်ကယ်ဝယ်တော့လည်း အကောင်းစားမှ။ သိန်း
ဆယ်ကျော်။

ထစ်ခနဲဆို အိမ်မီးရှို့မယ်။ အိမ်ကထွက်သွားမယ်။
အငယ်ဆုံးပီပီ ဆိုးမှဆိုး။

သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ သူဌေးတွေအတွက် မှန်
ပဲစီးလောက်ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သူမတို့လို မိသားစုအတွက်တော့
ဘဝကို ဖရိုဖတ်လောက်သည်ငွေ။

ဒါကို သားပြောမရသည်နှင့် အမေ ဘယ်လိုရှာကြ
လုပ်ပေးလိုက်သည်တော့မသိ။ ရန်ကုန်မှာ ကားသွားမောင်း
ရှာသည့် အစ်ကိုကြီးလည်းမသိ။ အဖေလည်းမသိပါ။

ဘယ်တော့ ဘယ်လိုပြဿနာတက်မည်တော့မသိ။ ဘဝ

မိသားစုအေးဆေးစွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည် မိသားစုထဲမှာ
ညီလွန်းမောင်ဟာ စုန်းပျိုး။

မန္တလေးမှာ တက်နေရပေမယ့် ရွှန်း အိမ်ကိုအပတ်တိုင်း
ပြန်လျှင် လမ်းစရိတ်ကုန်သည်။ ပြီး အမေ့ကို ကူညီနိုင်
တာ နည်းနည်း။ ကုန်တာကများများ။

ညီလွန်းမောင်ကတော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ခြေစကြာ
နေလေရဲ့။ တစ်လ တစ်လ သူစရိတ်က အစ်ကိုကြီးပေးတာ
လောက်ဟန်မတူ။ သူမ အဆောင်ထဲမှာပဲ စာကျက်ရင်း
အဆေးစွာနေခဲ့သူပါ။ အိမ်ကို တစ်လတစ်ခါပဲ ပြန်ပါသည်။

အဲ... သူမရဲ့အခန်းဖော်ကတော့ သူဌေးသမီးလားမသိ။
လိုက်ဖြုန်းလိုက်တာ။ သူမတို့က အပြင်ဆောင်မှာနေကြရတာ
ပြီးခြံရွှေတာနေရပေမယ့် အခန်းဖော်ကတော့ သုံးလိုက်သည့်
အထဲ။ ဝတ်လိုက်သည့်အဝတ်။ အဲ ရည်းစားတွေ ဘာတွေတော့
အနားမှာ ရှိဟန်မတူ။ ဖုန်းကတော့ တစ်ချိန်လုံးအိမ်နေတာပဲ။
အိပ်တာနက်ကလည်း တစ်ချိန်လုံး။ သူမနာမည်က ဟောမာန်
တိုင်။

ရွှန်းအပေါ်တော့ ကောင်းပါသည်။ အစားအသောက်တွေ
အတင်းကျွေးလိုကျွေး။ အဝတ်အစားဆိုလည်း အတင်းပေးသည်။

“ငါဝယ်လာတာ ဆိုက်သေးနေလို့ နင်ယူလိုက်ဟယ်”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ တခြား ဝယ်နိုင်တဲ့သူပဲ ရှေ့ပါ။ ငါက ဘိုင် ဟ”

“ဪ... အလကားပေးနေတာပါဆိုမှ ဂျီးကများသေးတယ်။ ဇယားတွေရွှင်လို့ ယူ။ နင်နဲ့လိုက်တယ်”

“တခြား နင် အရမ်းခင်တဲ့သူတွေကိုသာ လက်ဆွဲပေးပါ။ နင့်ကို ဘာမှ ပြန်ပေးနိုင်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ”

“နင့်ကိုလည်း ငါခင်တာပဲလေ။ ငါ့အနွဲ့အတာ ခံရှာတာရော ယူ ... ဘာမှ အကြီးကြီးတွေမနေနဲ့။ ငါနဲ့ မတော်ပေးတယ်၊ ခင်လို့ပေးတယ် ဒါပဲ”

အဲလိုကောင်သည့် ဟေမာန်ကျော်စင်ပါ။

သည့်တစ်ပတ်တော့ ဟေမာန် သူမကို အဖော်စပ်သွား

“ငါ ဒီစနေ တနင်္ဂနွေ ငါ့မောင်နှမတွေနဲ့ ပြင်ဦးတက်မလို့ နင် လိုက်ခဲ့ဟယ်”

“အားနာပါတယ် ဟေမာန်ရယ်။ နင်တို့မောင်နှမတွေကြောင့် ငါက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး... စိတ်ချ။ ငါ့မောင်နှမတွေက ရန်ကုန်ကတော့။ အင်တာနေရှင်နယ်မိတယ်။ ငါက ခင်လို့ခေါ်တာနော်။ နင် မန္တလေးမှာတက်နေတာ (၄) နှစ်ရှိပြီ၊ ပြင်ဦးလွင်ရောက်လို့တာနော်”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအပိုမရှိတော့ မရောက်ပါဘူးဟာ”

“အေး... အဲဒါပြောတာပေါ့။ ကြုံတုန်းလိုက်သာလိုက်ခဲ့”

“အားနာစရာကြီးပါ။ ငါ့အတွက် ပိုက်ဆံပိုကုန်”

သူမ စကားတောင် မဆုံးသေး၊ ဟေမာန်က သူမပခုံး

နှုန်းခနဲထုပြီး -

“နေရာတကာ အတွေးမခေါင်နဲ့။ ဘာမှပိုမကုန်ဘူး။ နင့်

စကားပေါ်ကောက်တင်သွားရုံပဲ။ ပြင်ဦးလွင်မှာ အိမ်ရှိတယ်။

အိမ်ကလေးတစ်လုံးပါ။ ငါတို့သွားနေကျ။ ဒီတစ်ခါသာ နင့်ကိုခေါ်တာ။ အားလုံး

ဆင်သင့်ပဲ”

“ဪ”

ဟေမာန် လောကွတ်ခေါ်နေတာမဟုတ်သဖြင့် ရွှန်း

နှုန်းခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပါသည်။ (၂) ရက်စာ ထမင်းဖိုးလည်း

ပေးတော့ဘူးပေါ့လေ။

စနေနေ့မနက် (၆) နာရီလောက်မှာ အဆောင်ရှေ့သို့

ရောက်လာ၏။ ရွှန်း မြင်ဖူးနေသည့်အမြင်ကားပေါ့။ ဈေးကြီး

တင်တာ။ ပရာဒို။

ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲခုန်ဆင်းလာကြတာ မိန်းမပျိုလေး
 ယောက်။ ရန်ကုန်မှ ဆင်းလာသူတွေပီပီ အားလုံး အလန်း လွန်း
 စတော်ကင်တွေ၊ ရယ်ဒီမိတ်လှလှတွေနှင့် ပါးပါး
 လျား။ ဖေါ်ပေါ်လွင်လွင်လေးတွေ။ အသက်ကတော့
 လောက်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ သို့သော် ဆံပင်လေးတွေကလည်း အဆင်
 ဆိုး၊ လိုင်းဖောက်၊ ပုံသွင်းထားတာမို့ အိအိဖတ်ဖတ် လှုပ်
 ခတ်ခတ်။

တကယ့်ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ရုပ်လေးတွေ။ အရုပ်လေး
 တွေနယ်။

အဆောင်ပေါ်သို့ လှမ်းအော်ကြပုံမှာ ချစ်စဖွယ်။ ပိုက်
 ရှိ သားသမီးတွေမို့ထင်။ သူတို့မှာ ဘာအပူအပင်မှမရှိ
 တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

“ဟေ့ အူဝဲ... မပြီးသေးဘူးလား။ လာခဲ့ ဆင်းခဲ့
 ချင်လှပြီဟ။ ဟိုကျရင် ပွေးကောက်မှာ သွားပြီး ခေချိ
 လျှောက်ကဲမယ်”

“မြန်မြန်လာ၊ လှတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝက်ပုတ်
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကို နားထောင်
 ဟောမာန်ကျော်စင် နှုတ်ခမ်းနီကို အပြီးသတ်ဆိုးရဏ။ ရွှန်းက
 အထူးတလည် ပြင်ဆင်သူမဟုတ်လို့ အစောကြီးကတည်း

နုပျိုပြီး။

သူတို့လို အလန်းစားတွေကြားထဲမှာ ရွှန်းကတော့
 ကျွန်းကန်းတွေကြားက ဒေါင်းလား။ ဒေါင်းတွေကြားက ကျီးကန်း
 ဆင်မသိတော့။

သို့သော် ရွှန်းနေ့ညဆိုတာလည်း သူ့ဘာသာ တစ်မျိုး
 ဆင်ခြင်ကြီးသူပါ။ ရိုးရိုးလေးဘွဲ့ပိုင်ရှင်ပေါ့။

လူအမျိုးမျိုး နတ်အထွေထွေမို့ တချို့က ရိုးရိုးလေးကိုမှ
 ဆင်ခြင်ကြသေး။

ရွှန်းကတော့ ဘာကိုမှ အမူမထား။ ကိုယ့်စာသာ ကိုယ်
 ခြားစားနေခဲ့တာ။

ယခုလည်း သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်လေးမှာ ပါးကွက်ပါးပါးလေး
 ကျက်ပြီး ခါးကျော်သည့်ဆံနွယ်တွေကို နှစ်ပတ်လျှိုလေးထုံး၊
 သည့်ဆံနွယ်တွေက ကျောပေါ်မှာ သည်အတိုင်။ စကားဝါလေး
 ဆစ်ပွင့်ကို ဆံနွယ်မှာချိတ်လို့။

ဝတ်ထားတာက အမေကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးပြီး ကိုယ်တိုင်
 ချုပ်ထားသည့် ချည်ထည် ကချင်ဆင် မိတ်ကပ်ရောင်လေးပါ။
 ဆံနွယ်ဆန့်၊ ခါးတင်လက်စက။ သူမရဲ့ကိုယ်လုံးက မြင့်မြင့်လှလှ
 မြန်မာဝတ်စုံနှင့် လိုက်မှလိုက်၊ ယဉ်မှယဉ်။

ဟောမာန်ကျော်စင် အသံပြကြီးနှင့် ဝရန်တာထွက်ပြီး

အော်တာလည်း ရယ်စရာ။ သူတို့လို သူဌေးသားသမီးတွေမှာ တော
လောကကြီးဟာ ပျော်စရာ နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးပမာ။

“ခဏစောင့်ဟေ့ ... (၅) မိနစ်အတွင်း ဆင်းခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ညဝတ်ထားသည့်အဝတ်များကိုချွတ်ချ၊ အဝတ်
တွေကောက်လဲနေတော့ ရွှန်း သူမ ချွတ်ချသည့်အဝတ်တွေ
ကောက်သိမ်းလျှင် -

“ထားလိုက်၊ ထားလိုက် ရွှန်း၊ ပြီးမှ အဝတ်ဟောင်ခြင်း
ထဲထည့်မယ်။ နင်ပြီးရင် သွားကြမယ်”

“ငါက ပြီးပြီလေ။ ယူကိုစောင့်နေတာ”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ”

ပျာပျာယာယာနှင့် ဟေမာန် ကသောင်းကနင်း မိနစ်
တာလည်း ရယ်စရာ။ လေဒီရှူးအမြင့်မှ အယိုးအယိုင်။ ရွှန်းက တော
စိတ်အေးသူပီပီ ဟေမာန်အိတ်နှင့် ကိုယ့်ကျောပိုးအိတ်လေး
အခန်းပြင်ထုတ်၊ မီးပိတ်၊ အခန်းသော့ခတ် စသည်တို့ကို အတွက်
စေ့စွာ လုပ်ဆောင်ပါသည်။

ပြီးမှ အောက်သို့ဆင်းခဲ့ကြပြီး ကားနားသို့ရောက်သွား
တော့ အားလုံးပင် ရွှန်းကို နှစ်လိုစွာကြိုဆိုကြပါသည်။

“ဟား ... ယူသူငယ်ချင်းက တကယ်အလန်းစား
ပါလား”

“အောင်မယ် ... ငါ့သူငယ်ချင်းက မိုးရိုးလေးပါ။ နင်တို့
သူတွေ မဟပ်စေခဲ့နော်၊ တကယ် စံပယ်ဖြူလေး”

“ငါတို့ကတော့ နှင်းဆီနက်တွေဟေ့၊ ဆူးမှ အကြီးကြီး
ဆူးပြူးပြူးကြီးတွေ”

“ဟား ဟား ဟား ... ကျွန်မက နှင်းဆီပါမောင်ပေါ့
နတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ကဲ ... တက် တက်ကြ”

“နေဦး ... နေဦး၊ ဟိုမှာ ကိုကိုရယ် ရွဲ့မဲ့နေတာ။ ကား
ဆင်းဖို့ အတင်းဆွဲလို့ပါလာရတာ။ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်
အောက်လာအောင် နင့်သူငယ်ချင်းလေးကို ကားရှေ့ခန်းမှိုလိုက်”

မောင်နှမတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ မောင်
ဆိုပေမယ့် တစ်ကားလုံး မိန်းကလေးတွေချည်း။ ယောက်ျားဆို
မို့ ကားမောင်းသူ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း။

ရွှန်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသက်အစိတ်လောက်ရှိမည့်
သူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသလို သူကလည်း ကိုယ့်ကို
တိုင်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်နေပါ၏။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ရွှန်း နင် ခေါင်းခန်းကစီးလိုက်။
ကားမူးတတ်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

“မူးပြီးအန်ရင် ကိုကို ပြုစုလိမ့်မယ်”

“ကိုကိုကဖားသား မားသား ဂျင်းတဲလ်မန်းပါဟ။ ဟား ဟား ဟား... မကြောက်ပါနဲ့ ယောင်းမရယ်”

သူတို့က တွန်းပြီး ကားရှေ့ခနဲထဲထည့်ကြတော့ ရှမ်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် ကားခေါင်းထဲရောက်သွားရသည်။

ကားနောက်ထဲမှာတော့ တစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်မတွေ အားထု ပေါင်း (၄) ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ တကယ့်ကို လက်ပံပင် ဆက်ရ ကျ။

ရှမ်း သူဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေမိတာ။ မန္တလေး အထွက်ကတည်းကပါ။ သို့သော် မျက်လုံးကတော့ ရှမ်းတွေ ကြည့်တာပေါ့။

အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ပညာရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်း သူကြီးမို့ ကုန်ကြွေးကအပြည့်။ စိတ်ကိုထိန်းပြီး ရှမ်းတွေကို ရင်ဆိုင် ရှုမောဖြစ်နေမိတာ။

ရှမ်းရိုးမကို စတင်ပြီး ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတော့ သူ ပါးစပ်လေးဖွင့်နေပြီး ပြန်မစေနိုင်တော့။ တစ်ခါမှ မရောက်မှ သေးသည်မို့ ရှမ်းက သူမကို ဟတ်ထိစေသည်။

စိမ်းစိုသော တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်းတွေ။ ပါးစပ် လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ကာ မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် သူမ ဖြစ်နေပုံ ကြည့်ပြီး ဘေးမှ ဟေမာန်တို့အစ်ကိုထံမှ ရယ်သံတိုးတိုး ထွက်လာ

ရှမ်း ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ ငါ့ကို လှောင်ပြီ။ ငါကလည်း... တောသားမြို့ရောက်ပုံစံကြီး။

“ကလေးပဲ ကြည့်စရာရှိကြည့် ရယ်စရာရှိရယ်ပေါ့။ ကိုချစ်ထားတော့ မောပါတယ်။ လွှတ်ထားလိုက် ထိန်းမနေ

“ရှင်”

“ဪ... မင်းကို ပြောတာ။ ကိုယ်လည်း လူငယ်ပဲ။ ချစ်ရင် ပျော်သလိုနေလိုက်ပေါ့။ ပြုမူလိုက်ပေါ့။ လက်ခုပ်လက်ဝါး ခြီး အော်လိုက်။ ဟစ်လိုက်ပါလား။ ခုတော့ မင်းပုံစံကြီးက သူနာတရားစခန်းဝင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ရှင်ကို ကြောက်လို့ပါ”

“မကြောက်နဲ့၊ ကိုယ် မင်းကို မကဲ့ရဲ့ဘူး။ ဒါ ပထမဆုံး ကြိမ် ရောက်ဖူးတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်တုန်းကလည်း (၁၂) နှစ်သားမှာ ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်တယ်။ ပထမဆုံးအခေါက်တုန်းက ရှမ်းတွေ၊ အထူး အဆန်းတွေကြည့်ပြီး ပျော်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်နေတာပဲ။ ကိုယ် ချင်းစာတယ်။ မင်းလည်း ခုန်ချင်ခုန်”

သူက ရုပ်တည်ကြီးနှင့် လူက အချောစားကြီးမဟုတ်

၁၃၆ နီ ကြယ်စင်ယူဝေ

ပေမယ့် ဘော်ဒီဖြောင့်ဖြောင့်၊ စမတ်ကျကျမို့ လူချောစား
ဝင်ပါသည်။ သူဌေးသားပီပီ လူပေါ်ကြောနေမှာပေါ့လေ။

သူက ခွင့်ပေးသဖြင့် ရွန်း နည်းနည်းအသံထွက်လာသည်။
ရှမ်းလူလား အသစ်အဆန်းတွေကို ကြည့်ပြီး အာမေဍိတ် သံတိုက်
ကြိတ်မနိုင် ခဲမရထွက်လာ၏။

“ဟယ်”

“ဟင်”

“ကြည့်စမ်း... လှလိုက်တာ”

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ညီအစ်မ (၄) ယောက်
မျက်လုံးတွေက ရှမ်းတွေဆီမရောက်။ ဘယ်တုန်းကစုထား
မသိသည့် စကားလုံးတွေကိုသာ အလှအယက် ဖွင့်ထုတ်
မောနေကြသည်။

“ကိုယ့်နာမည် သုခမင်းဒင်”

“ဟင်... နာမည်ကြီးကလည်း တစ်လုံးစီကြီး”

“ကိုယ်တော့ ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ်က အဘိုးချစ်မြေးတော်
ဒီဘက်ဘိုးအေက ဦးသုခ၊ ဟိုဘက်ဘိုးအေက ဦးမင်းဒင်။ ကို
နာမည်က သုခမင်းဒင်”

“ဒါဆိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်”

“မင်းနာမည်ကရော”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၁၃၇

“ဟေမာန် မပြောဘူးလား”

“မမေးရသေးဘူး”

“သူပြောလိမ့်မယ်”

“မင်းပါးစပ်က ပြောတာပဲ ကြားချင်တယ်”

သူတို့ကိုမေးလည်း သိသွားမှာမို့ ရွန်း ပြောရ၏။

“ရွန်းနွေည”

“ဟား... နာမည်က အပျံ့စားပါလား၊ ကြီးမှမည်တာ

အား”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြီးမှမည်ရမှာလဲ။ မွေးစကတည်းက မှည့်
တာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းမိဘတွေ တော်တော်ခေတ်မီတာပဲ။ တချို့

ဆို ငယ်ငယ်က ဂွက်ထော်၊ ကြီးမှ ရွန်းနွေညတို့ ဘာတို့ဖြစ်တာ”

“ဟင်... ရှင်နော် ရှင်၊ မဖွဲ့နဲ့”

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တိတ်ဆိတ်လာတာ အားယူနေ

တာကို။ ယခုကျ စကားတွေများနေလိုက်တာ ပေါက်ပေါက်

အောက်နေသည့်အတိုင်း။

ကိုယ်က သူတို့ကားစီးလာမိပြီမို့ ရွန်း အလိုက်အထိုက်

ပြောနေရသည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူစွစာကြီး၊ လူက အရပ်

ပြေးနိုးပါးနှင့် ဘောလုံးသမားရုပ်မျိုး။

နီဝင်ဘာလပို့ ဆောင်းဝင်စ။ မန္တလေးမှာ မချမ်းပေမယ့် ပြင်ဦးလွင် နယ်နိမိတ်ဝင်တာနှင့် အအေးဓာတ်က သိသိသာ သာ ချမ်းဟာ အညာသူပို့ အနွေးထည်ရယ်လို့ ဟုတ်တယ်ပဲလို့ မရှိ။ ယခုလည်း ဆွယ်တာပါးပါးလေးရှိတာပဲ ထုတ်ဝတ်ရသည် ချမ်းနေပြီလေ။

“မင်းတော့ ... ညကျရင် မီးလို့ခနရမှာ”

“ဟင် ... ဧည့်သည်ကို စောင့်မပေးဘူးလား”

“ပေးတော့ ပေးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ မီးကိုလို့ရမှာ”

“ဒါဆိုလည်း လုံမှာပေါ့ရှင်”

စကားတွေ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူကတော့ စကားတွေ ဆီလိုအပေါက်ရှာဖို့ အားယူနေတာ။ မကြာမီ -

“ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတာဆိုတော့ နေရာစုံအောင် လိုက်ပို့မှပဲ”

“ကျွန်မအတွက် ဝန်တာတွေ ပိုနေပါ့မယ်”

“မပိုပါဘူး၊ ပို့ကိုပို့ရမှ ကျေနပ်မှာ”

“ဒါဆိုလည်း ပို့ပေါ့ရှင်”

“ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘယ်နေရာတွေသွားသင့်သလဲ၊ အ တွေပေါသလဲ မင်းသိလား”

“ကြားဖူးတာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်တို့ သင့်တော်သလဲ”

“အခုတော့နောက် လိုက်မှာပါ”

“အိုကေ”

ကားလေး ပြင်ဦးလွင်နယ်နိမိတ်ထဲဝင်လာတော့ အေး သောနံ့ရှင်းမှုက ဆန်းသစ်နေ၏။ မန္တလေးနှင့် ရေ မြေ သဘာဝ ကွာတာပို့ ချမ်းမြေ့ လန်းချင်သွားရ၏။

“အိမ်က မြို့ထဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းဝေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားတွေ သိပ်မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ သူက ကားကိုသာ ခုခိုက်မောင်းနေ၏။ သည်စဉ် ကားရပ်လိုက်သဖြင့် သူမ လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ပြင်ဦးလွင်၏အထင်ကရနေရာတစ်ခုဖြစ်သည့် စာကူသိုလ်။

တကယ့်ကို ခမ်းခမ်းနားနားပါပဲ။ မင်းကြီး (၃) ပါးရှပ်တု နဲ့ ရင်ပြင်တော်။ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရပေမယ့် စစ်တက္ကသိုလ် မှာ တပ်မတော်ရဲ့ဖခင် ဗိုလ်ချုပ်ပုံကို မတွေ့ရသဖြင့် ချွန်း အင်မကျ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မေ့နေကြတာလား။

သုခမင်းဒင် တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် သူမ ခေတ္တဆင်းပြီး သွားလာသည်။ ဓာတ်ပုံရှိက်သည်။ ဟောမာန်တို့ ညီအစ်မတွေလည်း ခေါ်ကြ၊ ဓာတ်ပုံရှိက်ကြသည်။

“ညဘက်လာမှ ပိုပြီးလှတာ၊ သာယာတာကွ။ နေ့အထိ ဆိုတော့ သိပ်မလှဘူး”

“ညဘက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြမယ်လေ”

“နေပါစေ ... ဒီလောက် လေ့လာရလည်း တော်တော် ကဲ ... သွားကြစို့”

“ကေန္တ ... ယောင်းမ ထမင်းစားနေပြီထင်တယ်။ မနက် ဗိတ်ချ၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးသား။ ဒေါ်မိက ထမင်းပွဲနဲ့ကို ကြည့်မှာ”

“ဒေါ်မိဆိုတာ”

“ခြံစောင့်၊ အိမ်စောင့်လေ။ ခြံနဲ့အိမ်က ဒီတိုင်းပစ်ထား လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေက တစ်နှစ်မှာ ၃-၄ ခေါက် ရောက်ကြတာ”

ကားပေါ်ပြန်တက်ကြပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တော့ သိပ်မလှဘဲ မိ ခြုံကိုလွန်ပြီး ခြုံစွန့်ရုံ ခြံနဲ့အိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ လမ်းပိတ်ဆိုမှုတွေ၊ ဘာတွေ မရှိသဖြင့် ခရီးတွင်တာလည်း မြန်မည်။

သူတို့ပြောသည့် ဒေါ်မိလင်မယားကို အသင့်ဆီးကြတာ တွေကြရသည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် လုပ်နိုင်၊ ကိုယ်အရွယ်တွေ။

ခြံဝင်းကျယ်ပြီး စားပင်၊ သီးပင်၊ ပန်းပင်တွေ စိုက်ထားတာ စိတ်ချမ်းမြေ့စဖွယ်။ မြေနီနီနှင့် အပင်တွေက ပဏာရလှသည်။ ရွှန်း ဣန္ဒြေမပျက်အောင် မသိမသာ ကြည့်နေပေမယ့် ချစ်ချက်နာလေး ကြည်လင်ချမ်းမြေ့နေတာ သိသိသာသာ။

အိမ်ထဲကျတော့လည်း ဧည့်ခန်းကကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။ ချိတ်ကလေးက တစ်ထပ်တိုက်မို့ ပေါင်မုန့်အိမ်လေးနွယ်။ တောခန်းနောက်ခံနှင့်မို့ လှမှလှ။

“မီးလုံတဲ့အခန်းက ဟိုဘက်မှာ။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်နဲ့ အားအေးရင် မီးလုံရတယ်”

“ကဲ ... (၁၀) နာရီကျော်ပြီ ထမင်းစားကြမလား”

“နေပါဦး ... ရေလေးဘာလေး အရင်ချိုးကြတာပေါ့”
ဟောမာန်အကြံအတိုင်း အားလုံးပင် ရေအရင်ချိုးကြသည်။ ရေချိုးရအေး စပ်ချိုးတာမို့ မထောင်းသာ။ သို့သော် ရေချိုးပြီးတော့ နေတာပါပဲ။

နေ့လယ် (၁၁) နာရီခွဲမှ အားလုံး ထမင်းစားခန်းမှာ ဆုံကြသည်။ အိပ်ခန်းတွေအများကြီးမို့ နှစ်ယောက်တစ်ခန်း ယူကြသည်။ ရွှန်းကိုတော့ ဧည့်သည်မို့ တစ်ခန်းပေးကြသည်။

ရွှန်း ထမင်းပွဲကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဟင်းခွက်တွေ အများအပြား။ ဟောမာန်တို့အဖွဲ့ဟာ တကယ့်သူဌေးသားသမီး

တွေချည်းပါလား။ အဲ ... ငွေရှိသူတွေပီပီ အရာရာ အလေးမထားတာလည်းအမှန်။ သူတို့မှာ ကြောက်ရွံ့မှုမရှိ။

အဲ ... သုခမင်းဒင်ကိုတော့ ဦးစားပေးကြသား။ သူ့စားပွဲထိပ်မှာနေရာယူပြီး ရွှန်းကို သူ့ဘေးမှာထိုင်ဖို့ခေါ်တော့ တွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။

“ကိုသုတော့ စိတ်ကူးတွေယဉ်နေပြီဟေ့။ ဒီအိမ်မှာ က ဘုရင်ကြီးပေါ့လေ။ ရွှန်းက မိဖုရားပေါ့”

“ကြည့်လည်း စိတ်ကူးယဉ်။ အန်တီသင်းက လွယ်ကူမဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်ဆို ကိုကိုနဲ့ပေးစားဖို့ လူရွေးပြီးနေလောက်ပြီ”

“နင်တို့ကလည်းဟာ တယ်ဆူတာပဲ။ ကဲ ... စားကြအားလုံးပင် လူငယ်တွေမို့ တက်ညီလက်ညီ စားသောက်နေကြသည်မှာ ပျော်စရာ။ အဲ ... သုခမင်းဒင်က ရွှန်းပန်းကန်ဟင်းထည့်ပေးတိုင်း သူညီမတွေက ရယ်ကြတာပေါ့။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်သူထိုင်၊ ခြံဆင်းထိုင်သူထိုင်။ မောင်နံမ (၅) ဖယာကနှင့် ရွှန်း။ ဟေမာန်သူညီမတွေနှင့်ပဲ လုံးထွေးနေသည်မို့ ရွှန်းခမျာ ငေါင်းစင်းစင်းသည်အခါ သုခမင်းဒင် ရွှန်းကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်

“ကဲ ... သူတို့ကတော့ အားလုံးကို မေ့နေပြီ။ ကိုယ်

ဆည်း မြို့ထဲလျှောက်လည်ကြစို့။ ရွှန်းကို ရေတံခွန်ပို့ပေးမယ် ... ထ”

“ပိတ်ချင်းမြောင်ဂူရော ဝေးလား”

“မဝေးပါဘူး။ ထ ... သွားကြမယ်လေ”

“သူတို့ရော မလိုက်ဘူးလား”

“သူတို့က ရောက်ဖူးတာ ထင်နေပြီ။ လိုက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာလာပြီး စိတ်အပန်းဖြေကြတာ။ ထစားလိုက်၊ စကားတွေပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်မောလိုက်နဲ့ နေကြမှာ။ အဲ ... ညကျရင်တော့ ဆွယ်တာဆိုင် သွားကြမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“အင်းလေ ... နှစ်ယောက်တည်းတော့ရော မင်းကို ဘာဆုတ်မှာလိုက်လို့။ လူကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး တော်ကြာ သူတို့ စိတ်ပြိုင်ရင် မကောင်းဘူးလေ။ ရှင်ကို သူဌေးသားဖို့ လိုက်လျောတယ်၊ အတင်းတွယ်နေတယ်လည်း အပြောမခံနိုင်ဘူး”

“ဪ ... အတွေးကလည်း ခေါင်လိုက်တာ။ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးလိုက်။ မင်းက ခုမှရောက်ဖူးတာ။ ကိုယ်ကလည်း အိမ်မှာ ပျင်းလို့ လိုက်ဖို့တာ။ ကဲ ... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ပြောပြီး သူက လေလေးတချွန်ချွန်နှင့် အိမ်ပြင်သို့

ထွက်သွားနှင့်လျှင် ရွှန်း စိတ်ရှုပ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါတော့ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်နေပြီ။ သူတို့က သူဌေးမျိုး သူဌေးနွယ်တော့ တော်ကြာ တစ်မျိုးထင်နေမှပြန်။

သူညီမတွေကို ဘယ်လိုပြောလိုက်သည်မသိ တစ်အုပ် ကြီးပင် အထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းစိုက်တွန်းကြလေသည်။

“လိုက်သွား... လိုက်သွား ရွှန်း။ ငါတို့က ရောက်တာ ထပ်နေပြီ။ ရန်ကုန်မှာ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ ဒီမှာ အောင်မြေလာ နင်းတာ။ ဘယ်မှမသွားချင်တော့ဘူး”

“အားလုံးအတူတူသွားရင် ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းမှာ”

“ကဲပါ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လိုက်သာသွား။ ဘာမှ အဖော်စပ်မနေနဲ့”

“ကိုကို အပြန်ကျ မုန့်ဝယ်ခဲ့နော်”

ရွှန်း အီလည်လည်နှင့်ပင် သုခမင်းဒင်၏ကားနှင့် ပါလာ ခဲ့သည်။ တကယ်ရောက်သွားတော့လည်း ဘာမှမတွေ့ဖြစ်တော့

ပျော်စရာ ကြည့်စရာ စုံလင်သည့် ပြင်ဦးလွင်မို့ ရင်သစ် ရှူမောစရာတွေက အများအပြား။

“ပိတ်ချင်းမြောင်ကို အရင်သွားမယ်။ ရေတံခွန်က နောက် မှ။ ပိတ်ချင်းမြောင်က ဝေးတယ်။ တောခေါင်တယ်။ ဟိုတုန်းက ဓားပြတွေ၊ ဘာတွေတောင်ရှိတာ”

သူမကိုးကလေးသဖွယ် စနောက်နေပေမယ့် ရွှန်း မရယ်။ ဣန္ဒြေကို အထူးတည်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ပါလာခဲ့တော့လည်း သူတစ်ယောက်မျိုး။

“ရွှန်းသာ ဆရာမဖြစ်ရင် ကလေးတွေ အရမ်းကြောက် ဆဲနော်။ ရှုပ်တည်ကြီးနဲ့”

“ရိုက်လည်း ရိုက်မယ့်ပုံကြီး။ ကိုယ့်သားသမီးတွေကျရင် နှလက်ထဲအပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ရွှန်း သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ လူကိုများ ကလေးကျ နဲ့ စနေလိုက်တာ။

ပိတ်ချင်းမြောင်ရောက်တော့ တောထဲမှ နတ်ဘုံနတ်နန်း အထိ သာယာအေးချမ်းသည့် တောတောင်စိမ့်စိမ်းက အပူ အလုံးကို ငြိမ်းစေသည်ဆေး။

ပိတ်ချင်းမြောင်လိုက်ရုံကြီးအပေါ်မှ ရေတံခွန်သဖွယ် ကျနေသည်ရယ်။ လိုက်ရုံရှေ့မှာ စီးဆင်းနေသည့် ရေတံခွန် သလေးတွေရယ် တကယ်ပါပဲ။ ကန္တာရလို ခြောက်သွေ့နေသည့် တောတွေကို ငြိမ်းချမ်းစေသည့် ရွှင်။

သည်တစ်ခါတော့ ရွှန်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့။ သူ့ကို အာရုံတော့ဘဲ ရေတံခွန်ငယ်လေးတွေထဲ ပြေးဆင်းမိပြီ။ ကလေး လူလိုမို့ဆော့ကစားလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ရေထဲမှာ သူလိုပဲ သွားနေကြသည့် မိသားစုတွေ၊ နဲ့
တွေ။ ရေအောက်က ကျောက်တုံးတွေမှာ အညှိတက်နေသည့်
သူမ ဒယ်ဒယ်နဲ့ဖြစ်နေတုန်း အနားသို့ရောက်လာပြီး ဖေးမသူ
သူမခင်ဒင်။

“ချော်လဲဦးမယ် ချာတိတ်မရဲ့။ ကျောက်တုံးတွေ
ချောတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ် ကိုသူခရဲ့”

“အမယ်လေးဗျာ ... လူကိုများ ကိုသူခတဲ့။ ကိုယ့်မိတ်
ဒါရိုက်တာ ဦးသူခကိုပဲ ပြေးမြင်ယောင်မိတယ်”

“ရှင်နာမည်ကိုက တစ်မျိုးကြီးလေ။ အဲလိုမခေါ်
ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”

“ကိုကိုလိုခေါ်ပေါ့။ ဟေမာန်တို့လို”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး။ အမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အမျိုးတော်တာ လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ခုကောက်
လည်း ရတာပဲ”

“ရှင်နော် ... တော်ပြီ။ ရှင်ကျန်ခဲ့။ ကျွန်မဘာသာ
ဝင်မယ်”

“ဂူက အကျယ်ကြီးနော်။ တော်ကြာ မျက်စိလည်း
ကိုသူခရေဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ငိုခေါ်နေရမယ်”

“ရှင်ဟာလေ ... တော်တော်ပြောင်တဲ့၊ နောက်တဲ့လူ”

“ဪ ... ရွှန်းကိုခင်လို့ပါ။ ကိုယ် လူတိုင်းကို မခင်
ဘဲပါဘူး”

ရွှန်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရေထဲမှတက်ကာ ဂူထဲသို့
ပြန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ သည်တော့လည်း သူ ထပ်ချစ်ပါလာ
တယ်။

လှိုက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ရေတွေစိမ့်နေပြီ။ လှေကားထစ်
မှာလည်း ရေတွေ။ သည်တော့ စိုးရိမ်တကြီး နောက်မှကူညီ
သူဟာ နာမည်နှစ်လုံးပိုင်ရှင် သူမခင်ဒင်ပေါ့။

ရွှန်း လှိုက်ဂူထိပ်ဆုံးထိတက်လျှင် သူလည်း နောက်မှ
သည်းမညူမြှိုက်သည်။ လှိုက်ဂူကြီးက ဇွဲတင်းပြီးရောက်အောင်
တော်ရပေမယ့် အပေါ်ရောက်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်။

လှိုက်ဂူအမိုး ဟိုးအပေါက်လေးကိုမြင်အောင်ကြည့်ပြီး
ဆင်းလာရသည်။

“နမြောလိုက်တာ၊ အတက်ကြီးတက်ပြီး အပေါ်ရောက်
တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားတော်ရတာလည်း
ဆိုပါပဲကွာ။ မရ၊ရအောင် မြှူလိုက် ချောလိုက်ရတာ။ မရခင်
ထဲလိုလိပ်ရတာပေါ့ကွာ။ ရပြီးတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားက တစ်မျိုးကြီးမို့ ရွှန်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်
တော့လည်း ခပ်တည်တည်။ စကားထဲက ဇာတ်ပြတာလား
ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးမထားတာလား။ ရွှန်း ခေါင်းထဲမှာ အချက်အ
ခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံလာကြသည်။

ငါက ဆင်းရဲတယ်။ သူတို့က သူ့ဌေးတွေ။ သူ့ကို အတန်
လိုက်ကပ်မှာပဲလို့ ထင်လို့ပေါ့။

“ဟေ့ ... မင်းကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ်ကြီး
တဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုပြောတာ”

“အတူတူပေါ့။ ကျွန်မလည်း မိန်းမပဲလေ”

“မိန်းမပေမယ့် ရွှန်းက ဣန္ဒြေရှင်လေးပါကွာ”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ ပြန်ကြရအောင်၊ လိုက်ဖို့တာ ကျေးဇူး
ပါ”

ဂူပြင်ရောက်သည်နှင့် ရွှန်း သူ့ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်သည်။ သည်တော့လည်း သူက ရွှန်း လက်မောင်း
လှမ်းဆုပ်ထား၏။

“စိတ်ကောက်တာလား။ စိတ်ဆိုးတာလား။ ကိုယ်
သဘောရိုးနဲ့ပြောတာပါ။ ရွှန်းကို လုံးဝမရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဆရာ
ကြီးကလည်းကွာ၊ ခုပဲ ဆရာမဖြစ်တော့မယ် ကလေးဆန်တုံးလား

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက မနက်ကမှတွေ့တဲ့ လူတ

သောက်ခဲ့အတူ လျှောက်လည်နေမိတာကိုက သဘာဝမကျလို့ပါ”

“ဟောဗျာ ... ကိုယ်တော့ ဘယ်လိုမှရှင်းမပြတတ်တော့
ဘူး”

သုခမင်းဒင် စိတ်ရှုတ်သွားပုံနှင့် ရွှန်းနောက်မှ လိုက်လာ
သည်။ နောက် ရွှန်းနှင့်စကားပြောရင် ဆင်ခြင်မှ။ သူမဟာ
သူ့တွေ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးများနှင့် လုံးဝမတူ။

ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေသည့်သူဟာ ညီမတွေ
အတူ ရန်ကုန်မှလာပြီး ပြင်ဦးလွင်ကို ကားမောင်းပို့ပေးတာပါ။
သူ့အလုပ်က ခေတ်ပေါ်ကန်ထရိုက်တာ။ သူက စက်မှုဘွဲ့ရထားပြီး
သောက်လုပ်ရေးတွေ လုပ်နေသူ။ ငွေပေါသလို မိန်းမတွေလည်း
ပါလာသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ အထင်မကြီးသည့်သူဟာ ရွှန်းနှင့်ကျမှ
အထင်ကြီးရတော့မလို့။

အင်းလေ ... အထာလုပ်တာလည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ အကဲ
သေးတော့ ခပ်ကြည့်ဦးမယ်။

ရွှန်းက တကယ်ပင် အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ လောအဆင်မရှိသည့်မို့
မင်းဒေဝီ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။ မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း
မဖြစ်သေး။ သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမကျမ်းကျေသည် ထင်ခဲ့ပေမယ့်
သူ့ကျ ရွှန်းအထာကို သူ နားမလည်။ ရွှန်း အကြောက်ကြီးနေတာ

၁၅၀ နိ ကြယ်စင်္ကြာ

အစိုးရိမ်ကြီးနေတာပဲ ဖြစ်မည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူညီမတွေ တစ်ယောက်မှမတွေ့
ဒေါ်မိကိုမေးကြည့်တော့မှ -

“ဆွယ်တာ သွားကြည့်ကြမလို့တဲ့။ သွားကြလေရဲ့”

“ဟင် ... ဘာနဲ့သွားတာလဲ”

“ဟေမာနဲ့သူငယ်ချင်းကောင်လေး ကားနဲ့လာခေါ်သူ
တာ”“ဪ ... သူတို့က ငါ့ကိုပထုတ်ကြတာကိုး။ ကို
ကိုယ်ကိုယ် လည်လှည့်အောက်မေ့နေတာ။ ခုမှ သဘောပေါက်
တော့တယ်။ ကဲ ... ရွှန်းလည်း မောလာတာ၊ နားပေတော့။ အို
တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ကာ နားကြား
သည်မို့ အဆင်ပြေပါသည်။ညစာစားပြီးကြတော့ မီးလုံသည်အခန်းမှာ စုပြီး စာ
ပြောကြသည်မှာ ပွက်ပွက်ညံ့နေ၏။

တိမ်လွှာထက်တ အချစ်နတ်သမီး နိ ၁၅၁

ဆောင်းဦးမေ။ သူတို့မောင်နှမတွေက ရန်ကုန်မှလာကြ
တာ။ ဟေမာနဲ့ကျော်ဇင်က စစ်ကိုင်းမှလာသူ။ မောင်နှမဝမ်းကွဲ
ဆွဲ တစ်ခါတလေဆုံကြတာမို့ စကားတွေကရေပက်မဝင်။သူရည်းစား၊ ကိုယ့်ရည်းစားအကြောင်း ပြောကြ။ အလုပ်
အကိုင်အကြောင်း ပြောကြ။ အိမ်မှ စီးပွားရေး လူမှုရေးပြဿနာ
ဆွဲ ပြောကြနှင့်။ရွှန်းကတော့ သူတို့ပြောတာတွေကို အလိုက်သင့် နား
ဆောင်ရင်း မီးသားနာနာလှုံနေမိသည်။ သုခမင်ဒင်ကတော့ ရွှန်းကို
အိမ်ပြန်ပြော ကြည့်နေလိုက်တာ သူညီမတွေပင် ဂရုမစိုက်တော့
ဘူးလား မသိ။သို့သော် ခေတ်လူငယ်တွေပီပီ အထာကပေါက်ပြီးသား။
မင်းလှော်ကြတာပါပဲ။ ရွှန်းက လူအကြီးမှ မဟုတ်တာ။“ကိုကို ခိုက်နေပြန်ပြီလား။ လက်ရှိရည်းစားကြီးကို
အယ်လိုလုပ်မှာလဲ”“အစိမ်းဖြတ်တော့ မဖြတ်နဲ့နော်။ ဟိုက အကောင်ကြီး
အယ်။ ပညာရင့်တယ်။ ကိုကိုပဲ ခံသွားရမယ်”“ကိုသူရယ် ... ဟေမာနဲ့ဘော်ဘော်လေးတော့ ချမ်းသာ
ပေးလိုက်ပါ။ သူက စံပယ်ဖြူလေးပါ”

“ကိုကိုနော် ... ကိုကိုမာမိက တော်ရုံလူကို လူထင်တာ

၁၅၂ နီ ကြယ်စင်ပျူဝေ

မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ အိမ်ကလီတွေလုပ်မနေနဲ့။ အေးဆေးပဲနေ”

ရွှန်းကတော့ ခပ်တည်တည်။ ဘာကိုမှ မကြားယောင်ဆောင်လို့။ သူဟာ တကယ့်ဆရာကြီးပဲ။ မျက်လုံးချင်းတောင် မေ့ရဲ့။ တော်ကြာ ဖမ်းစားလိုက်ရင် ဒုက္ခ။ သူကလည်း မခေ။

“နင်တို့ကသာ စံပယ်ဖြူလေးလုပ်နေ၊ ကြည့်စမ်း... မတုန်မလှုပ်နဲ့၊ တော်တော် သမ္ဘာရင့်နေတဲ့ပုံ”

“ဟာ... အဲဒါ အကြောက်လွန်နေတာ။ ကိုသူကို ကြည့်တောင်မကြည့်ရဲတာ”

“အံ့မာ... ငါက လူဆိုးလား၊ ဂေါ်ဖိဖားသားလား”

“အဲဒီထက်ဆိုးလို့နေမှာပေါ့။ ကဲပါ ကိုကိုရာ... အေးဆေးနေလိုက်စမ်းပါ။ ကဲ... ရွှန်း အိပ်ချင်ရင် ယူအခန်းကိုသွားအိပ်လိုက်တော့နော်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ရှေ့ပင်ထွက်ကြမယ် ဘိုင်း”

ဟေမာန်ကျော်ဖင် ပွဲထိမ်းပေးလိုက်မှ ပွဲကလှသွားရသည်။ ရွှန်း နေရာမှ ညင်သာစွာထကာ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခွင့်ရသည်။

အခန်း (၁၂)

သွန်းနေခ။ ဆေးရုံမှာ (၃) ရက်နေပြီးသည်နှင့် အိမ်သို့ ခြေလှမ်းလာခွင့်ရခဲ့သည်။

ပြဿနာက အဲသည်မှာစသည်။ သူ့ကို လူနာဆိုပြီး ဆေးရုံက အိမ်အောက်ထပ်မှာ အခန်းပေးသည်အတွက် တူမ (၃) ယောက်နှင့် ပြဿနာတက်ခြင်းပါပဲ။

အဲသည်အထဲမှာမှ လှိုင်ရွှေစင်နှင့် ပြဿနာအတက်ဆုံး။

“အန်တီခြူး... ဒါတော့လွန်ပြီ။ ဒီအရိုင်းဘာစုတ်ကို အိမ်ထဲထည့်ထားတော့ ရွှေစင်တို့ မိန်းမသားတွေ လုံခြုံမှု ဘယ်ရှိတော့သလဲ”

၁၅၄ နီ ကြယ်စင်နှစ်

“သူက လူဆိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘာဖြစ်ရာရှိသလဲ ငါ့
ရွှေစင်။ သူ ဒဏ်ရာရတာလည်း ငါ့ကိုကူညီလို့ရတာနော်”

“အို... အန်တီဩ၊ ဘာသိလို့လဲ။ ခုခေတ်က ယုံရ
မဟုတ်ဘူး။ သူပဲ လူဆိုးတွေနဲ့ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိက်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သည်းငွေယံနှင့် နုနုအိမ်စည်ကလည်း မပွင့်တစ်
ဝင်ပြော၏။

“အန်တီဩကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ်
ရောက်နေတာနဲ့တင် နေရတာကျွတ်ယ်။ သူ့ကို ဂိုဒေါင်မှာပဲထား
ပါ”

“သူ့စားဒဏ်ရာကြောင့် လှုပ်ရှားမှုမရှိရသေးဘူးလေ
ဂိုဒေါင်မှာဆို တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ”

“အပေါ်မှာပဲနေပေါ့။ အောက်ပြန်မဆင်းနဲ့။ အ
အသောက်နဲ့ အပေါ်အပါးကိစ္စလည်း အဲဒီအပေါ်မှာပဲလုပ်။
ကောင်းမှ ပြန်ဆင်း။ စိတ်မချရင် အန်တီဩပါ အဲဒီဂိုဒေါင် အ
ထပ်မှာ လိုက်ဖြုတ်။ ဒီအိမ်မှာတော့ မထားနဲ့”

သည်းငွေယံ၏စကားကြောင့် မြဲဩယံ မျက်စိထဲ ပြာ
ဖြစ်သွားသည်။ အလိုလိုက်လို့ အခိုက်စော်ကားတာလား။ ကို
ကရော ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကဲကဲဆတ်နေမိသလား။

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၁၅၅

ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ စော်ကား၊ ထိပါးလာသဖြင့်
ဩယံ သည်းမခံနိုင်တော့။ ကိုယ်မွေးသည့်မျောက် ကိုယ့်ပြန်
ခြောက်။ ထမင်းကျွေးသည့်လက်ကို ပြန်ကိုက်သည့်သူတွေ။

“သည်းငွေယံ... နင့်စကားက ငါ့ကိုစော်ကားလှချည်
တာ။ ဒီအိမ်က ငါ့အိမ်လား။ နင်တို့အိမ်လား။ ဒီအိမ်မှာ အုပ်ထိန်း
သူက ငါလား။ နင်တို့လား”

“အို... အန်တီဩက ပုံမှမကျဘဲ။ ငါ လူကြီး ငါ့အိမ်ဆို
ပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်နေရင် သည်းတို့ပဲ ဘဝပျက်မှာပေါ့”

လူမမာကြီး သွန်းနေခ ချော ငြိမ်နေသာတော့ပါ။ ချုပ်
နဲ့တွေ့ ပရပွနှင့် အနာမကျက်သေးလို့ ရှိုက်ကုန်းနေရသည့် သူမများ
ဆယ်ယဲ့ယဲ့ပါ။

အခုတော့ သူဌေးတူမတွေပြောနေပုံက သူ့ကိုပဲ သား
တောင်တွေ ဝါးစားမည့် ကေသနာခံရသလိုကြီးကျလို့။

“နေကြပါဦးဗျာ... ကျုပ်မှာ ကိုယ့်အသက်တောင် ကိုယ်
နည်းရှူနေရတာပါ။ သူဌေးကလည်း အခိုက်အတံ့လေး ထား
တာပါ။ အိမ်ကလည်း အကျယ်ကြီး။ လူအများကြီးရှိနေတောင်
ပြင်ရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စကားကို ကပ်ဖိုး
တပ်ဖို့ ပြောနေကြရတာလဲ”

(၃) ယောက်သား သွန်းနေခကို မျက်စောင်းထိုးပြီး

၁၅၆ နီ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

မခိုးမခန့် ပြန်ပြောကြ၏။

“ရှင့်အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ကျွန်မတို့အိမ်တွင်းရေးရှင် လုံးဝဝင်မပါနဲ့”

“အိမ်တွင်းရေးပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာတွေပြောနေတော့လူမမာ မနားရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

သူတို့အုပ်စုအနားမှာ ဒေါ်တင်နီနှင့် မညိုလည်း ရှိနေပါသည်။ မြခြူးယံ ထိုနှစ်ယောက်ကိုပဲ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

“ကဲ မညိုတို့ ... သွန်းနေခကို ပြင်ထားတဲ့အခန်းထဲတွဲ ခေါ်သွားလိုက်”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ကျွန်တော့်တာသာ ဖြည်းဖြည်းသွားပါမယ်”

ကိုယ့်အခြေအနေကိုလည်း လေ့ကားမတက်နိုင်သေးတာမို့ သွန်းနေခ မျက်နှာပူနေပြီး အောက်ထပ်ရှိ ပြင်ထားသည့် အခန်းထဲမှာ နေရယူလိုက်ရပါသည်။

အပြင်မှာတော့ စစ်ဗွဲက ပြင်းထန်တုန်း။

“နင်တို့တွေ အာရမ်းခိုက်ခိုင်းတယ်။ ငါ့အိမ်မှာမထားတော့ဘူး။ အဆောင်မှာထားမယ်”

“ခေါ်တုန်းကတော့ ခေါ်ထားပြီး ဘယ်ရမလဲ။ ဝေဖေထံ မေမေတို့ကို အကြောင်းကြားပြီးမှ အန်တီခြူး လုပ်ချင်တာလုပ်”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၁၅၇

သူတို့နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဦး”

“ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်၊ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် အမြဲလုပ်နေကြတာ။ ငါ့ကို မြန်မြန်သွေးတိုးပြီးသေအောင် နှိပ်နေကြတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းတို့ကတော့ အန်တီခြူးကို ဒီဒရိုင်အစုတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ လွှတ်ပေးမထားနိုင်ဘူး။ အသက်နဲ့လဲပြီး ဘာကွယ်ပေးရမှာပဲ”

“ကဲ ... တော်ပြီအေ ညည်းတို့လည်း ငါ့ကို ဘာမှမကူညီဘဲနဲ့၊ တော်ကြတော့”

မပြတ်မသားနှင့်ပင် မြခြူးယံ တူမတွေကို အော်ထုတ်ဆိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်ရသည်။ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ခိုင်သာ နေမကောင်းမချင်း သူမ အလုပ်သွားနိုင်ဦးမှာမဟုတ်။ သည်သူ့ကိုမျှ မြခြူးယံမယုံကြည်။

သူမ ယုံကြည်ခဲ့သည့် မန်နေဂျာကလည်း အလွဲသုံးစားလုပ်သွားသည်။

သွန်းနေခကိုတော့ သူမ ယုံကြည်မိသလိုလို။

ပြေးက ပြီနေသူတွေ။ သူတို့မှာသာ ဥစ္စာစီးပွား များများစားစား ရှိတယ်။ မြဲခြူးယံကို အပေါ်စီးမှ ဆက်ဆံတတ်ကြပြီ။

သူမကလည်း အစ်ကို အစ်မတွေကို ရေများရေနိုင်၊ များမီးနိုင်ဆိုသလို အမြဲ အရှုံးပေးရပြီ။

“အောင်မာ ... နင် အသက်ကြီးခါမှ မဟုတ်ကဟုတ်က ဆတ်လမ်းတွေ ဆင်တော့မှာမို့ ငါတို့က လာပြီးစောင့်ရှောက်ပေး မယ့်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့မှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီ ညလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ မဟုတ်တာတော့ အဖြစ်မခံ ကြဘူး။ ဟို ... ဒေါက်တာစိုးစင်ဆိုတာလည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆည်းပဲ့။ မာနကြီးလွန်းတယ်။ ငါတို့နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟိုဒရိုင်ဘာက သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတာဆို။ သေခါနီးတာက အရေးမကြီးဘူး။ ငါ့ညီမနဲ့ အနီးစပ်မခံနိုင်ဘူး။ သူဆိုတာ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းထိ”

“မိန်းမဆိုတာ နှာခေါင်းမပါရင် မစင်တောင်စားမှာ။ ကြည့် ကြည့် ... ဆရာဝန်မကြီးတွေကလည်း ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို ချတာပဲ။ ကျောင်းဆရာမတွေကလည်း ကိုယ့်တပည့်နဲ့ ပြန်ယူ စား၊ သူနာပြုဆရာမကလည်း ကိုယ့်လူနာ ပြန်ယူတာပဲ။ မိန်းမ ဆိုတာ အသုံးကိုမကျပါဘူး”

အခန်း (၁၃)

နံနက် (၆) နာရီပင်ရှိသေး။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆူဆူညူညူ အသံများကြောင့် မြဲခြူးယံ အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အပြေးဆင်း လာရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အထုပ်အဝတ်တွေနှင့် သူ့အစ်မတွေနှင့် အစ်မ ဇနီးမောင်နှံတွေ။

ဘုရားရေ၊ သူတို့အိမ်တွေကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး မြဲခြူးယံ အိမ်မှာများ လာနေကြတော့မှာလားမသိ။

“ဟင် ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာကြတာလဲ”

သူမရဲ့အစ်ကို အစ်မတွေဟာ ဆန်မရှိ အစားကြီးတွေ

အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်အစ်မတစ်ယောက် ပေါက်ပေါက်
ဖောက်သလို သူမကို ဝိုင်းပြီးနှိပ်ကွပ်နေကြပုံမှာ အားပင်မနား။

မြခြူးယံ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားရသည်။ သူမထဲ
ပစ္စည်းဥစ္စာမချို့တဲ့သူမို့ ဆွေမျိုးတွေကို ကျွေးရမွေးရမှာ စေတနာ
မနည်းပေမယ့် -

ယခုလို ဆူညံ ပွက်လောရိုက်၊ ဆရာကြီးလုပ်ပြီး တစ်
တွေ လျှောက်ပြော၊ လျှောက်လည်နေတာတော့ စိတ်ပျက်ပါ သည်

လက်စသတ်တော့ သူတို့သမီးတော်တွေ အကြောင်း
ကြားလိုက်လို့ကိုး။ မြန်လိုက်တာ။ အင်တာနက်ထက်တောင်
မြန်သေး။ ဘယ်အချိန်ထဲက အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး စောင့်နေသလဲ
မသိ။

“ကဲ ကဲ ... အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့ ပင်ပန်းလာကြတယ်
နားလိုက်ကြဦး။ တည်းနေကျအခန်းတွေမှာ နေရာယူကြ။ ပြီး
ထမင်းစားခန်းထဲ လာခဲ့ကြပေါ့”

မြခြူးယံ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ညွှန်ကြားမှု
မည်။ ဝင်လုပ်ချဉ်းမည်လေ။ တိုးလာသူက (၆) ယောက်၊ နို့
စွဲက (၄) ယောက်။ အိမ်အကူ၊ ဒရိုင်ဘာတွေနှင့် ပေါင်းလိုက်တော့
တစ်ဒါဇင်ကျော်နေပြီ။

ဒေါ်တင်နုနှင့် မညိုလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသည်။

“ဒုက္ခပဲ ... အဲဒီမိန်းမကြီးတွေက သိပ် ပစ်ပစ်များတာ
သိပ်ဆရာပဲ”

“သည်းခံပါ မညိုရယ်၊ သူတို့နေလည်း တစ်ပတ်ပေါ့။
သူတို့က ညည်းသည်ပဲဟယ်။ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့”

“အန်တီခြူးရဲ့တူမတွေနဲ့တင် မညိုတို့အော်ဂလီဆန်နေ
တာ။ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်”

မြခြူးယံ ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီး မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေးပေး
ချက်မှ မျက်နှာတွေ ကြည်တော့သည်။ သူမ လူမမာကို သတိရ
တိုက်၏။ သွန်းနေခအဖြစ်က အကူအညီလိုသည်။ သို့သော် အစ်ကို
တွေ အစ်မတွေက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေကြမှာမို့ မြခြူး
ခံ မကူညီရဲ။

မညိုကိုသာ ကော်ဖီနှင့်မုန့် သွားဖို့စေသည်။ မညို ပြန်
လာတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။

“မညို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သွန်းနေခ အော်လို့လား”

“မအော်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ကြိုးထ ကြိုးထိုင်လုပ်လို့
တာမသိဘူး။ ဒဏ်ရာက သွေးတွေစိမ့်နေတယ်”

“ဟယ် ... သူ့ဓားဒဏ်ရာက နက်တယ်တဲ့”

မြခြူးယံ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ မညိုနှင့်အတူ
သွန်းနေခ အခန်းသို့ အပြေးနီးပါးသွားမိသည်။

တကယ်လည်း လူထူး လူလဲရမည်ကိစ္စမှာ သူ့များ အသိအညီမှ မရှိရှာပဲကိုး။

“ရှင် အနေအထိုင်ကြမ်းလှသည်လား။ အူတွေ အပြိုလိုက် ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ထချင်ရင် အော်ခေါ်ပေါ့”

“ထွက်ခါမှ ထွက်ရောဗျာ။ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် အသက် သူ့ကို အော်ခေါ်ရဲမှာလဲ။ ကျွန်တော် သေခံနေတောင် ငုံ့မကြည့်ဘူး သူ့။ ဝမ်းသာပြီး ထကမယ့်လူတွေပဲ ရှိတာ”

မြခြူးယံတို့နောက်မှာ လူတွေက အပြိုလိုက်။ မျက်နှာ တားတင်းတင်းတွေနှင့် ခါးထောက်ပြီးကြည့်နေပုံက လူသတ်ကွဲ ထဲက အာဇာပါးကွက်သားတွေနယ်။

“ညီမလေး... နင့်ဒရိုင်ဘာ မူယာမာယာများနေတာ အပိုတွေ နင်ပြုစတာခံချင်လို့ လုပ်နေတာ။ ထွက်... ဟေ့ကောင်မလေးကို ငါစောင့်ပေးမယ်။ လုပ်ချင်တာပြော၊ လိုချင်တာပြော”

ဂျပ်နီနပ်နီးသမားရပ်နှင့် လူကြီးဟာ လှိုင်ရွှေစင်ရဲ့ ဦးလှိုင်မင်းပါ။ သွန်းနေခ မျက်စိမှိတ်ထားရင်း အားလုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... အားလုံးပဲ သွားကြပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့ကြပါ။ အားလုံးပဲ ကျွန်တော်သေမှ ကိုကျော်သူ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖုန်းဆက်ပေးကြပါ။ ရပါပြီ၊ တော်”

“အားကြပါတော့”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဗိုက်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထား လေမယ့် သူ မညည်းပါ။ မျက်စိကိုသာ နာနာမှိတ်ထားလေ၏။

မြခြူးယံ၊ ဖမ်မလီဒေါက်တာဖြစ်နေသည့် ဒေါက်တာ စင်ကိုပဲ လှမ်းအကြောင်းကြားရသည်။

“ကျွန်မ ဒရိုင်ဘာ ကျွန်မကိုကူညီရင်း ဓားထိုးခံရတယ်။ အေးရုံ (၃) ရက်တက်ပြီး အခု အိမ်ရောက်နေပြီ။ သွေးစိမ့်နေလို့ နည်းနည်းလောက်လာကြည့်ပေးပါ”

ဒေါက်တာစိုးဝင်းဆိုသည်နှင့် သွန်းနေခ ပြူးခနဲ မျက်စိ မှိတ်၏။

“ဟာ... သူဌေးရဲ့ဒေါက်တာနဲ့တော့ မကုချင်ဘူး။ ကျွန် တော်ကို သေဆေးထိုးပေးမှာ”

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့။ မင်းနဲ့ ရည်းစားလုဖက်မို့လား။ ထောက်... အဲဒါပေါ့။ အရေးပေး ရွှေချေးပန်းကန်တက်ဆိုတာ”

သူ့ကိုချစ်ကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူ့အခန်းထဲမှာ နာနာထားတင်းတင်းကြီးတွေနှင့် လူတွေ (၁၀)ယောက်လောက် ကြည့်နေကြတာ။ သွန်းနေခ ကြက်သီးထပါသည်။ သူတို့ အတွက် သေခါနီး လူမဟုတ် ယမမင်းတွေ ပိုင်းနေသည့်အတိုင်း။

ဒေါက်တာစိုးဝင်းရောက်လာတော့ သူ့အထိရောက် မသေချာ

၁၆၄ နီ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ပြန်လုပ်ပေးပါသည်။

“ခြူး... နှစ်ငှားပေးလိုက်လေ။ လူနာက ငြိမ်ငြိမ်နေ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

သည်အခါ ဦးလှိုင်မင်း ဝင်အော်လိုက်ပုံက တော်ရုံ တစ်
လူမမာ လိပ်ပြာလွင့်ချင်စရာ။“အောင်မာ... စပါယ်ရှယ်နာ(စ်)က ဘယ်လောက်
ကြီးလိုက်သလဲ။ ဟုမ်းဆိုရင် နေ့တစ်သောင်း ညတစ်သောင်း
လောက်တောင်းမှာ။ တစ်နေ့နှစ်သောင်းဆိုတာ လွှတ်တော်အထိ
တွေ့ရဲ့ နေ့တွက်လောက်ရှိတာ။ မငှားနဲ့။ ငါတို့မှာ လူတွေ အများပြား
အားနေတာ။ တို့တွေလာတာ ဒီကိစ္စအတွက်ပဲ။ ငါတို့ စောင့်မယ်
တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါစောင့်ရင် နှစ်ယောက်စီတောင်
စောင့်လို့ရတယ်”သွန်းနေခ ကြားတာနှင့်ပင် ကြက်သီးထရပေမယ့် ဒေါက်
တာစိုးဇင်က သဘောတူလိုက်၏။“ကောင်းသားပဲ။ ဘယ်သူစောင့်စောင့်ပေါ့။ လူနာနား
အစောင့်ရှိရင် ပြီးတာပဲ။ တိုက်ရမယ့်ဆေးတွေ သေချာရေးခဲ့တယ်
ကဲ ခြူးရေ... ကိုယ့်ကို ဘရိတ်ဖတ်လေးတော့ ကျွေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ လာ... ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာစိုးဇင် အိုက်တင်များများနှင့် ထမင်းစားခန်း

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၁၆၅

သွားတော့ သွန်းနေခ ဘောလုံးတစ်သင်းစာ လူမိုက်များနှင့်
ချန်ခဲ့ရသည်။ဘုရားရှင် ကယ်တော်မူပါ။ တပည့်တော်ဟာ မိဘကို
ချစ်ကျွေး၊ ကူညီနေတဲ့ သားလိမ္မာလေးပါ။ ဒီလူဆို၊ လူမိုက်တွေ
တပည့်တော်ရဲ့အခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံး ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ။

တိမ်ညွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၁၆၇

သွန်းနေခါ သူဌေးကို စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် ရုပ်နှင့်
သွန်းကြည့်မိ၏။ သူဌေးကလည်း အခြေအနေတွေကို သဘော
မကောင်းပဲ။

“သွန်းနေခါ ... ရှင့်မှာ ဆွေမျိုးတွေမရှိဘူးလား။ အမေ
မရှိဖြစ် လူမမာစောင့်ရအောင် တစ်ပတ်လောက်ခေါ်ပါလား”

“ဘယ်သူမှ မစောင့်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ
အဆင်ပြေပါတယ်။ ဆေးလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သောက်တတ်ပါ
တယ်။ အစားလည်း ကိုယ့်ဘာသာ စားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

သူ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ရင်း သူဌေးကို အသနားခံ
သည့်အကြည့်နှင့် သူလူတွေကို ပင့်သွားခိုင်းလိုက်လျှင် မြခြူးယံ
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

သွန်းနေခါ အိပ်ရာပေါ်မနေတော့ဘဲ ဒရင်းဘတ်ပေါ်သို့
ပြောင်းပြီးလှဲသည်။ ထိုင်ရ ထရ လွယ်အောင်ပါ။ နောက် အခန်း
ဆံခါးကိုလည်း ကျက်ချပြီးပိတ်လိုက်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ချင်၊
မြင်ချင်တော့ပါ။ သေမယ်ဆိုရင်လည်း အေးဆေးပဲသေပါရစေ။

ဆေးရုံနံတွေကြောင့် သွန်းနေခါ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၁၅)

သူအခန်းထဲမှာ ဆွေမျိုးတွေ၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနှင့် စကားတွေပြောနေလိုက်ကြတာက လည်
တမင်ပညာပြနေကြတာပင်။

လူမမာကို အနားမရစေဘဲ လာပြီးစိတ်ဒုက္ခပေးနေကြ
သွန်းနေခါ သူဌေးကိုသာ မျှော်မိသည်။ သူ့ရေသားတွေကို သူ
သိမ်းသွားပါတော့။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မြခြူးယံ သူ့အဖွဲ့ကို
ခေါ်သည်။

“အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့ နံနက်စာပြင်ပြီးပါပြီ”

သူ့ကို ယုယစွာပွေ့ထူလိုက်သည့် သူဌေးကြောင့် သူ့
 နေခ ကိုယ့်ခိုက်မှဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုလုံး ပိန်းကြာရွက်ပေါ်
 မတင်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး လူက မြောက်ခနဲ လွင့်သွားရသည်။
 နှစ်ယောက်အတူ တိမ်လွှာထွေမှာ ခိုစီးနေရင်း အောက်
 ချင်းငှက်တွေလို၊ ဟင်္သာငှက်တွေလို၊ အိမ်တောင်ချင်းယုက်၊ လည်
 ချင်းဖက်လို့၊ လေဟုန်ထဲမှာ ဝဲပျံလို့။

အလို ဟိုဥစ္စာ ဆာဟာရသဲကန္တာရမဟုတ်လား။ နေထဲ
 ချိန်မို့ သဲသောင်ခုံတွေက ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် လှလိုက်တာ။

ဟောဟိုရှေ့ကတော့ မင်္ဂလာဒုံဆိုတာ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့
 နေခဆိုတာ ကမ္ဘာမြေပုံတစ်ခုလုံးကို အရောင်ကျသောက်ထားတာ။

လူတကာ သိပ္ပံတွဲယူနေကြပေမယ့် သွန်းနေခဟာ စိန်
 ကျောင်းသားပါ။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ပထဝီဘာသာဆိုတာ လည်
 လိုအပ်တယ်။ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့သမိုင်းကိုလည်း သိထား သင့်တယ်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို မြတ်နိုးတတ်ဖို့၊ ကမ္ဘာကြီး
 အလှမပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့ စာပေအနုပညာတွေ လိုအပ်
 တာပေါ့။

ရှေ့က မြင်နေရတာ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဟို
 ရှေ့က လေ့စရာဟာ ဂျက်စပ်ရိုးရဲ့ မင်္ဂလာသားပြလေ့လား။ အံ့

အလံမှာ အရိုးခေါင်းတွေနဲ့။

သူနှင့် မမခြူးတို့ ရွှေလက်တွဲပြီး စကြာဝဠာတစ်ခုလုံး
 ဩဇာနန်းစင်အောင် လျှောက်လည်နေရတာ ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့လွန်း
 တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါပြီး လိုရာခရီး
 ကို စွေခနဲ စွေခနဲ ရောက်သွားလိုက်ကြတာ လျက်စီးလက်နေ
 သည့်အတိုင်း။

ဟော ... ရှေ့မှာ အက်စကီးမိုးလေးတွေရဲ့ အစ်ဂလူးရေခဲ
 အိမ်လေးတွေပါလား။ သိုးနို့ တောင်းသောက်ဦးမှ။ ရေခဲပြင်ဒေသ
 ရဲ့ ရေခဲတုံးတွေ ဖော့ခြင်း။ သော့ခြင်း။ ကြည့်လေရာရာ ရေခဲ
 ချွေတော်။

“အေးတယ် မ,ရာ ... အိမ်ပြန်ကြရအောင်။ အိမ်မှာ
 အိပ်ရာထဲ နှပ်နေရတာမှ ကောင်းပါဦးမယ်”

မမခြူးက သူ့ကို မျက်စောင်းလှလှလေး အင့်ခနဲ ပက်
 ကတ်စက်စက်ပေးရင်း -

“ဟွန်း လူဆိုး ... ဒါမျိုးတော့တတ်တယ်” တဲ့။

ပျော်လိုက်တာ။ ကောင်းကင်မှာ ငှက်တွေလို လေဟုန်
 နေရသည်မို့ သူ မမခြူးကို ဘာမှအိမ်ကလီတွေ မလုပ်လိုက်
 သေး။ မောတာပဲ အဖတ်တင်သည်။ တစ်နာရီ ပိုင်တစ်ရာ၊ မိုင်
 အိမ်ထောင်နှုန်းနှင့် ပျံသန်းနေရတာကိုး။ နာဂစ်၊ နာဂစ်အရှိန်။

www.burmeseclassic.com

ယောနသံစင်ရော်လိုပေါ့။

အဲ ... နှစ်ယောက်သား ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို မနည်းမှောင်ထဲမှာ စမ်းပြီး မှန်းပြီး ပျံသန်းလာကြရင်း မမက သူ့အိမ်ပြေးပြီရှာနေတုန်း။

“ဟင် ... ဟိုမှာ မီးတွေ မီးတွေ”

မီးတောက်တွေနှင့် ဟုန်းဟုန်းလောင်နေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကြည့်ပြီး မမခြူး ယူကြိုးမရစ်တံနှင့် ဖြုတ်ခနဲ မီးထဲခုန်လိုက်ရာ -

“မမ ... မမခြူး ... ပြန်လာခဲ့ပါ ပြန်လာခဲ့ပါ”

“မမခြူးသေရင် ကျွန်တော်လည်းသေမယ်။ ကျွန်တော်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်းခေါ်ပါ”

“မမ ... မမခြူး”

သူပါ မီးထဲခုန်ချလိုက်တော့ မီးတွေအားလုံး ငြိမ်းသွားနှစ်ယောက်သား အိမ်နောက်ဘက်မှ ရေကူးကန်ထဲမှာ ယက်ထဲယက်ကန်။

သည်စဉ် ရေကူးကန်ဘေးမှာ ပေါ်လာတာက ငှက်ကြီးတောင်စားကြီး တဝင့်ဝင့်နှင့် ဦးလှိုင်မင်း။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့ကို ငါ အရှင်မထားဘူး။ တို့ကို သတ်ပစ်ပြီး ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါယူမယ်။ သေမယ့်”

ကျွန်ပေတော့ ... ဟား ဟား ဟား”

တောပုန်းကြီးစံဖဲလို၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်လို အိုက်တင်မျိုးနှင့် ဦးလှိုင်မင်း ကန်ကိုပတ်ပြေးရင်း ဓားနှင့်လှမ်းလှမ်းခုတ်နေလျှင် သူတို့ကြီးကို ကာကွယ်ဖက်ထားရင်း သူ့ကိုယ်မှာသာ ဓား ဒဏ်ရာတွေ ခံချက်ပြီးတစ်ချက်။

ရေကူးကန်တစ်ခုလုံး သွေးတွေနှင့်နီရဲပြီး ပွက်ပွက်ဆူဆူလျှင် သွန်းနေခ မမကို ပွေ့ချီပြီး မြှောက်ထားမိပါသည်။

ကမ္ဘာမီးလောင်လျှင် သားကောင်ချင်းတတ်သတဲ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အချစ်မီးတွေတောက်လောင်နေပြီ မမ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အက်စစ်တွေလို အရည်ပျော်ကျသွားမိပါစေ။

ကျွန်တော် မမကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်ပေးသွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်အသက်၊ ကျွန်တော့်ခန္ဓာနဲ့ စတေးပေးဆက်ပြီး မမကို ခြိမ်းခြောက်လန်းစေရမှာပါ။

သူ့ရဲ့ ရေကူးကန်ကြီးက သွေးတွေနှင့် ပွက်ပွက်ဆူနေသဆဲ။ သူကတော့ မမကို ပခုံးထက်မှာပွေ့တင်ထားလေဆဲ။

မျက်ရည်တွေစိန္တလာရင်း ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး စူးအောင် ကျွတ်လာမှုကြောင့် မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ညည်းတွားမိပါပြီ။

“မမ မမခြူးရယ် ... ကျွန်တော် အရမ်းချစ်မိပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော် သေရတော့မှာပါ။ မမကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် လောင်မြိုက်သေဆုံးရတော့မှာပါ။”

ကယောင်ကတမ်းတွေပြောရင်း အနာရှိန်ကြောင့် မြဲမြံစိတ်တောက်အောင်ပူနေသည့် သွန်းနေခအနီးမှာ မြဲမြံယံခမေ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

သူမရဲ့အမျိုးတွေကိုကြောက်လို့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး တစ်နေ့လုံး ပုန်းခိုနေသည့် သွန်းနေခအတွက် မြဲမြံယံ စိတ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို ကယ်ရင်း ကူရင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာ။

အလုပ်စတင်သည်မှစပြီး တစ်လျှောက်လုံး သူမကို ကူပေးမ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် သွန်းနေခ။

အညာသား လူရိုးပီ ဖြစ်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ခပ် နှိပ်လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်က အခြားသူတွေနှင့်မတူ။ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ အရိုးဆုံးက အဆန်းဆုံးပြန်ဖြစ်တတ်သကဲ့သို့။

ယခုလည်း သွန်းရဲ့ရိုးသားသည်အပြုအမူ စေတနာတွေဟာ မြဲမြံယံရဲ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်နေပါပြီ။

တစ်ချိန်လုံး တံခါးပိတ်ထားသည့်အတွက် သူမ အခန်းနှင့်ကပ်လျက်က ကိုယ့်စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ပြီး စာကြည့်ထဲကမှတစ်ဆင့် နံရံကို ကြိုးနှင့်ကျော်ပြီး လျှောချခဲ့ရသည့်အဆင့်

မိန်းမသိက္ခာကျပေမယ့် လူနာကို စိုးရိမ်လှပြီမို့ မြဲမြံယံ ဆက်နိုင်တော့ပါ။ ကြိုးနှင့်လျှောချပြီး သူ့အနားရောက်သွား တော့သူမ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း လူနာက သတိလစ်နေခဲ့သည်။

ဒေါက်တာစိုးဝင်းကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် ခွဲခန်းဝင်နေသည်မို့ အခြား ဒေါက်တာတစ်ယောက်ကို လှမ်းပင့်လိုက်ရသည်။

သူမ သူ့အနီးမှာ ချွေးတွေသုတ်ပေး၊ စောင့်တွေလုပ်ပေး နဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးနေတုန်း သူက ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေ ထိုင်တာ။ မြဲမြံရဲ့အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေသာ ကြားလျှင် ချက် နှင်းပင် အဆုံးစီရင်ပစ်လောက်သည်။

မြဲမြံယံ မျက်နှာလေးနီနီနှင့် သူ့ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေး နှင်း အခန်းပြင်မှ ခြေသံတွေကြားရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရ သည်။

သူမရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာသီတာဝေနှင့် မညီ။ ကံ ကောင်းသည်မှာ သူမရဲ့အမျိုးတွေ အပြင်ထွက်နေကြလို့ပါပဲ။

“လူနာက အားအရမ်းနည်းနေတယ်၊ ဂရုစိုက်ပါ”

“ခုထိ ဘာမှမစားသေးလို့ပါ။ မညီ... နို့နဲ့ကြက်ပေါင်း ချခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမြဲ”

“ခုပဲ နေ့လယ် (၂) နာရီရှိပြီ။ တစ်နေ့လုံး ဘာမှ

မကျွေးရသေးဘူး ဟုတ်လား မခြူး”

“ဟုတ်တယ် သီတာရေ၊ လူနာက ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်းလေ။ အခန်းတံခါး ပိတ်ထားတာ”

“ဪ... အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ။ ရှင် မြန်မြန်နေမကောင်း ချင်ဘူးလား”

သွန်းနေခ သတိရနေပြီမို့ ဒေါက်တာမေးတာကို မသတိပွင့် ပြန်ဖြေ၏။

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လို့ပါ”

“အံ့မယ်... ရှင်က ဘာတွေစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ။ လောဆယ် စိတ်ညစ်တာတွေ မေ့ထား။ နေကောင်းမှ စိတ်သွက်တိုင်း ကိုယ်ပါမှာ ဟုတ်ပြီလား”

ဆေးကုသပေးပြီး ဒေါက်တာပြန်သွားသည်နှင့် မြစ်သွန်းနေခကို မျက်စောင်းထိုးပြီး တကယ်ဆွဲမိသည်။

“ရှင် တော်တော်ဆိုးနေပါလား။ ကဲ... ရှင် အဆိုးအားနည်းနေတယ်။ နို့သောက်ရမယ်။ ကြက်စုပ်ပြုတ်သောက်ရမယ်။ အားဆေးတွေလည်း သောက်ရမယ်။ ကဲ... ထ”

ညင်သာစွာထူပေးပြီးသည်နှင့် မညိုယူလာသည့် နို့စုပ်ပြုတ်ကိုတိုက်သည်။ သူက အားနည်းနေသူမို့ မြစ်သွန်းကန်ကို ဖေးမထားရတာပါပဲ။ သည်စဉ် -

“ဟင် မမြစ်... ဘယ်လိုတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ဒီဒီရိုင်ဘာစုတ်ကိုများ တယုတ်ယုတ်တွေ ပြုစုနေတယ် ဆိုတာလား”

“ပေး ပေး... မမလုပ်ပေးမယ်၊ မမ ကျွေးမယ်”

မြစ်၏မမ ဒေါ်နုနုလွင်က စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆတ်ဆတ်ဆွဲယူပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်တိုက်လျှင် သွန်းနေခ ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကိုယ့်ဘာသာ အားတင်းပြီးယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ သောက်ပါမယ်”

“အောင်မာ ဘာလဲ... မြစ်တိုက်တာ မဟုတ်လို့လား။ အဲဒါ... အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နို့ကပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့။ နင့်သတ်ပြီး စင်တိုင်တက်မယ် မှတ်ထား”

နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူတွေပေါများနေရသဖြင့် သွန်းနေခ စိတ်ညစ်ညူးရသည်။ သူ တံခါးပိတ်ထားတာကို ဘယ်သူ ဘယ်လို သိပြီး ဖွင့်ဝင်သလဲ၊ ဘယ်အပေါက်က ဝင်တာလဲ။

သူ မြစ်ယံကိုသာ မျက်နှာငယ်နှင့်ကြည့်ပြီး...

“သူဌေး ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့... တံခါးတော့ ဂျက်ထိုးမထားနဲ့။

အားလူမမာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် နားပါရစေ”

၁၇၆ နိ ကြယ်စင်ရှုမေ

မြခြူးယံ သူလူတွေအားလုံးကို အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်သွားပြီး သွန်းနေခ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့သည်။

သူ ကိုယ်အားရှိမှဖြစ်မှာမို့ နို့သောက်၊ စွပ်ပြုတ်သောက်ပြီး ဆေးတွေသောက်ရသည်။ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး နေကောင်ပါစေ။ မမခြူးကို စောင့်ရှောက်ချင်လို့ပါ။

ခခန်း (၁၅)

သူဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ (၃) ရက်လောက်ကြာမှ တော်တော်နေသာထိုင်သာရှိပေပြီ။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ မြခြူးယံက တီဗီထည့်ထားပေး သလို အသောက်တွေလည်း အဆင်သင့်လုပ်ကိုင်ပေးထား သည်မှာ အသေးမရှိ။

မမခြူး၏အမျိုးတွေလည်း တစ်ယောက်မှဝင်မလာ။ မမခြူးက တစ်နေ့တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ အမြဲလာကြည့်သည်။ မမခြူးက ကျွန်တော့် မနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါ လာကြည့်ပါသည်။

သူ့အမျိုးတွေ ဘယ်လိုပင် ငြူစူ ငြူစူ ခပ်တည်တည်နှင့်

ဝင်လာပြီ။

(၃) ရက်ပြည့်ပြီးသည့်ညနေမှာတော့ ညစာကို မညှိချိုင့်နှင့်ယူလာပေးပြီး မြဲခြူးယံနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထို့အပြင် သူ့နောက်မှ ဒေါ်နုနုလွင်နှင့် ဦးလှိုင်မင်းတို့စုံတွဲပါ ပါလာခဲ့ သည်။ မျက်နှာကြောတင်းတင်းတွေ့နှင့်ပေါ့။

“အမလေး၊ ခုထိ မင်းသားက နာလန်မထူသေးဘူးလား။ ဖိမ်းခံလှချည်လား။ နှင် ဦးစားပေးလို့ ထိပ်ပေါ်တက်နေတာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းကိုယ်မင်း၊ ဟီးရီးလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး နှင် ဖိမ်းယူတုံးလား၊ တောက်”

မညှိက ထမင်းချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်ဖြုတ်စီချပေးနေတဲ့ မြဲခြူးယံက သူ ထမင်းစားလို့ရအောင် ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

သွန်းနေခ ဒေါ်နုနုလွင်နှင့် ဦးလှိုင်မင်းတို့ကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးအပြူးသား။ ဒီဒုက္ခတွေ ဘယ်တော့လွတ်မှာလဲ။ မြဲခြူးယံ နေကောင်းချင်လှပါပြီ။ စိတ်လည်းညစ်လှပါပြီ။ ကိုယ့်ညီမ ရှင်သေရေရှိအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သူတို့မို့ ဒရိုင်ဘာနှင့် နှင် ရက်သည်။

သူတို့စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်နေပါလား။ ကိုယ့်ညီမ မျက်နှာလည်း မထောက်။ သက်သက်အရှက်ခွဲနေသည့်နှယ်။

“ဟေ့ကောင် ထ ... ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းစားနော်”

ဆိုက်စား။ ဘုန်းကြီးလို ပို့ဆွမ်းစားမနေနဲ့။ ငါတို့ မျက်စိနောက် ထာရင် မင်းမိုက်ထဲက အူတွေကို လက်နဲ့ဆွဲခါပစ်လိုက်မှာ”

အသားလွတ် ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေတော့ သွန်းနေခ ဒေါသ ထွက်ရသည်။ လူပဲ၊ စိတ်ရှိတာပေါ့။ အရပ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။

“သူဌေး... ကျွန်တော် မင်းဘူးပြန်ပါရစေတော့။ ဒီမှာနေ ခုတာ အားလည်း နာလှ၊ နားလည်း ပြီးလှပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အစ်ပတ်လောက်တော့ ခွင့်ပေးပါ”

သူ ခွင့်တောင်းသည်နှင့် မြဲခြူးယံ ပျာပျာသလဲ။

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခရီးသွားရင် ရှင်မှာ ဒဏ်ရာကြီး နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သူဌေးအခန်းထဲ မလာပါနဲ့ဗျာ။ သူဌေးက ကိုယ့်အလုပ်သမား၊ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး ကောင်းတတ်လို့ လာကြည့်ပေမယ့် သူဌေးရဲ့အစ်ကိုတွေ အစ်မ တွေက ကိုယ့်ညီမ ပစ်ရအောင်၊ တန်ဖိုးမဲ့အောင် ပြောဆို စွပ်စွဲ ချက်ပြောတာ။ ကျွန်တော် ကြားထဲက ရင်နာရပါတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းအားနာမိပါတယ်”

မြဲခြူးယံ သူ့အစ်ကိုနှင့်အစ်မကို မျက်စောင်းပိတ်ထိုး ဆိုက်ပြီး -

“တွေ့လား... သူစိမ်းကတောင် တွေးတတ်သေးတယ်။”

အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့က လုံးဝမစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“ဟဲ့... ငါတို့က ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်စိုးရိမ်လို့ မပြောချင်ဘဲ ပြောနေရတာ။ နင်တို့ နေပုံထိုင်ပုံ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

ဒါတောင် သွန်း ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတာ မကြားသေးလို့။ ကြားများကြားလျှင် မိုးမီးလောနီလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ကဲ... တော်ပြီ တော်ပြီ။ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ အစ်ကိုတို့လည်း ဝင်မလာနဲ့။ မြဲခြူးလည်း မဝင်တော့ဘူး”

“ငါတို့ကလည်း သူ့အခန်းထဲ မဝင်ချင်ပါဘူး။ နင် ဝင်လို့ စိတ်မချပြီး ဝင်လိုက်လာရတာ။ ထွက်မယ် နင်လည်း ထွက်”

မောင်နှမအားလုံး ထွက်သွားတော့မှ သွန်း မညှိုကိုယ်အပြင်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... နင်လည်း သွားတော့။ ပြီးမှ ချိုင်တွေလာသိမ်း”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်စာယ်။ ငါ့ကို ရိုက်သတ်တောင်မသေဘူး”

“စိတ်ချ။ ရိုက်သတ်ချင်တဲ့သူတွေကတော့ ပြည့်လို့။ နှင်သတ်သာထားနေပေတော့။ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်လိုက်တော့ သေမယ့်သာကြ”

“ရွှေခွက်လည်း မနှိုက်ဘူး။ အုန်းမှုတ်ခွက်လည်း မနှိုက်ဘူး။ သွားတော့”

မညှို မျက်စောင်းထိုးတာတော့ သွန်း ဘယ်လိုမှ ရင်မချနိုင်။ သူ့နှလုံးသားက မမခြူးအတွက်။ သို့သော် အဆင့်အတန်းချင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားရသည့်ကြားထဲ မမခြူးဟာ ဂုဏ်တစ်ထောင်စောင့်သည့်နတ်ပန်း အာသာဝတီလည်း ဖြစ်နေလေရာ။

အို... မတန်မရာ။ ငါ ဘာတွေတွေ့နေမိပါလိမ့်။ မမဟာ ငါ့အတွက် အိပ်မက်နတ်သမီးပါ။

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီးလေးပါ။

မမအတွက်ဆို ငါ့အသက်ကို စတေးပြီး ငါ့ဘဝကို မြေစာကျွေးရဲပါတယ်။

စိတ်မကြည်မသာနှင့်ပင် အားရှိဖို့အတွက် သွန်း နေထယ်စာကို ကြိတ်မှိတ်စားနေရပါသည်။

ဪ... အပင်မျိုးရတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

တစ်အိမ်လုံး ရန်သူတွေနဲ့ ပြည့်နေလိုက်တာ။ ငါ့ကို ကြည်ဖြူတာ မမခြူးတစ်ယောက်တည်းရယ်။

မညှိုနှင့် ဒေါ်တင်နုလည်း သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်တာ သေချာပါသည်လေ။

အိမ်မှာ လူတွေ ဘောလုံးတစ်သင်းစာမကပေမယ့်
အယ်သူမှ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ငဲ့စောင်းလို့ ကြည့်ကြတာမဟုတ်ပါ။
သူ့နေကောင်းမှသာ အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေရတာ။

သူတို့အမြင်မှာ ဒီအလုပ်တွေဟာ သူတို့နှင့်မဆိုင်။ သွန်း
ဆိုင်သည့်အသွင်။

သည်နေ့ မြဲမြဲယံ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ကုမ္ပဏီ
သွားသည်မို့ သူမ ပြန်လာတော့ သွန်းကို ရေလောင်းနေတာ
ဆွေရလျှင် မြဲမြဲယံ စိတ်ပူသွားရ၏။

ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး သွန်းဆီလျှောက်သွားပုံက
မြဲမြဲယံ မြန်မြန် ရန်တွေ့ကလည်း ကောင်းပါဘိ။

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ တစ်ပတ်လောက်
အလုပ်လို့ အပင်တွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရှင် ပြန်ပြီး နေမကောင်းရင်
အားနာနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကြည့်စမ်း ရေတွေစင်ကုန်ပြီ”

“ဪ... ရပါတယ် သူဌေးရယ်။ ကျွန်တော် နေ
အောင်းနေပါပြီ။ မနက်ဖြန် ကားမောင်းပို့မယ်။ သူဌေးတစ်ယောက်
သည်း စိတ်မချဘူး”

“ကားမောင်းတာက မောင်းပါ။ ခြံထဲတော့ မဆင်းနဲ့ဦး။
အင်္ဂါဟာလေ၊ တော်တော်အပြောရ အဆိုရကျပ်တဲ့လူ”

တဗျစ်တောက်တောက်နှင့် သူမ ဆူနေပေမယ့် ကိုယ်

အခန်း (၁၆)

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သွန်း နေလို့ကောင်းသွား
ပေပြီ။ မိမ္မေးတိုင်း ဖမ္မေးတိုင်းလို ပြန်မဖြစ်သေးပေမယ့် ကား
မောင်းလို့ သစ်ပင်ရေလောင်းလို့ရပေပြီ။

သွန်းဟာ နဂိုကတည်းက အလုပ်မပျင်းတတ်သူမို့ နေ
ကောင်းစပြုသည်နှင့် ခြံထဲမှာ အပင်တွေ ရေဖျန်းနေပေပြီ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ (၃) ရက်။ အိမ်မှာ တစ်ပတ်နားခဲ့ရသဖြင့်
အသားတွေလတ်ကာစိုဝင်းနေပြီ။ သွန်းရဲ့ဥပဓိက တသွေးတသွေး

နေမကောင်းပြီးစမို့ တီချုပ်လက်ချည်အပြာစင်းနှင့်
ယောပုဆိုးအနက်လေး ဝတ်ထားနဲ့ပေမယ့် သူ့အသွင်ကရှင်သန်လို့

၁၈၄ - နီ ကြယ်စင်ရှုမဝ

အတွက် စေတနာတွေမို့ သွန်း နားဝင်ချိုလှပါသည်။ သူ့ရင်
ပြုံးယောင်ယောင်။ သည်စဉ်မှာပဲ အိမ်ထဲမှ ဂန္ဓာန်တစ်ထောင့်
ထွက်လာကြပြီး သာယာနေသည့် အခြေအနေလေးကို မီးထောင့်
တိုက် သွင်းကြလေ၏။

“ဟယ် ညီမလေး... ပြန်လာပြီလား။ လာ လာ အိမ်
ဝင်။ ပေး မမကို အထုပ်တွေပေး။ မမ သိပ်ရာရည်ဖျော်ထားတာပဲ။

“ဟိုကောင် ရေလောင်းစရာရှိတာ ဆက်လောင်။ အိမ်
တင်ခံမနေနဲ့။ မြခြူးရယ် နင့်အရိုင်းဘာ နေကောင်းနေတယ်
စောစောက အကောင်။ နင်လာမှ ပျော့ခွေသွားတာ။ အလကား
မာယာတွေ”

“ဒီကောင်ကတော့ဟေ့၊ အလုပ်မလုပ်ချင်တာနဲ့ မူ
မာယာများနေတာ။ အလုပ်သာ ဖြုတ်ပစ်လိုက်တော့။ လူစား
ပေးမယ်။ ဘယ်... ကိုယ့်အိမ်မှာ မိန်းမသားချည်းပဲ။ အသား
ငါးဆယ်လောက်အရွယ်မှ တင့်တယ်မှာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကို မြခြူး ရှင်းထူ
ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ... အားလုံး အိမ်ထဲဝင်ကြ။ သွန်းနေခ
ရှင်လည်း တော်ပြီ။ မနက်ဖြန် ရှင် ကားမောင်းရမှာ။ ပြန်ပြီး
ရင် မလွယ်ဘူး။ အိမ်ထဲဝင်တော့”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၁၈၅

သူ ဝိုက်သိမ်းနေဆဲ ပြဿနာကတစ်မျိုးတက်၏။

“မြခြူး... ဒီကောင် နေကောင်းနေပြီပဲ။ ကားဂိုဒေါင်
ပေါ် ပြန်ပို့တော့ပေါ့။ အိမ်ထဲမှာ မထားနဲ့တော့”

“ဪ... အစ်ကိုကလည်း ကောင်းကောင်းမှ နေမ
ကောင်းသေးတာ၊ နေပါစေ”

ပြဿနာက ရှေ့ဆက်ဖို့တာစုနေဆဲ ခြံထဲသို့ ကားလေး
တစ်စီး ကမူးရှူးထိုးဝင်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး ရပ်ကြည့်နေမိ
သည်။ ကားထဲမှဆင်းလာသူက -

“သုခမင်းဒင်”

သူဟာ မြခြူးမိခင်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးဝေယံဘုန်း၏သား။
မြခြူးနှင့် မောင်နှမသဖွယ် ခင်မင်ပါသူ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သုခ”

“သား မိန်းမခိုးလာတယ် မမခြူး။ မာမိတို့ ဂျီဂျော့
ကျနေတာလေးလည်း လှမ်းပြီး စစ်ပြေငြိမ်းပေးပါဦး။ သားကတော့
မမခြူးကို လုံးဝအားကိုးတယ်နော် ဒါပဲ။ တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ပြီ”

“ဟဲ့... နင်လည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေပြီပဲ။ ကလေးမှ
မဟုတ်တာ။ နင့်မာမိက ဘာဖြစ်တာတုံး။ သားလုပ်စာကို သူပဲ
စားချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် နင်ခိုးလာတဲ့ မိန်းကလေးက မရေ
ရာမို့လား”

“ဟာ ... ရေရာပါတယ်ဗျာ။ သုခမင်းဒင်ပဲ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်ညှပ်မလဲ။ အိတ်တုန်းကသာ မတိမတောတွေနဲ့ အိပ်ပေမယ့် ကိုယ်ယူတော့ တကယ့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အ ဥစ္စာတော့မပေါ့ဘူး။ ရုပ်အရမ်းချောတယ်”

“ကဲ ကဲ ... ပြ နင့်ဟာလေးကိုဖြ အဆင်ပြေဖို့ ငါ့တာဝန် ထား”

အားလုံးပင် ကားထဲမှထွက်လာမည့် မိန်းကလေးကို ဝိုင်း ပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြ၏။ သုခမင်းဒင်က ကားတံခါးဖွင့်ပြီး တယုတယနှင့် ချော့မော့ပြီး အတင်းဆွဲထုတ်နေရသည်။

သို့သော် ကောင်မလေးက ဆင်းမလား။ သုခမင်းဒင် အားလုံးကို သွားဖြီလေးနှင့် တောင်းပန်ရသည်။

“ကျွန်တော့်မဒီလေးက အရမ်းရှက်နေတယ်။ အန်ကယ် တို့အုပ်စုကြီးကလည်း ဘောလုံးတစ်သင်းစာလောက်ကြီး ... အိမ်ထဲကပဲစောင့်ပါ။ မမခြူး ကျွန်တော်တို့နေဖို့ အခန်းပြင်ဆင် ပြီး”

ဒေါ်နုနုလွင်က အံ့ပေါင်ကြမ်းကြမ်း -

“ဟဲ့ နင့်ဥစ္စာ ... တန်းများ အိပ်တော့မလို့လား။ လူကြီး သူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောဦးမှပေါ့”

“ဟာဗျာ ... အန်တီကလည်း သူက အရမ်းရှက်နေ

ဗျာ။ အန်တီတို့က လူတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး။ မမခြူးရေ ဩဇာက မသေးဘူး။ သူမောင် ဂျီတီစီကကောင်က လူရမ်း၊ ချစ်ချစ်။ သူ ပြဿနာရှာလို့ ကျွန်တော် ခိုးပြေးလာရတာ။ ကျွန်တော့်ကို ခြင်းမယ်လုပ်နေလို့”

“အောင်မယ် ... သူတို့က ဘယ်လောက်မျက်နှာပန်းတွေ နေလို့တုံး။ ငါတို့လူကလည်း အနံ့ညာတမူမဟုတ်တာ။ တကယ့် ခပ်ငန်းရှင် သူဌေးပေါက်စပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နည်းနည်းပွေတယ်မဟုတ်လား။ ဆတင်းက မကောင်းဘူးလေ။ သူတို့ဘက်က စင်းလုံးချော၊ ချစ်သောတယ်”

“ကဲ ဟေ့ ... နင့်ဟာကို နောက်မှချီးမွမ်း။ ငါတို့ အိမ်ထဲ နေခွင့်ပြီ။ အဲဒီမှာ ရအောင်ပင့်ပြီးသာ နင့်အတွက် အခန်းထဲ ခေါ် သွားပေတော့”

ဒေါ်နုနုလွင်တို့အဖွဲ့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြပေမယ့် အတိုသမီးကို ချောင်းဖို့ စိတ်ကူးကြပြီးသား။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် အားလုံး တစ်ချောက်လိုက်ကြပေမယ့် တစ်နေရာမှ ချောင်းကြည့် ပြင်ဆင်ကြခြင်းသာ။

သွန်းနှင့် မြခြူးယံကတော့ ကားနားမှာ ရပ်နေကြဆဲ။ အလိုက်မသိလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ မြခြူးက အိမ်ရှင်ပီပီ စောင့်နေ

နေတာဖြစ်ပြီး သွန်းကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ငေါင်နေမိတာ၊
လူတွေရှင်းသွားပြီမို့ သုခမင်းဒင် သူလေဒီလေးကို ထမင်း

မောင်အကြီးပုံစံကြည့်ရသည်မှာလည်း လူရိုးစိတ်တို ပုံစံ

တယ ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် -

သုခမင်းဒင် မြဲချိုးကိုသာ အားကိုးတကြီး ကြည့်ရပါ

“ဟင် ... မိချွန်း”

တာသည်။

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီး”

“လုပ်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး မမမြူးရယ်။ ကျွန်တော်တော့

သွန်း မတ်တတ်ကြီးမှ ကြက်သေ သေသွားသည်။ အားကျပ်နံ့ကျပ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီအိမ်မှာ နေလို့ဖြစ်ပါဦးမလား။ အားလုံး
တောင့်တောင့်ကြီး။ ရွှန်းနွေညလည်း ဖွေးခနဲ မျက်နှာပျက်ကျသွား
ပြီး သူ့အစ်ကိုကို ကြောက်လန့်တကြီးကြည့်ရင်း တဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်မှာ လိပ်ပြာလွင့်တော့မည့်နယ်။

အဆင်ပြေအောင် မမမြူး ကြံစည်ပေးပါဦးဗျာ”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ကဲ ... နင်တို့သွားနှင့်။ အိမ်ထဲ

ထဲနှင့်။ မညို အခန်းပြလိမ့်မယ်”

မြဲချိုးရော သုခမင်းဒင်ပါ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။
ဟာ သွန်းနေခဲခဲ့ညီမ၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျော
သူ။

မြဲချိုး နှင်လွှတ်လိုက်သော်လည်း သွန်း ဒေါသတွေ
ချွတ်နေပေပြီ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း လှမ်း
အော်မိပေပြီ။

ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဒီလူနှင့် သွန်း
ပြီး ဆက်စပ်မိတာလဲ။

“ဟေ့ မိချွန်း ... နေဦး”

ရွှန်းရော သုခမင်းဒင်ပါ သူ့ကို ရိုခိုးဦးချကြပြီး -

မနေ့တစ်နေ့ကပင် ဒီလအတွက် ကျောင်းစရိတ်
ပေးလိုက်သေးသည်။ ယခု ခိုးရာလိုက်လာပါပကော။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျွန်တော်တို့ကို မခွဲပါနဲ့ဗျာ။

သုခမင်းဒင် မျက်နှာငယ်နှင့် ဖြစ်သွားပုံမှာလည်း ဖြစ်
မောင်အငယ်ပြဿနာရှာလို့ ခိုးပြေးလာပါသည်။ မောင်အကြီး
တန်းတိုးနေရသည့်အဖြစ်။

ကျွန်တော် ရွှန်းကို တကယ်စုံမက်တာပါ။ တကယ်မြတ်နိုးတာပါ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မနေ့ကတည်းက မန္တလေးမှာ
အော်ထပ်ပြီးကြပါပြီ”

မျက်ရည်တွေနှင့် တောင်းပန်ကြသည်။

၁၉၀ နီ ကြယ်စင်ပျာစေ

သွန်း ရင်ထဲမှာပြောစရာစကားတွေက အပြည့်။ သူ့
မိသားစုကတော့ ညီနှင့်ညီမကို သူတို့ဘဝ မြင့်မားလှပပါစေရန်
လို့ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဟော ယခုတော့ သမီးအလိမ္မာကြီးက ယောင်းမမြင့်
ထွက်ပါချေပြီကော။ ဘယ်အချိန်က နာယလို့တွေ့သွားကြ
တဲ့လဲ။

သုခမင်းဒင်၊ ရွန်းလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ မဝင်တော့
ဘဲ ကားထဲသို့သာ ပြန်ဝင်ပြီး မောင်းပြေးလေတော့သည်။

“မမခြူး... နောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

သူတို့ကားလေးထွက်သွားလျှင် မြခြူး သွန်းကို အပြန်
တင်မိသည်။

“ရှင်ဟာလေ သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး ဘာမှအကင်းမပါဘူး
တကယ်ဆို ဒီအိမ်မှာ လက်ခံလိုက်ရင် ရှေ့ဆက်ပြီး အားထုတ်
အဆင်ပြေချောမွေ့အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့”

“တော်ပါပြီဗျာ ... ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခွင့်
ဖွဲ့လယ်လည်း မတင်နိုင်တော့ပါဘူး”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်အဆင်မပြေ
လူတစ်ယောက်၏ပုံစံမျိုးနှင့် သွန်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ကား
ထောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့ မြခြူး ရင်ထဲနှင့်ရသည်။

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၁၉၁

သူ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။ ဒေါသဖြစ်ရုံကမ္ဘာမဟုတ်။
ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၏နှုတ်ခွင့်မရဘဲ ကိုယ့်ညီမလေး ဂုဏ်ငယ်မှာ
တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာသလား။

မြခြူး ဘာမှပြောခွင့်မသာ။ ကိုယ့်အဖြစ်က သူ့ခိုး ခွေး
စိုက်မအော်သလို အိမ်မှာ သူမကို စောင့်ကြည့်နေကြသူတွေက
တစ်လေ့ကြီး။

သွန်းထွက်သွားတာကိုသာ ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

လို့ဆို။ နင်သွားပြီး တိုက်တွန်းမနေနဲ့။ သုခတို့ဘက်က ချမ်းသာ
အယ်။ သုခကိုယ်တိုင်လည်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဦးစီးပြီး
ဆုပ်နေပြီ။ မတန်မရာတော်။ ညနေက ငါချောင်းကြည့်လိုက်ပါ
အယ် ပုံတုံးကြီး”

“အေးလေ ... မပြုတ်မနူးရပ်နဲ့များ သုခကို ဘယ်လိုရ
အောင် ယူခဲ့ပါလိမ့်။ သုခဘက်က နစ်နာတာပေါ့။ မြေခွဲနော်
ခင်မပါနဲ့။ နင့်ဒရိုင်ဘာစုတ်ရဲ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်မနေနဲ့။ သုခ
အာတွေဘက်လည်း ကိုယ်ချင်းစာပေးလိုက်ဦး”

ညစာထမင်းစိုင်းမှာ တစ်ယောက်တစ်ပါးက။ လူတွေ
များသလောက် အပေါက်အစပ်ကလည်း များပါဘိ။ မြေခွဲ
ထမင်းကိုသာ စိတ်မပါဘဲစားနေရင်း မညိုကိုလှမ်းပြီး ညွှန်ကြား
ဆိုက်၏။

“မညို ... သွန်းနေခဏ ညနေစာ သွားဖို့လိုက်ဦး။ ထမင်း
ချိုင့်နဲ့ထည့်သွား။ သူ သိပ်ပြီးနေမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

အိမ်မှာ တရားလိုနှင့်တရားခံ ကျေနပ်သော်လည်း သက်
သေတွေက မကျေနပ်။ ဦးလှိုင်မင်းနှင့် ဒေါ်နုနုလွင် မဲ့ကာရွဲကာနှင့်။

“အဲဒါတွေ ခက်တာ။ ကိုယ်က ရိုးရိုးရရှိက်ပေမယ့် ဟိုက
ကိုယ်လိုတာဆွဲတွေးပြီး ဘဝင်တွေမြင့်ကုန်ဦးမယ်။ သူ့ဘာသာ

အခန်း (၁၄)

မြေခွဲ ကိုယ့်ဘဝအနေအထားကို စိတ်ပျက်နေရသည်။
အိမ်မှာ လူတွေတစ်လေ့ကြီးနှင့် ပစ်ပစ်များတာ၊ နေရာတကာ
လွှမ်းမိုးချုပ်ချယ်တာလည်း စိတ်ပျက်သည်။

ယခုလည်း ညနေက ကားကိစ္စကို ပြောလို့မဆုံးဖြတ်
ကြ၏။

“သုခယူလာတဲ့မိန်းကလေးက ဒရိုင်ဘာစုတ်ရဲ့ညီမဆို
ဟုတ်လား မြေခွဲ။ တောက် ... သူ့အမေရင်နာစရာပေါ့။ ခွဲ ...
ခွဲသာခွဲ လျော်ကြေးပေးလိုက် ဦးတာပဲ”

“မြေခွဲ ... နင်က သုခအမေကို ဝင်ပြီး ရင်ကြားစေ

၁၉၄ နီ ကြယ်စင်ယူဝေ

လာစားပါစေပေါ့”

မြခြူး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်အခန်းသို့သာ တက်သည်။

ကုမ္ပဏီမှ စာရင်းယူကုန်ပြန်ပြီး စစ်ဆေးရင်း စိတ်သွန်းတိုမောင်နှမဆီ ရောက်နေ၏။

“သုခရဲ့အမေနဲ့ ငါ စကားပြောရမယ်။ ငါ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေသာ ဝင်မရှုတ်ရင် ငါ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ငါ့အစ်ကို၊ အစ်မတွေဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ပုတ်ကြတာကိုယ်ချင်းစာတရားလည်း မရှိကြဘူး”

မြခြူး ပြတင်းပေါက်ကြည့်နေတုန်း မညို၊ ထမင်းချိုင့်လေးက ကားကိုထောင်ထဲ ဝင်သွားတာမြင်ရ၏။ ခဏကြာလျှင် ချိုင့်ပြန်ဆွဲကာ ထွက်လာသဖြင့် မြခြူး စိုးရိမ်သွားရသည်။

“ဟင် ... ထမင်းမစားဘူးလား။ ချိုင့်ကို ယူမထားဘူးလား။ ခက်တော့တာပဲ”

မြခြူး ထမင်းစားခန်းဆီ ပြန်ဆင်းသွားရပြန်သည်။ အစ်မတွေ အစ်ကိုတွေ ညှော်ခန်းထဲမှ ဝိုင်းပြီး ပြူးကြည့်နေပေမယ့် မြခြူး မညိုထံသွားရသည်။

“မညို၊ ထမင်းချိုင့်ယူမထားလိုက်ဘူးလား။ နှင် သေမပေးခဲ့ဘူးလား”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၁၉၅

“တံခါးတောင် ဖွင့်မပေးဘူး မမခြူးရေ။ အော်ထုတ်တယ်။ မညိုလည်း စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်ခဲ့တာပေါ့။ သူကပဲ အော်ရတယ်ရှိသေး”

“ဪ ... နင်ကလည်း သူ့အခန်းရှေ့မှာ ထားခဲ့ရော့ဆွ”

“နေပါစေ မမခြူး။ နမလင်နောက်လိုက်တာနဲ့ ကမ္ဘာပျက်နေတာ။ သူ့ညီမအတွက် ခံစားနေတာ မမခြူး။ ကိုယ်က အနေသာကြီး”

“သူက ခုမှ နလန်ထစလေ မညိုရဲ့၊ ခက်တာပဲ”

မြခြူး ခေါင်းကုတ်နေစဉ် ဒေါ်နုနုလွင် အနားသို့ရောက်လာပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် -

“ညည်းကိုယ်တိုင်တော့ သွားမပို့နဲ့ မြခြူး။ ဟိုက ရောင့်တက်နေဦးမယ်။ ပေး ... ငါ့သွားပို့မယ်”

“နေပါစေတော့ မမလွင်။ မမလွင် ပို့လည်း စားမှာဟုတ်ဘူး”

“မစားလည်း နေပေါ့။ အေ ... ကိုယ်က အနေသာကြီး။ နမလင်နောက်လိုက်တာများ ဖြစ်နေလိုက်တာ။ သုခမင်းဒင်လို ကောင်လေးမျိုးရတာပဲ နာတယ် ထင်နေသေး”

“သုခမင်းဒင်တို့ဘက်က ပြဿနာတက်မှာတွေ ရှိသေး”

၁၉၆ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တယ်လေ။ သူညီမကလည်း ပညာတတ်လေးပါ။”

“အမယ်လေး ... ဒီခေတ်ထဲ ဒီလောက်လေးကိုမှ ပညာတတ်လို့ ပြောနေရသေးလား။ သူများတွေ နိုင်ငံတကာဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေရနေကြတာ။ သင်တန်းအမျိုးမျိုးတွေ လျှောက်တက်နေကြတာပေါ့။”

မြခြူး သူ့အစ်မနှင့် စကားအချေအတင်တွေ မပြောချေတော့တာမို့ ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး သွန်းထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ဖုန်းတော့ သူမကိုင်ဘဲ မနေရဲ။

“သွန်းနေခ ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းမစားတာထဲ ထမင်း ခုလာစားပါ။”

ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုနေပေမယ့် စကားကတော့ မညင်သာ။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ မစားတာ၊ သူဌေး အနေသာပေါ့ပါ။”

“ရှင် မကျန်းမာတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို မခိုင်းရတော့ဘူးပေါ့။ အခုချက်ချင်း ထမင်းလာစားပါ။ ဒါ အမိန့်ပဲ။”

တစ်ဖက်မှ အသံ ခေတ္တအသံတိတ်နေပြီး အတန်ကြာ

“ဒါဆိုလည်း အမိန့်အတိုင်းပါ ခင်ဗျား။”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၁၉၇

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ထမင်းလာစားမှာမို့ မြခြူး ကျေနပ်နေသည်။ ရေဘူးပေါက်တာထက် ရေပါဖို့သာလိုရင်း။

မနက် (၆) နာရီလောက်မှာ ဖုန်းပြည်လာတာမို့ မြခြူး ခေါ်လိုက်သည်။ သွန်းနေခ။

“ဘာလဲ ပြော”

“ကျွန်တော် မင်းဘူးပြန်တော့မယ်၊ သူဌေးကို အကြောင်းထားပါ။”

“ဘာ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားပြီ။ မြခြူး ဒေါသတွေလား၊ အတွေ့မှန်းမသိပေမယ့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ သိမ်ကတော့ စေတနာတွေနှင့် စီမံကိန်းတွေ ချနေလိုက်ရတာ။ ဘာဖြစ် သူညီမလောက်ပဲ ကမ္ဘာထင်နေသူ။

မြခြူး ကိုယ့်အခန်းပြတင်းကိုဖွင့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်တူက ကျောဖိုးအိတ်လွယ်ပြီး ခြံတံခါးပင် ဖွင့်ထွက်နေပါ ပကော။

“တောက်”

၁၉၈ နီ ကြယ်စင်ရှုမဝ

မြခြူး ဒေါသတွေထွက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ကာ ကားထုတ်မောင်းလိုက်ရသည်။ သူက ယောက်ျားခြေလှမ်းနှင့် တော်တော်ကြီးရောက်သွားပြီလေ။

“တက်... ရှင့်ကို ပြောစရာတွေရှိသေးတယ်”

သွန်း ကားပေါ်မတက်ဘဲ ဧပြိုင်နေသေးတာမို့ မြခြူး ထပ်အော်လိုက်မှ ကားပေါ်ရောက်လာသည်။ မြခြူး အေးဆေးဆေးဆေးရှိမည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက် သည်။
“ဆင်း”

“ကျွန်တော် ဒီမနက် (၈) နာရီကားနဲ့ပြန်မှာ။ မင်းနေဦးမယ်”

“သေလိုက်၊ အဲဒီမှာ ရှင်သွားသေလိုက်၊ ဆင်းဆိုဆင်းသည်တော့မှ ကိုယ်တော်က ရွှေရွှေ ခွေခွေနှင့် သူနောက်မှလိုက်လာသည်။ စောသေးသည်မို့ သည်ဆိုင်မှာ သိပ်မရှိ။ စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မြခြူး မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ မှာ

“ဘာလဲ ရှင်က ဒီလိုပဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်သွားပြီး လောကကြီးကို အရှုံးပေးတော့မှာလား။ ရှင့်ညီမကြောင့် ရှင့်ကမ္ဘာပျက်စီးသွားပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှုံးမပေးပါဘူး။ လောကကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ချင်သလို ကိုယ်စီမံသလိုမှ ဖြစ်မလာတာပဲဗျာ။ မိခင်

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပါပြီ။ သူ့မိုက်ပြစ်နဲ့သူ နေတော့ပေါ့။ ကျွန်တော့်တာဝန် မရှိတော့ဘူး။ ညီလေးအတွက်ပဲ ဘာဝန်ရှိတော့တယ်။ သူ့အတွက်လောက်ကတော့ မြို့မှာပဲ ဝပ်ချာလုပ်ရင် ရပါပြီ”

“ဪ... ရှင်က ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်လိုနေနေပေါ့ဟုတ်လား။ ရှင့်ညီမလောက်တောင် အရေးမပါဘူးပေါ့”

မြခြူး စိတ်တွေဆိုးနေသဖြင့် သွန်း တအံ့တဩကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ သူလည်း စိတ်တွေ တွေ့ပြားလွန်းသဖြင့်သာ ယခုလို ရွာပြန်မိခြင်းပါ။

သူဌေးရဲ့အိမ်မှာ လူတွေကများ ပစိပစပ်တွေကများ စိတ်တွေက ရှုပ်။ သူဟာ ရိုးစင်းသူတစ်ယောက်မို့ ယခုလို နှစ်ထွေးခြင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံစဖူး။

တစ်ခါ ညီမအလိမ္မာရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့်လည်း သူ့မှာ ကြေကွဲရသည်။ ရင်ထုမနာလည်းဖြစ်ရသည်။ အိမ်မှ မိအို ဖအို ဘွားများ ဘယ်လောက်တောင် ရင်ကွဲလိုက်ရှာမလဲဟု တွေးကာ နိမိတ်များထံ သူပြန်မည်စိတ်ကူးမိတာပါ။

“ဟင်... ရှင်က ရှင့်မိသားစု၊ ရှင့်အရေးအခင်းထက် ဘယ်အရာကမှ အရေးမပါ၊ အရေးမကြီးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟုတ်လား”

မြခြူး အံကြိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလျှင် သွန်းရင်ထဲမှာ နှင့်ကျပ်ပူလောင်ရသည်။ သူ့စိတ်တွေ ကတိမ်းကပါ။

“မမ ... မမမြခြူး”

“ကျွန်တော် မမမြခြူးအနားမှာ သေသေကြေကြေ ဦးဆွေဆံမြည့်အမှုတော်တွေ ထမ်းနေချင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ”

“ဒါဆို ရှင် ဘာကိစ္စ မင်းဘူးကို ဖြန်ပြေးမှာလဲ”

“မမမြခြူးရဲ့ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ရှစ်သောင်း ကို ကြောက်လို့ပါ။ အသက်တောင် ရဲရဲမရှု့ခံအောင် ပညတ်တော်တွေ များလွန်း၊ မစွဲရိယတွေများလွန်းလို့ ပြန်ပြောချင်တာပါ။ နောက် မိချွန်းလုပ်လာပုံကြောင့် အဖေခွဲအမေကို ပြန်ပြီး အားပေးချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မလည်း သူတို့ကို စိတ်ပျက်ပါတယ်။ ဘယ်လို စီရင်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံး ရှင်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် မမမြခြူးဘက်မှာ ရှိနေပါ့မယ်”

“ဒါဆို ပြန်ကြစို့။ ရှင်မိဘတွေကို ဖုန်းနဲ့ပဲ အကျိုးအကြောင်း မေးလိုက်ပါ။ ဖျောင်းဖျံပြီး လိုအပ်တာလုပ်ပေး လိုက်ပါ။ မိချွန်းအတွက်လည်း မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ ရင်ကြားစေ့ပေးမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မမမြခြူး သေဆီသေ၊ ရှင်ဆိုရင် အမိနဲ့တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပါ့မယ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ မနည်း တားထားရတာကြီး။ မြင်ကပ်ပါတယ်”

သွန်း ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး မမမြခြူးကို တင်ဆောင်ကာ အောင်မြင်စွာ တပ်ဆုတ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

မင်းဘူးမြို့ဟာ ဇရာဝတီမြစ်ကြီးနဲ့ နီးတယ်လေ။
ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားပြီး ရေကူးကြ။ ဘောလုံးကတော့ ကျောင်းကွင်း
တွေ၊ အိမ်ကွင်းတွေမှာ ကန်တာပေါ့။

အငယ်ဆုံးမို့ အဆင်ကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပဲ။ ရုပ်ချောပေ
မယ့် လူဆိုးရုပ်ပဲထွက်လိမ့်မည် ထင်ရဲ့။

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် လျှောက်လိမ့်နေတတ်ပေမယ့် သူ
ဟာ စာတော့အလေးထားပါသည်။ မိဘတွေခမျာ အိုမင်းမစွမ်း
ရှိတော့မည်လေ။ အစ်ကိုကြီးခမျာလည်း ရန်ကုန်တောင်ဆင်းပြီး
အလုပ်လုပ်ရသည့်အဖြစ်။

အင်း... သိပေမယ့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်
ရဲ့ အထွေထွေကုန်ကျစရိတ်ကို သူ လျှော့မချတတ်။ သူကတော့
သူ့ကိုယ်သူ လူစဉ်မီတယ်တောင်မထင်။ ဟုတ်တယ်လေ။

တစ်လမှ (၂) သိန်းလောက်ကုန်ရတာကိုများ အမေတို့
အစ်ကိုကြီးတို့က နာအံ့ထင်လို့။

အဲ... ညီလွန်းမောင် စာမေးပွဲပြီးတော့ မမတို့ ပညာရေး
တက္ကသိုလ်ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်စီးထွက်ခဲ့သည်။ မမကိုတင်ပြီး
အိမ်ပြန်မလို့ပါ။ မနေ့ကတည်းကလည်း ဖုန်းနှင့် ချိန်းပြီးပြီလေ။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဟေးလား ဝါးလား နှုတ်ဆက်နေ
ရလို့ (၂) နာရီလောက်မှ မမရှိရာအဆောင်သို့ ရောက်သွားရသည်။

အစန်း (၁၀)

ညီလွန်းမောင်။

နည်းပညာတက္ကသိုလ် ပထမနှစ် ဖြေဆိုပြီးသွားသည့်
နေ့မှာပဲ ပြဿနာက အကြီးအကျယ်တက်ရ၏။

ညီလွန်းမောင်ဆိုတာ ခပ်မိုက်မိုက်အဆင်။ အဖေ၊ အမေ
အစ်ကို အစ်မတွေက လိမ္မာယဉ်ကျေးကြပေမယ့် သူက တော
ဒေါင်းတွေကြားက ကျီးကန်းလေ။

လူပုံစံကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။ ငယ်ငယ်ကတည်း
ဘောလုံးကန်၊ ရေကူးချန်ပီယံ။ အဲ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပေး
တဲ့ ချန်ပီယံပါ။

သူရောက်သွားတော့ မမရဲ့အဆောင်မှာ မမကိုမတွေ့ရ။ သူ့သူငယ်ချင်းများလည်း ပြန်သူပြန်၊ ကျန်သူကျန်။ သူမေးတော့ တစ်ယောက်က ...

“သူ့ကောင်လေး လာခေါ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့ အလွမ်းသယ်ကြမှာပေါ့”

“ဘာ ... ဘယ်လို မမမှာ ရည်းစားရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဒီအရွယ် ရည်းစားထားတာအဆန်းလား။ လာကြောင်မနေနဲ့။ နင့်အစ်မမှာ ရည်းစားရှိတယ်။ အဲဒီကောင်က ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံပဲ။ ကားနဲ့ လာလာခေါ်တယ်။ ခုလည်း ကားနဲ့ပါသွားတာပဲ”

“တောက် ... သူတို့ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ငါတို့ကို ပြောမသွားပါဘူး”

“ဒီအနီးအနားနေမှာပေါ့။ မပြန်ခင် နှုတ်ဆက်ကြရုံပဲဟာ”

ညီလွန်းမောင် ကမူးရှူးထိုးနှင့် မမကို အဆောင်ပတ်လည်မှာ ရှာသလို ကျောင်းဝင်းထဲမှာလည်း ရှာသည်။

သူကတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်စောနေပေမယ့် မမကတော့ ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့နေသည်။ တွေးရင်း ဒေါသတွေက တနံနက်

ဒီခေတ်တွေ ဒီလူတွေကိုလာမပြောနဲ့။ ညီလွန်းမောင် လက်မခံ။

အစ်ကိုကြီးခမျာ သူတို့ကို လုပ်ကျွေးလာရတာ ကျောင်းထားလာရတာ ကြာပါပြီ။ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ သူတို့မိသားစုရဲ့ သဘောတူညီချက်အရ (၁) မမဟာ အလုပ်ရပြီးလျှင် သူ့ကို ထောက်ပံ့ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုရန်၊ (၂) သူကလည်း ကျောင်းပြီးလျှင် မိဘကို အနည်းဆုံး (၃) နှစ်လောက် လုပ်ကျွေးပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုရန်။

ခုတော့ မိသားစုစီမံကိန်းကို ဖောက်ဖျက်ပြီး မမ ရည်းစားထားနေပါပကော။

“အဲဒီကောင်က ခပ်မိုက်မိုက်ပုံစံပဲ။ ကားနဲ့လာခေါ်တယ်။ ခုလည်း ကားနဲ့ပါသွားတယ်”

ထိုစကားများကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး ‘သူ့လက်သီးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်မိပြန်၏။’

“မမက နံနံအအနဲ့ ဘယ်က ဂျလေဝီတွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါတွေနဲ့ တွေ့နေပြီ မသိဘူး”

“ကားနဲ့လာခေါ်တာဆိုတော့ တည်းခိုခန်းတွေ ဘာတွေများ ခေါ်သွားတာလား။ မမက နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ သူ့အကောင်က ခိုးများ ပြေးပြီလား”

အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် သူ ဆိုင်ကယ်နှင့် မမကို ပတ်ရနေတုန်း လမ်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းပီတာကို တွေ့သဖြင့် ကောက်

တင်လာခဲ့၏။ ဒီကောင်က ရည်းစားတွေ ထည်လဲထားတတ်သူ၊
ချစ်သူတွေ၏အထာကို သဘောပေါက်သည်။

“လာ အတွဲတွေသွားတတ်တဲ့နေရာတွေကို ငါလိုက်
မယ်”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့အစ်မက ဆယ်ကျော်သက် ရှေးရှေး
မိုက်လေးမဟုတ်ဘူးနော်။ တည်းခိုခန်းရွာဘက် ခေါ်မသွားနဲ့”

“ကြီးမှ ပိုပြီးမိုက်တာကွ။ ကလေးတွေကမှ ကြောက်
ဦးမယ်။ သူတို့က ပိုပြီးရဲတယ်၊ ကဲတယ်”

“မဖွယ်မရာတွေ့လို့ကတော့ နှစ်ယောက်လုံး သတ်
မယ်”

“အောင်မှာ ဒီခေတ်ကြီးထဲ ရည်းစားထားတာ အဆင်
လားကွ။ မင်းအစ်မ နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ မဟုတ်လား။ ထားပါ
ကွာ”

“မရဘူး၊ တို့အိမ်ရဲ့စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအရ ရည်း
ထားလို့ မရသေးဘူး”

“ကဲပါကွာ... လျှောက်ရှာကြစို့”

နှစ်ယောက်သား ပတ်ရှာကြစဉ် တွေ့မယ့်တွေတွေ
ကျောင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ငှက်မောင်နဲ့တွေ့နယ်
ချင်းယှက်ပြီး မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသဖြင့်

ချက်စိတွေ ပြာသွား၏။

ညီလွန်းမောင် သူ့အစ်မဆီ အပြေးသွားလိုက်၏။

“ဟေ့အစ်မ... နင်ဘာလုပ်တာလဲ။ မိသားစုစည်းကမ်း
တို ဖောက်ဖျက်မလို့လား။ နင် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်နဲ့”

ကိုယ် အထင်ကြီးထားသည့်အစ်မဖြစ်သူကို မမျှော်လင့်
ဘဲ သိရ မြင်ရသည့်အတွက် သူ့နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူသလို
ခဲစားလိုက်ရသည့်ကြားထဲ ဝိတာကိုလည်းရှက်သည်။

“တောက်”

သူ ကိုယ့်အစ်မကို ပြေးဆွဲပြီး နောက်မှထပ်ချပ်လိုက်
ထားသည့် လူကို ရင်ဘတ်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

“အို မောင်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ သူ့ကိုမလုပ်ပါနဲ့”

“ညီ... ညီလေး”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ညီလေးလို့မခေါ်နဲ့။ ကျုပ်တို့မိသားစု
ရဲ့ အသိုက်အမြိုကို ဖြိုခွဲတဲ့လူ။ သွား... ခင်ဗျား သွားတော့။
ကျုပ် ဒီထက်ပိုပြီး မမိုက်ရိုင်းချင်ဘူး”

သူ ကိုယ့်အစ်မကို တရွတ်တိုက်ဆွဲလာပုံက တရားခံ
ဆစ်ယောက်ကို ရဲကဆွဲလာသလို။

“ချွန်”

နောက်မှ ကိုယ်တော်ကလည်း အလွမ်းကား ဆက်ရှိတ

နေ၏။ သူ ဒီလောက်ရမ်းကားနေသည်ကြားမှ အပြေးလိုက်လာ၏။

“ငါ့ညီရယ် အစ်ကို ချွန်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တကယ်လက်ထပ်ယူမှာပါ”

“တောက် ... ခင်ဗျား လိုက်မလာနဲ့။ ကျုပ်အစ်ကိုနောက်ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်နဲ့ဗျာ”

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရမ်းကားမှုကို သူတို့လို နှစ်ဆယ်ကျော်နေသည့် လူကြီးတွေက နာခံလေ့မရှိပါ။ ပြောရလျှင် ကိုယ်ကလည်း လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး။ ချွန်းလည်း ပညာရေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် ပြီးပြီ။

သူခမင်းဒင် ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ သူကားကလေးအနီးမှာ။ ငယ်စဉ်က ခေါင်းထဲဆောင့်တိုးသွားပြီမို့ သူခ ချွန်းလက်ထဲ ပြေးဆွဲကာ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ထိုးထည့်လိုက်၏။

ညီလွန်းမောင် ကြောင်နေဆဲ ကားပေါ်အပြေးတက်လာသူ တစ်ကြိမ် မောင်းထွက်ခဲ့ပြီ။ နောက်ကကောင် အော်ဟစ်ခုံပေါက်ကာ ဆိုင်ကယ်နှင့် မောင်းလိုက်ခဲ့ပေမယ့် သူ ညီလွန်းမောင်ကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ချစ်သူကို အပိုင်ခိုးလာနိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ ချွန်းကို မြတ်နိုးစုံမက်မိပြီမို့ သည်အဖြစ်ကို နောင်တမရပါ။

ချွန်းကသာ ကားထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီး နှုတ်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။

“ကို ... ဖြစ်ပါ့မလား။ ဟိုကောင်လေး လိုက်လာနေပြီ”

“ရတယ်၊ ဆိုင်ကယ်က ကားကို မိရိုးထုံးစံမရှိဘူး”

“တော်ကြာ ... မောင်လေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ချွန်း ရင်ကျိုးရအိပ်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး။ ဒီကောင် ကျွမ်းတယ်။ ကို သူ့ကို မကြာခင် နှုတ်ခြည်ဖြတ်လိုက်မယ်။ မန္တလေးက အကျယ်ကြီးပါ”

သူပြောသလိုပဲ လမ်းတွေအများကြီးမို့ သူ့ကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ချွန်း မမျှော်လင့်ဘဲ ယောက်ျားရဲခွဲရပေပြီ။ သူတော့ လေလေးတစ်ချွန်ချွန်နှင့်။

“မန္တလေးက ပူတယ်ကွာ။ ကိုကိုတို့ ပြင်ဦးလွင်တက်ကြအောင်။ အဲဒီမှာလက်ထပ်မယ်။ အဲ ... နေဦး ခုပဲ ကိုကို စီစဉ်ချက်မယ်ကွာ။ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မနှောင့်ယှက်နိုင်ကြအောင်”

“ကိုရယ် ... ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပါနော်။ ကျွန်မ အိပ်ထောင်ပြန်ချင်သေးဘူး။ အဖေနဲ့အမေကို သနားတယ်။ အစ်ကိုကြီး နှုတ်နာကိုလည်း ဘယ်လိုကြည့်ရမှာလဲ။ မောင်လေးကို ကျောင်းအားရမှာလည်း ချွန်းတာဝန်”

“ဘာမှမပူနဲ့ မိန်းမ။ အားလုံး ကိုကိုတာဝန်ထား။ ပါးပါး”

၂၁၀ နိ ကြယ်စင်ရှုမဝ

လေးပါကွာ”

“အင် ... ဘာမိန်းမလဲ”

ကားပေါ်မှာတင် စကားများနေရသည်အဖြစ်။ သူမင်းဒင်ဟာ လူလည်ကြီးမို့ ချက်ချင်းပင် တရားရုံးတစ်ခုသို့ ကားကိုမောင်းဝင်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်အံ့တူ လက်ထပ်ပစ်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ဘကြီး။ သတို့သမီးက မျက်ရည်လည်ရွှေမို့ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ကောင်မလေးကို စားထောက်ပြီး နီးလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဟဲ ... အနီကယ်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်း မိန်းမတော့ မျက်ရည်လွယ်တဲ့အမျိုးလေ။ ငယ်သေးတယ်ဆိုပြီး ငိုနေတာပါဗျာ။ တော်ကြာ အငိုတိတ်သွားမှာပါ”

“သေချာလား ဟေ့ကောင်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ အနီကယ်”

တရားရုံးမှာလက်ထပ်ပြီးသော်လည်း သူ ပြင်ဦးလွင် ရွှန်းကိုခေါ်ခဲ့သည်။

“ညီစုတ်လေးတော့ ဒေါ်ဖောင်းပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမှာလို့ သူ သတိရနေမိတာပါ။ ရွှန်းသိအောင်တော့ ပြောလို့မဖြစ်

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး ၂၁၁

အသမီးက ယခုတိ မျက်ရည်လည်ရွှေ။ သူကတော့ ပျော်လိုက်တာ။

သူ့အရွယ်ဟာ သီးရ ပွင့်ရမယ့်အရွယ်။ သူဟာ ပျိုတိုင်း ချွတ်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လိုမို့ ကောင်မလေးတွေနှင့် သဲသဲရုတ်ရုတ်။

ယခုကျမှ ကိုယ့်အနှစ်သက်ဆုံး အချစ်ဆုံးကိုရွေးထုတ် ချနိုင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ပီတိဖြစ်ရသလဲ။

မိဘက အမွေဖြစ်လည်းမကြောက်ပါ။ သူဟာ ကိုယ့် အားကိုယ်ကိုးနိုင်သည့်အရွယ်။ အင်း မာမိကလည်း အမွေဖြစ် ခုန်မှ ဖြတ်မှာပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့လေ။

လမ်းမှာကတည်းက ဝယ်လာသည့် အစားအသောက် များကို သူပဲပြင်ဆင်ပြီး ငိုနေသည့် ကိုယ့်အချစ်နတ်သမီးကို ဆွေ့ဆွေ့ကျွေးရသည်။

“စားလိုက်ပါ ချစ်ရယ်။ တော်ကြာ အစာအိမ်တွေ ဘာ ဆွေ့ ဖြစ်နေမှာ”

“ခုလောက်ဆို အဖေနဲ့အမေ”

“ကဲပါကွာ ... လောလောဆယ် မိသားစုကို ခေတ္တမေ့ အားလိုက်ပါ။ အရွယ်ရောက်ကြလို့ အိမ်ထောင်ပြုကြတာပဲကွာ။ ခုနစ်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ကိုကိုလည်း အစိတ်ကျော်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ... ရွှန်းတို့မိသားစုက ဆင်းရဲတယ်”

“ကဲ ချစ်မ ... ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ ကိုကို

အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ရှင်းပေးသွားမှာ။ လောလောဆယ် ဆုတ်တာဝန်က ကိုကိုခွဲကျွေးတာလေးကို ကုန်အောင်စား။ ပြီးရေချိုးကြမယ်”

“ဟင့်အင်း...အေးတယ်”

“ရေခန်းနဲ့စပ်ပေးမှာပေါ့ကွ။ တစ်နေကုန် ယောက်ျားလိုက်လို့ ပြေးထားရတာ မောလှပြီ”

အချိန်က ည (၈) နာရီလောက်ရှိပြီမို့ အစားကို အစားစားနေကြရတာပါ။ ကိုယ့်ဖောနဲ့ကိုယ်မို့ အဆာတွေလည်း ထွန်းနေပြီလားပင်မသိ။

“တော်ပြီကိုရယ် မစားချင်တော့ဘူး။ မဝင်တော့ဘူး”

“မဝင်လို့တော့မရဘူး ကျောင်းအစ်မ။ အားရှိမှဖြစ်မှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်လေ၊ ကဲ...ဒါဆိုလည်း နွားနို့ယူထားကြက်ဥပြုတ်တော့စား”

ကြက်ဥနဲ့ နွားနို့ဇာတ်လမ်းကို ကြားဖူးနားဝရှိထားတာ ချွန်းမျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ပန်းသွေးရောင်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ဖောမောင်းကို ထုသည်။

သူ တဟဲဟဲရယ်ရင်း...

“ချွန်း မသောက်လည်း ကိုကိုကတော့ သောက်ရမှာ”

ချွန်းလည်းသောက်မယ်၊ ကြက်ဥလည်း ဆယ်လုံးလောက် သောက်သောက်ပစ်မယ်”

“တော်ပြီ...သူ့အနားမှာ မနေတော့ဘူး”

“အံ့မယ်...ဘယ်ရမလဲ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက် နည်းရှိတာ။ ဟိုတစ်ခါလို ညီမတွေလည်းပါမလာဘူး။ ဒီအိမ်က အခု အင်မတန်ခြောက်တာနော်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က တစ္ဆေတွေ။ အရမ်းဆိုးတာ။ နှာခေါင်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ နမ်းနေမှ ချွန်းပါးလေး ချက်ထွက်သွားမယ်”

“ကိုနော်...ပေါက်ကရတွေ တော်တော်ပြော”

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပြီးကြတော့၊ ရေချိုးဖို့ ဆင်ရသည်။ ရေခန်းနဲ့စပ်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ချိုးရတာပေါ့။

ချက်ချင်းပင် အဝတ်လဲ၊ ဒေါ်မိဖျော်ပေးထားသည့် ကော်ဖီကို သောက်ရသည်။

ရေမိုးချိုးထားပြီး ဘာမှ မလိမ်းထားရသေး။ သည်တိုင်း ချစ်သဘာဝအလှက ချွန်းချွန်းစက်စက်။ ဖြူဝင်းနေသည့် အသားအရောင်အေးအေးလေး။

သူမက သနပ်ခါးသွေးပြီး လိမ်းနေသေးသည်။ ပိုပြီး ချစ်တာပေါ့။

သည်စဉ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ သံစုံထွက်လာသဖြင့် သူ

www.burmeseclassic.com

၂၁၄ နိ ကြယ်စင်များ

မော့ကြည့်လိုက်တော့ (၁၀) နာရီ။

“ဟာ”

သူ ထအော်တော့ ချွန်းမှာ အလန့်တကြား။

“ဘာလဲကို”

“အချိန်တွေ နှမြောလို့ပါ။ (၁၀) နာရီတောင်ထိုးပြီ မိန်းမ”

“အာ”

သူ ချွန်းကို သူ့အခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ညာထားတေးနှင့် မီးမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆင့်ချင်း ပျိုးနေဖို့အချိန်မရှိတော့တော့ အမှောင်ရဲ့စွမ်းအားကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူ ရှုသလို ပေါသလိုနှင့် အသံတိတ် တိုက်ကွက်တွေ တိုက်ဆင်ပစ်လိုက်သည်။

ချစ်ရသူလေးရဲ့ အရိုင်းဆန်မှုကို ကြည်ဖြူနှစ်သက်ရသလို သံသရာ ကပ်ကမ္ဘာအဆုံး မမောမပန်း လျှောက်လှမ်းချင်မိတော့သည်အထိ။

အခန်း (၁၉)

ပြင်ဦးလွင်မှာ (၁) ရက်နေပြီးတော့ သူတို့ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းခဲ့ကြတာ။ သူ့အလုပ်က ရန်ကုန်မှာလေ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မပြန်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည့် တိုက်ခန်းလေးထဲမှာပဲ ငြိမ်နေကြရသည်။ မာဖို့ကို လှမ်းပြီး မဆက်သွယ်ရဲသေး။ ဒယ်ဒီကရော ဘယ်လိုနေမှာလဲ။

သားကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားကြသည်မို့ ခံစားနေရမှာလား။ သူတို့ရည်စူးထားသည့် သူဌေးသမီးကို ကိုယ်ကလည်း ခန့်သက်။ ဒီကြားထဲ ညီလွန်းမောင် ဝင်ပြီးပွဲကြမ်းလိုက်တော့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်ဆန်သွားခဲ့တာ။

သို့သော် သုခမင်းအင် နောင်တမရပါ။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ ဆိုပေမယ့် ကိုယ်အလိုချင်ဆုံးဆုကို ရခဲ့တာလေး ယခုလို အိပ်ထောင်သက် (၇) ရက်လောက်အတွင်း ရွှန်းမိန်းမဝိသုမ္မာလေးတွေနှင့် ကိုယ်ချည်ကိုယ်သွေး စိတ်နှလုံး ပြုစုစော့လေးတွေကို ပိုပြီးနှစ်သက်ချင် ချစ်မက်ရသည်။

ယခုဆို သူက ကိုယ့်အလုပ်ထဲသို့ မိန်းမကိုယ် ခေါ်သွားတတ်သည်။ သည်တော့ သူမက ကိုယ့်အလုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း မှာရှိသည့် ရှေးသို့သွား။

အလုပ်ထဲမှာပင် ချက်ပြုတ်စားသောက်နေကြတာ တကယ်ကို ပျော်စရာ။

သူကတော့ “မိန်းမရေ မိန်းမရေ” နှင့် ခံတွင်းတွေ ခွဲပြီး ရွှန်းကတော့ အရှက်တွေ သည်းနေဆဲ။ သူ့အနားမှာရှိတိုင်း မျက်နှာလေးနီနီ၊ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းသလို အလွန်အင်မတန် လည်း စလိုကောင်းပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အပျော်ရွှင်ဆုံး အသာယာဆုံး အချိန်လေးတွေပါ။

သည်နေ့လည်း နေ့လယ်ထမင်းစားရန် ရွှန်းလာခေါ်တော့ သူက ဆိုက်ထဲမှာ လိုက်လံကြည့်ရှု ညွှန်ကြားနေတုန်း။

သူများမိန်းမတွေလို စကားလည်း ကျယ်ကျယ်မပြော သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီးမှ -

“ထမင်းစားရအောင်” လို့ စကားကို ရိုက်ပြောလေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း အင်ဂျင်နီယာရင်းတွေကလည်း နောက်အတံ၊ ပြောင်တတ်သည့် လူလွန်မသားတွေဖြစ်လာရာ -

“ဟာ မရွှန်း... ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာ၊ သူ့ကိုလား”

တစ်ယောက် တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်နေတော့ သူ ရွှန်းကို သူတို့အားလုံးရှေ့မှာပင် အလေးဖက်ပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။

နောက်မှ ကောင်တွေ တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း -

“ဟေ့ကောင် .. မဏ္ဍပ်တိုင် ဖက်တက်မနေနဲ့၊ ငါတို့ပါ အိပ်မဏ္ဍပ်ပေါ် ဝိုင်းတက်ချင်လာပြီနော်”

“ဟေ့ ကောင်မလေးကလွတ်လိုက်”

သူ ရွှန်းရဲ့ပခုံးလေးကို ပြောင်းဖက်ပြီး -

“နောက်တစ်ခါ ကိုကိုကို ထမင်းစားခေါ်ရင် ခပ်လှမ်း ခုခမ်းကပဲ အရိပ်အယောင်ပြလိုက်”

“ပြသားပဲ ကိုမှမမြင်တာ”

“ဟာ ... ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကို အရေးစိုက်မနေနဲ့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ ယောက်ျားရေ ထမင်းစားမယ်လို့ ပြောကျယ်ကျယ်အော်လိုက်။ ဒါမှ သူတို့ပါးစပ် ပြသွားမှာ”

၂၁၈ နီ ကြယ်စင်အောင်

“အံ့မယ်... မခေါ်ရဲပါဘူး။ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်ကြီး”

“ဟင် ဘယ်ဟာလဲ၊ ဘယ်ဥစ္စာက အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်ကြီးလဲ။ ကေန္တ ကိုကို ရေချိုးနေတုန်း ခိုးကြည့်ထားပြီ ထင်တယ်”

ချစ်စနီးကို ပန်းလေးညှစ်ရင်း သူ့ ကဲနေတော့ ချစ်စနီး မျက်နှာထားစရာမရှိတော့။

“ကိုကို အရမ်းဆိုးတာပဲ” တဲ့။

“ညကဆိုးတာကို ပြောတာလား”

“ဟင်အင်း... ခုဆိုးနေတာ”

“ဒါဖြင့် ညဘက်ဆိုးတာတော့ ခွင့်လွှတ် ကြည့်ပြန်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ အိုကေ ပါမစ်ရပြီ”

“ဟာ... ဒီလူကြီး”

ထမင်းစားခန်းသို့သွားရာနေရာလေးတစ်လျှောက် ကြည်နူးနေကြရသည်အဖြစ်။

“တောက် ဟန်းနီးမွန်းထွက်ချင်လိုက်တာ မိန်းမမာမိတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မရသေးလို့သာ အသကုန်မကဲရတာ”

“ဟင်... အသကုန်ကဲမယ် ဟုတ်လား”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သံမီး နီ ၂၁၉

မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် သူ့ကိုပြုမူကြည့်နေသည့် ချွန်းကြောင့် သူ သဘောပေါက်လွှဲသွားသည့် ကောင်မလေးကို စာဟားဟားရယ်မိသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မိန်းမရဲ့။ ကိုတိုပြောတာက ငပလီလေး။ ချောင်းသာလေးသွားပြီး ကြည်နူးမှာကိုပြောတာပါ။ မိန်းမကို လက်ဆင်မပေးပါဘူး။ တော်ပါပြီ... အမြင့်ဆုံးလက်ဆင်ကို ပို့ချပြီးပါပြီ”

နှစ်ယောက်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထမင်းအတူစားရသည်မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာ။ ချစ်စ ခင်စတွေ့ဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်အကြောင်း တွေးမိသည့်အခိုက်အတံ့လေးသာ စိတ်ညစ်ပြီး နောက် ပျော်ရွှင်နေမိကြတာပါပင်။

မမခြူးကတော့ အဆင်ပြေအောင် ညှိပေးမှာပါ။ မိဘကို ဖန်ကန်တယ်လို့ မဟုတ်ရပေမယ့် ကိုယ်မချစ်တဲ့လူကိုတော့ မယူနိုင်ပါဘူး။ တစ်သက်လုံးပေါင်းရမယ့်ကိစ္စ။

လောလောဆယ်တော့ နှစ်ယောက်အတူ ပျော်ရွှင်နေမိတာ တကယ့်ကို ဝိုးမမြင် လေမမြင်။

သူ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေရောက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ တော့ အိမ်မှာ အိမ်အကူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ပေ။ အိမ်မှာ တကယ့်ကို ဖရိုဖရဲ။

မြခြူးယံ သဘောကောင်းမနေနိုင်တော့ပါ။ သည်နေ့ ည ညစာစားပြီးသည်နှင့် သူ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကို ဧည့်ခန်း မှာ စုစည်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ကို ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ဧည့်ခန်းထဲ မှာ ဆုံကြမယ်”

သူမက တစ်ယောက်တည်း။ သူတို့က အုပ်စုလိုက်မို့ မြခြူးယံ သွန်းနေခိုက်ပါ ခေါ်ထားလိုက်သည်။

သူတို့က လင်မယား (၃) စုံတွဲ။ ကလေးတွေပါဆိုတော့ စုစုပေါင်း (၉) ယောက်။ သွန်းနေခိုက်တော့ သူမ အားကိုးပါ သည်။ အနာလည်းကျက်သွားပြီဆိုတော့ ခွန်အားပြန်ပြည်ပြီ။

ဆွေမျိုးအားလုံးစုံသည်နှင့် သူ့အစ်ကို ဦးလွိုင်မင်းက အရင်ဟောက်သည်။

“ဆွေမျိုးတွေ စကားပြောကြမယ်အထဲ ဟိုကောင်က အလိုက်မသိ အကန်းမသိ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ။ သွား... ပြန် လေ”

“ကျွန်မ ခေါ်ထားတာ။ သူက ကျွန်မရဲ့ဘော်ဒီဂတ်”

အခန်း (၂၀)

သွန်းသုခ၊ မမခြူးကို ကုမ္ပဏီသို့ ပုံမှန်ကားမောင်းပို့နိုင် ပါပြီ။

သို့သော်လည်း ခက်သည်မှာ မြခြူးယံရဲ့ အစ်ကို အစ်မ စုံတွဲတွေ မပြန်ကြခြင်းပါပဲ။ အိမ်မှာ လူတွေတစ်လှေကြီးနှင့် ဟိုလူ့ဩဇာပေးလိုက် ဒီလူ့ဩဇာပေးလိုက်။ အိမ်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရှိရပေ။

မြခြူးယံလည်း ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစားနိုင်တော့ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ကုမ္ပဏီတိုထွက်သွားပြီး မိုးချုပ်မှ ပြန် လာခဲ့သည်။

“ကြည့်လည်း လုပ်၊ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့။ တို့တွေ့ ဝိုင်းစောင့်ရှောက်နေရတာ။ ကိုယ့် အလုပ်တွေပစ်ထားခဲ့ရတာ စီးပွားရေးတွေ လစ်ဟာလှပြီ”

ဒေါ်နုနုလွင်က မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့်ပြောလျှင် မြဲမြဲယံ သူလေအတိုင်း နင်းလိုက်၏။

“အဲဒါပြောမလို့ မမတို့ အစ်ကိုဗို ဘာကိစ္စရှိသေးလို့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေကြသေးတာလဲ။ ပြန်စရာရှိလည်း ပြန်ကြမယ်”

“ဪ... ငါတို့ကတော့ နင် လမ်းမှားရောက်သွားမှာ စိုးလို့ လာပြီးစောင့်ရှောက်နေရတာ။ ဒီအိုင်ဘာကို ခုချက်ချင်း ဖြစ် ပစ်လိုက်။ ငါတို့ ခုချက်ချင်း ထပြန်တယ်”

“အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ သူက ကားမောင်းလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ မာသီ အလုပ်လည်းလုပ်တယ်။ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်တွေလည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်”

“နင် သူ့ကို ဟီးရီးတစ်ယောက်လို့ မြင်နေပြီလား”

“မမြင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့... သူ့စာနိမ့်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း မြင်တယ်”

“အေး... ငါတို့ကလည်း သူ ဒီအိမ်မှာရှိနေသရွေ့ မကြာ ဘူး။ ငါတို့မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်။ နင် မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင်”

ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ”

ဇာတ်လမ်းက ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်နေလျှင် မြဲမြဲယံ ခေါင်းခဲရသည်။ ဒီလူအုပ်ကို ဘယ်လိုရှင်းချမလဲ။ ယခုဆို အိမ် အကူတွေ မရှိတော့ပြီမို့ စားရေး သောက်ရေးကအစ အိမ်ရှင် ခြစ်သည့် မြဲမြဲက ဝယ်ကျွေးနေရသည့်အဖြစ်။

ဆိုင်တွေကဝယ်ကျွေးရတော့ ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာချက်စား ဘာထက် အများကြီးပိုကုန်သည်။

“ဒါဆိုလည်း မမတို့ ကိုယ့်ဘာသာချက်စားကြပေတော့။ မြဲမြဲ ဝယ်မကျွေးနိုင်တော့ဘူး။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားငါးနဲ့ ဆင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ဝယ်ထည့်ထားတယ်”

သူမစကားဆုံးလျှင် ဒေါ်နုနုလွင် မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့်-

“အလိုတော် ကိုယ့်အိမ်မှာတောင် ခြေမွေးမီးမလောင် ထက်မွေးမီးမလောင်။ အိမ်အကူတွေနဲ့ နေလာခဲ့တာ။ ဒီကျမှ ဒီလိုထင်ရမယ်လို့။ ဒီမှာ မမြဲမြဲ ကျုပ်တို့ ဒီအိမ်ကိုလာတာ ထင်လို့မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကိုစိုးရိမ်လို့ လာပြီးစောင့်ရှောက်တာ။ ကျွေးချင်လည်းနေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်စားမယ်”

“ကဲပါ... ကိုယ့်ဘာသာတော့ ဝယ်မစားကြပါနဲ့၊ မြဲမြဲ ဝယ်ကျွေးပါမယ်”

ဆွေးနွေးပွဲက လိုရင်းမရောက်ဘဲ တဝဲလည်လည်နှင့်သာ

ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ သွန်းနေစဉ် မြေခွေးအနားသို့သွားပြီး တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့ဆွေတွေ မျိုးတွေ အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီလား။

“မမမြေး... ကျွန်တော် ထမင်းဟင်းချက်တတ်ပါတယ်။ အိမ်အကူတွေမရခင် အခိုက်အတန့် ချက်ပေးပါရစေ”

“ဟင်... ရှင် ချက်တတ်တယ် ဟုတ်လို့လား”

“ကျွန်တော် ဝပ်ရှော့မှာ အိမ်မှာ ချက်ကျွေးဖူးပါတယ်။ ကောင်းကောင်းလည်း ချက်တတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို ဒီလောက် မျက်မှန်းကျိုးနေတဲ့အုပ်စုကိုမှား ချက်ကျွေးချင်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ ရှင် စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ကျွန်တော် စိတ်ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ကိုချက်တွေ့ချင်တာထက် မမမြေးကို ကူညီချင်တာပါ။ ဆိုင်ကဝယ်ကျွေးတာ လူအများကြီး ငွေတွေ အများကြီးကုန်တယ်။ ချက်ကျွေးတာ အများကြီးမကုန်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မ မတရားအခိုင်ကျင့်ရာရောက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်ကိုက ကူညီချင်တာပါ။ တစ်ခုပဲ”

“ဘာတစ်ခုလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်က အချိန်မီ ချက်ရ ပြုတ်ချက်

ချိန်းက ဒေါ်တင်နုတို့နေသွားတဲ့ အခန်းမှာနေမှ အဆင်ပြေမယ် ဆင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီအခန်းမှာတော့ မနေပါနဲ့။ ရှင် အမကောင်းတုန်းက နေခဲ့တဲ့အခန်းမှာနေပါ”

“သူတို့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“သူတို့ကိုသာ အမိန့်နာခံနေရင် အသက်တောင် ရှူစရာ ခုနီး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မချက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး အိမ်အကူ ခေါ်ပါမယ်”

“အိမ်အကူဆိုတာ ချက်ချင်းရှာလို့ အဆင်ပြေချင်မှပြေ တာပါ။ အခိုက်အတန့် ကျွန်တော်ကူညီပါရစေ။ မမမြေးတို့အိမ်ရဲ့ နတ်ပုံ ချက်နည်းနဲ့ အကြိုက်တွေ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

မြေခွေးယံ ဘာမှ ပြန်မပြောချင်တော့ပါ။ လူတစ်ယောက် သူ့ကို ဂျီကာလို ခိုင်းဖို့ ဘယ်လိုမှ သူမ စိတ်ကူးကြည့်လို့မရ။ သူ့ကို သိပ်ပြီးလုပ်ချင် ကိုင်ချင်ပေးနေသည့် သွန်းနေစဟာ ဘာလဲ ဆိုလဲ။

အဲ... မေးလို့သာ မေးရမည်။ အဖြေက အရှင်ကြီး။ အလှူမသိ။ သူဟာ ကိုယ့်ကို ကျိတ်ပြီးချစ်နေတာ။ သူ နေထိုင်တောင်းဖြစ်နေတုန်းက ကယောင်ကတမ်းစကားတွေကို သူမ ကြားခဲ့ပြီးသား။

ဒါဖြင့် ကိုယ်ကရော ...

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အထင်ကြီးမှ လေးစားမှ ချစ်ခင်တတ်တာဆိုလျှင် သွန်
အထင်ကြီးစရာ လေးစားစရာမရှိ။

သို့သော် သူ့အတွက်ဆို အသက်ပေးပြီးတော့မင်
ကွယ်ချင်တာ။ သူမ အဆင်ပြေဖို့ အလျှပ်တွေ မနေမနား
ပေးချင်တာ။

သူဟာ ကိုယ့်အတွက်ဆို ပါးစပ်ကမပြောပေမယ့် ထင်
တွေမှာ မိုးစွန်တမ္ဗတ် ကြယ်ပင်ထွက်ပေးမည့်အဆင်။

မြခြူးယံ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး -

“ကျွန်မတော့ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ပဲ။ ဒီအုပ်စုကြီးကိုလည်း
မနိုင်ဘူး။ ရှင့်ကိုလည်း မနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်လို့လဲဗျာ။ ကျွန်တော်က
ခြူးကို အားလုံးအဆင်ပြေနေစေချင်တာ။ စိတ်ချမ်းသာစေချင်
ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ဒီလောက်မအားမလပ်ဖြစ်နေရတော့ ကျွန်
ဘယ်စိတ်ချမ်းသာမလဲ”

“အဲဒီလောက် ကျွန်တော့်အတွက် ခံစားပေးရင်
ပျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သေနိုင်ပါပြီ”

“ရှင်ကလည်းလေ ဘာစကားတွေ ပြောနေမှန်းကို
မသိဘူး။ ကဲ ... ရှင် နေမကောင်းတုန်းက အခန်းမှာပဲ ပြန်နေ။
ဘာလော့ဆယ် ရှင့်သဘောပဲ”

မြခြူးယံ ကိုယ့်အခန်းသို့ တက်သွားသလို သူလည်း
ပြန်နေခဲ့သည့်အခန်းမှာ ပြန်နေရသည်။

သွန်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်လူက ကျွမ်းကျင်စွာ ချက်ပြုတ်နေသေးဆဲ။ မြေခြူးယံ ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ငိုနေမိတာ အကြောင်းမသိ။

သူဟာ တော်တော်အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့လူပဲ။ လူမဟုတ်ဘူး ဆိုရင် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်တောင် မနည်း စီစဉ်ဖန်တီးရသည့် ချက်ပြုတ်ရေးကိစ္စကို သက်သောင့်သက်သာလုပ်နေလိုက်တာ။

ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို စားဖိုမှူးခေါင်းစွပ်လေး ဆောင်းပေးဖို့သာ ကောင်းရဲ့။

သွန်းကို မြေခြူးငေးကြည့်နေတုန်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြရင်း သွန်းနေကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။

“မြေခြူးက ဘက်စုံစက်ရုပ်ကို ရထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘက်မလွှတ်ချင်တာ နေမှာပေါ့”

ဦးလှိုင်မင်းက ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ပစ်ပစ်မများလေ သူ့နီး ဒေါ်ငွေခြည်က မီးလောင်လေပင့်လေ၏။

“အမယ်လေး... အဲဒီလို စွယ်စုံပန်းချီလေး ဝင်လုပ်ပြီး ချဉ်းမကို အပိုင်စီးမလို့လေ။ ဗဟုကအရှင်းကြီး၊ ကြည့်နေ... ဟိုက ပြောက်ကျားစနစ်နဲ့ ချုံခိုတိုက်သွားမှ ငှုပ်တုတ်မေ့ကျန်မယ်”

အခန်း (၂၁)

ခါတိုင်းလိုပင် နံနက် (၇) နာရီမှာ နံနက်စာအသင့် ပြင်ထားလိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်အိုးနှင့် မုန့်မျိုးစုံ။

နောက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အစုံရှိပေမယ့် သင့်သလိုပဲ သွန်း စီစဉ်ချက်ပြုတ်လိုက်သည်။

ဂက်(စ်)မီးဖိုက နှစ်လုံးမို့ ချက်ရတာမြန်သည်။ ဟင်းအိုး တစ်ပြိုင်တည်းချက်နိုင်တာပေါ့။ ထမင်းကလည်း ပေါင်းထိုးထားရုံ။

အိမ်မှ အုပ်စုကြီးဝင်မလာခင် မြေခြူးယံ ထမင်းစားထဲ ဝင်လာတော့ စားပွဲပေါ်မှာ နံနက်စာအသင့်။ မီးဖိုဘက်

ဒေါ်နုနုလွင်ကလည်း လောင်စာထပ်ထည့်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ဟိုက လူစွမ်းလူစွမ်း ပြနေတာ။ အထင်မကြီးနဲ့နော်။ မြခြူး အလကား ယောက်ျား ကောင်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မီးဖိုဝင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြင်ပ မီးပွားပဲရှာတာ။ နင့်အစ်ကိုဆို ပန်းကန်ပြာစပ်ချပ်တောင် မဆေးဘူး”

မြခြူး သူတို့၏အတွင်းသဘောကို သိနေသူမို့ ဘာ ပြန်မပြော။ သို့သော် -

“ပန်းကန်ဆိုလို့ အိမ်မှာ လောလောဆယ် မမတို့အတွက် အာသာပါဝါ ပြလွန်းလို့ အိမ်အကူမရှိဘူး။ သွန်းချက်ပေးပေမယ့် ကိုယ်စားပြီးသား ပန်းကန်တော့ ကိုယ်ဆေးတာကြပါ။ အားလုံးကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“နင်က ငါတို့ကို ပညာပြနေတာလား”

ဒေါ်ငွေဥညှိက ခပ်မာမာမေးသလို ဒေါ်နုနုလွင်က ထည့်ထောက်ခံ၏။

“အလိုတော်... ညှိသညှိတွေကိုများ အလုပ်တွေလို့။ အိမ်အကူပဲ ငွေပေးရင် ချက်ချင်းရပါ”

“အေးလေ... လက်စနဲ့ ဒီရိုင်ဘာကိုပဲ ဆေးခိုင်းလို့ပေါ့”

လူသားချင်းမစာမနာ မတရားတွေပြောနေလျှင် မြခြူး ဆက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ ထန်းပင်ပေါ်က တစ္ဆေတွေ။ ကိုယ်ဆည်း ဝင့်ရှိသရွေ့ခံပေါ့။

ဘယ်လိုပင်ပြောပြော တမင်ပင် ပညာပြနေသူများကို ဘယ်လိုတန်ပြန် တိုက်ခိုက်ရမုန်းမသိသေးသဖြင့် မြခြူးယံ ဘာမှ ပြောတော့ပါ။

အားလုံးပင် စားသောက်ပြီးကြလျှင် ခါတိုင်း အိမ်အကူတွေရှိတုန်းကလိုပင် ထားခဲ့ကြလေ၏။ မြခြူးယံ ဆေးမည်၊ ကြာမည်ပြင်ပေမယ့် သွန်းပင် လျင်မြန်စွာ ယူသွားပြီးဆေး၏။

“နေ နေ မမ... ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ပန်းကန်တွေကို ဗန်းထဲထည့်သယ်ကာ ရေစင်မှာ ဆေးပြီး စစ်မှောက်ထားလိုက်တာ အကျအန။

“အဟဲ့... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပြောတဲ့ အိုက်တိုး အေးဆန်အလုပ်ဆို ဟိုတယ်တွေမှာ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ အများကြီးဆေးရတာ။ ကျွန်တော်ကမှ နည်းနည်းလေး”

“နည်းနည်းလေးက အရေးမကြီးဘူး။ ကျွန်မ (၉) နာရီမှာ ကုမ္ပဏီအရောက်သွားချင်တယ်။ (၈) နာရီ (၁၅) လောက် ထွက်ချင်တာ”

“ရပါတယ်၊ အခု (၇) နာရီခွဲ။ မမ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်”

၂၃၂ နိ ကြယ်စင်္ကြာ

တော့။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“ရှင်ဟင်းတွေက”

“ပြီးပြီလေ ... လက်စသတ်တော့မယ်။ ဒီနေ့ ကြက်ဆွတ် ငါးကြော်နှစ်ခွက် အစိမ်းကြော်”

“ရှင် ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် (၅) နာရီထဲက စလုပ်တာလေ။ ငါ့ပြာရည် ကြော်လည်း ပုလင်းထဲမှာ။ ဆီချက်ဘူး၊ ငါ့ပြာရည်ဆီသတ်အတွက်လည်း လုပ်ထားတယ်။ မမစားခါနီးကျရင် အရွက်တစ်ခုလုပ်ပေးမယ်”

“တော်လိုက်တာလို့ပြောရင် ရှင် အဝင်မြင့်ဦးမယ်”

“ပြောလိုက်ပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော် အမောပြေတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်တောင် တော်တော်တိုးတက်လာပြီ။ တော်တော်ပလီတတ်လာပြီနော်။ အရင်လို အညာသားလူရိုးလေး မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါကတော့ ဘဝက အလိုလိုသင်ပေးသွားတာ။ ကျွန်တော့်နည်းလမ်းက အရင်လို ရှိတော့စက်ရပ်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

မပြောတော့မပြော၊ ပြောတော့လည်း တဲ့ကြီးပါလား

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နိ ၂၃၃

မြခြူးယံ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး -

“တော်ပြီ ... ကျွန်မရေချိုးပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်။ ရှင်လည်း ရေချိုးတော့၊ ပြင်တော့၊ ဆင်တော့။ ချက်ပေးပြီးပြီပဲ။ သူတို့ဘာသာ ခူးခပ်စားလိမ့်မယ်။ အိမ်ရှင်မ (၃) ယောက်ကြီးတောင် ပါလာပြီး လုံးဝကိုမကူညီကြတဲ့လူတွေ။ ကိုယ့်ဘာသာတော့ ခူးခပ်စားကြပေါ့”

မြခြူး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားလျှင် သွန်းလည်း ဟင်းအိုးတွေ လက်စသတ်ပြီး ရေချိုးရပါသည်။ မမဝယ်ပေးထားသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပွိုရှပ်အဖြူ ကောက်ဝတ်လိုက်သည့် အခါ သူ့အသွင်က ရှင်းရှင်းသန့်သန့်။

အညာမှာ ညိုခွဲသည့်အသားက ရန်ကုန်မြေမှာ စိုလို့ဝင်းလို့။ အချစ်နှင့် တွေ့သဖြင့် သူ့အသွင်က ရွှန်းရွှန်းမြမြ၊ ဆံပင်ပုံစံကအစ သူနှင့်လိုက်သည်ပုံ။

သူ အပြင်ထွက်လာပြီး ကားထုတ်ကာ ကားသုတ်နေဆဲ ခြံထဲမှာ နေပူဆာလုံနေကြသည့် (၃) စုံတွဲက သူ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ကြ၏။

၈-နာရီခွဲမှာ မြခြူးယံ တိုက်ထဲမှထွက်လာခဲ့လျှင် သွန်းအပြေးလေး သွားကြသည်မှာ သခင်နှင့်သူ့ခွေးလေးပမာ။ ဟုတ်ပါတယ်။

သူမဟာ သူ့ရဲ့အချစ်နတ်ဖုရားမဖြစ်ပြီး သူကတော့ အချစ်
နတ်ဖုရားမရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ပါ။

မြခြူး လက်ထဲမှပိုင်နှင့် အိတ်ကိုယူလာပြီး ကားတံခါး
လည်း အပြေးဖွင့်ပေးတော့ မလှမ်းမကမ်းမှ သုံးစုံတွဲ တညီတည်း
ကဲ့ရဲ့ကြ၏။

“ကြည့်နေ ... ဒီလို မာယာမျိုးတွေနဲ့ တို့ညီမကို သိမ်း
ပိုက်သွားမှာ”

“လူ့အလစ်မှာ ဒီကောင်ကို ပိုင်းပြီး လက်ဆင်ပေးလို့က်
ကြရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းသားပဲ ... ဘယ်တော့လဲ”

မကြားတကြားတွေ ပြောဆိုနေကြတာကို လျစ်လျူရှုရင်း
သွန်း ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းမှာ မမက ...

“ရှင် ကွန်ပျူတာ တော်တော်ဟုတ်နေပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်မရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ရှင်ကို စာရင်းစစ်ခေါ်
မယ်”

“ဗျာ ... အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“လူဟောင်းနဲ့ တွဲခိုင်းမှာလေ။ မန်နေဂျာအသစ်နဲ့ အလုပ်
သင်ခိုင်းမှာ။ ရှင်ကျွမ်းကျင်တော့မှ ရာထူးတိုးပေးမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ဒေရိုင်ဘာအလုပ်က ဖြုတ်လိုက်ပြီ
ပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မမအိမ်မှာ မနေရတော့ဘူးလား”

“ရှင်က အရမ်းအလုပ်တွေလုပ်တာပဲ။ အိမ်မှာရှိနေရင် ရှင်
အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်ဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ ရှင်ကို ကုမ္ပဏီမှာပဲ
အခန်းတစ်ခန်းပေးပြီး နေခိုင်းမလို့”

သူမ ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလျှင် သွန်းအသွင်က ပြုံး
ပြုံးပြာပြာ။

“ဟာ ... မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မမအိမ်မှာပဲနေပါရစေ။
မမအိမ်သားတွေကိုလည်း စိတ်မချပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် မမကို
အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပါရစေ”

“ရှင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ဟိုနေ့ကတော့ ကျွန်မကို
ထားခဲ့ပြီး ရှင်အညာပြန်တော့မလို့လေ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ လူက ပူထူပြီး ဟုန်
နေတာ။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း အရမ်းကျနေတာ”

“ခုကျတော့ရော”

“ဪ ... ကျွန်တော်မရှိရင် မမဘဝမှာ မဖြစ်တော့ဘူး
မဟုတ်လား။ အဲဒီလောက် အရေးပါနေမှတော့ မမအိမ်ခြေရင်းမှာ
ခွေးလိုဝပ်နေရုံနေရပါ”

“တော် တော် ... ရှင် အညာသားလူလည်”

၂၃၆ နိ ကြယ်စင်ရှုမဝ

“အရပ်တော့ ထိခိုက်မပြောပါနဲ့ဗျာ။ လူကိုပဲ ကြိုက်
သလိုလုပ်ပါ”

ကားလေး ကုမ္ပဏီရောက်သွားတော့ ခါတိုင်းလို သွန်း
စာဖတ်နေလို့မရတော့ပါ။ မမခိုင်းသည့်အတိုင်း မန်နေဂျာအသစ်
ရဲ့ဘေးမှာ စားပွဲတစ်လုံး ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ဝင်
အလုပ်သင်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

သုခမင်းဒင် ဖျားပြီးကိုက်ခဲနေလို့ သည်နေ့ အလုပ်
မဆင်းနိုင်။ မနက်ကပင် ရပ်ကွက်ထဲရှိ ဆေးခန်းလေးမှာပြပြီး
တိုက်ခန်းထဲမှာ ချမ်းသာစွာဖျားနေတာ။

ချမ်းသာစွာဖျားတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါ။ ရခါစ အသစ်
စက်စက် ချစ်ဇနီးလေးက ပြာယာခတ်မျှ ငိုတော့မလို ပြိုတော့
မလို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေလို့ပါ။

သူကလည်း ဧရာမ လူမမာကြီးလို ပစ်ပစ်တွေများ၊
ဂျိုဂျောင့်တွေကျ၊ အိုး ဖိပ်ပဲ။

စောင်ပါးလေးခြုံပေးထားပြီး သူ့ဇာန်တွေ၊ ခြေတွေ

၂၃၈ နီ ကြယ်စင်နှစ်

နှိပ်ပေးနေသည့် ချစ်ဇနီးလေးကို ခိုးကြည့်ပြီး သူ့မှာ ပီတိတွေ တဝဝဝေ။

အိုး... ခုနေ့များ သေမယ်ဆိုတောင် သေပျော်ပြီ။

“ကိုကို မနေ့က ရေချိုးတာ နောက်ကျသွားလို့ အအေး ပတ်သွားတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှန်းက ကိုကိုအဝတ်စားစားပဲ ထုတ်ပေးပြီး ရေမှ သုတ်မပေးတာ။ ခေါင်းလည်း သုတ်မပေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရယ်၊ ရွှန်းအပြစ်ပါ။ ကို ထမင်းစား ချိန် နောက်ကျမှာပူ၊ ဟင်းတွေအေးနေတာ ခွေးနဲ့ ကိုကိုကို ဂရုစိုက်မိဘူး”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့်များတာ။ ကိုကိုမာမိဆို ကိုကိုကို ခုထိ ရေသုတ်ပေး၊ အဝတ်လဲပေး၊ ထမင်းခွံကျွေးတုန်း”

တကယ်က သူ အိုဗာတင်းတွေတိုက်လိုက်တာပါ။ မာမိ လား သူ့ကို ဂရုစိုက်မှာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့အလုပ်နဲ့သူတောင် အားတာမဟုတ်။ ဒါကို ရွှန်းခမျာ အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး မျက်နှာ လေးက ဆီးရွက်လောက်။

“မသိလို့ပါ ကိုကိုရယ်။ ဟုတ်တာပေါ့နော်... ကိုကိုက သူဌေးသားပဲနော်။ ကိုမာမိက အရမ်းချစ် အရမ်းဂရုစိုက်မှာပေါ့ နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၂၃၉

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ မိဘတွေကိုပစ်ပြီး မိန်းမ ယူတာ မှားပြီလားမသိဘူး”

သူရစ်တာများသွားပြီထင်။ ရွှန်းက သူ့လက်မောင်းကို ချက်နှာအပ်ပြီး ငိုရှာပြီကော။

“ဟာ ဟာ... ဘာလို့ငိုတာလဲ”

သူခမင်းဒင်တစ်ယောက် ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ပဲ တုန်အောင် စားရတော့မည့်အပေါက်။

“ကိုကိုကို သနားလို့ပါ။ ရွှန်းနဲ့ရမှ ဆင်းရဲသွားပြီနော်။ စိုက်ခင်းလေးနဲ့ နေရ၊ ထမင်းစားရင်လည်း ဟင်းလေးတစ်မျိုး နှစ်မျိုးနဲ့ စားရ။ ကားကျတော့လည်း တော်ရုံတန်ရုံကားလေးနဲ့၊ ကိုကိုမှာသွားပြီနော်။ ရွှန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဘာမှလုပ်မပေးနဲ့၊ နှိပ်ပေး”

သူ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ဆိုတော့ ရွှန်း မျက်ရည်တွေသုတ် ပြီး သူ့ကို ခြေထောက်တွေ နှိပ်ပေးရှာ၏။ ခြေဆုပ်လက်နယ် ဆိုတာဒါမျိုး။

သူ မျက်စိမှိတ်ပြီး စိမ်ခံနေတုန်း တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ကား ခပ်သံကြားလိုက်ရ၏။ ခဏကြာသည်ထိ မည်သူမျှ ပေါ်မလာ သဖြင့် သူ နားကြားမှားသလား ထင်မိသည်။

“ရွှန်း ကိုကိုဆာတယ်၊ တစ်ခုခုကျွေးဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စွပ်ပြုတ်ရှိတယ် ကိုကို၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟာ ... လူမမာစာကြီးမစားချင်ပါဘူး။ ထမင်းစားမယ်”

“ထမင်းတော့မစားပါနဲ့ ကိုရယ်၊ ရွှန်း ကြက်သားလည်း သုပ်ပေးမယ်၊ ငါးကြော်လေးလည်း ကျွေးမယ်နော်”

“အင်း အင်း ... ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်”

ရွှန်း ပျာယံပျာယာနှင့် မီးဖိုဘက်ရောက်သွားပြီး ခထ ကြာလျှင် ဘန်းလေးနှင့် စားချင်စဖွယ်ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ဘန်းထဲမှာ စွပ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်သားသုပ် တစ် ပန်းကန်နှင့် ငါးကြော်လေးတွေက တစ်ပွဲ၊ လက်သုပ်ဝတ်နှင့် ဘာနှင့် သုခမင်းဒင်ရဲ့ပေါင်ပေါ် လက်သုတ်ဝတ်ခင်းပြီး ကလေး

သဖွယ် ပြုစုယုယစွာ ခွံပေးနေလိုက်တာ။ သူ ဂျီကျသမျှကိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်။

“ငါးကြော်ကြီး မစားချင်ဘူးဆို”

“စွပ်ပြုတ်က ညှိတယ်”

“ကြက်သားသုပ်ကလည်း ချဉ်လိုက်တာ”

သူ ရစ်နေသမျှ ချောမောပြီး ကျွေးနေလိုက်တာ။ ဘေး အကွယ်မှကြည့်နေသည့် သုခမင်းဒင်၏အဖေ စိတ်မရှည်တော့ သူက ချွေးမအကဲကိုသိချင်သဖြင့် ကားရပ်ကတည်းက တိုက်ခန်းထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်ကာ ချောင်းကြည့် ချောင်းနားထောင်နေခဲ့တာ။

သားကလည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လူမမာ။ ချွေးမကလည်း သားကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး ပြုစုယုယနေရသည်မို့ သူ ချဉ်ခန်းထောင့် သားတို့အခန်းနားမှ နားထောင်နေတာ ကြည့် နေတာ မမြင်ကြ။

သူ့ချွေးမဟာ ဒေါ်နုနုလွင်တို့ ပြောသလို ဟုတ်မဟုတ် သိချင်သဖြင့် သူ သားထံ လာရောက်အကဲခတ်ခြင်းပါ။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းဖြစ်ပြီး မိဘကလည်း နီးရီးသားသား။ အစ်ကိုကလည်း ဒေါ်ခိုင်ဘာပေမယ့် ဘွဲ့ရ၊ လူရီး ဘစ်ယောက်ပါ။

မြခြူးယံ ရှင်းပြတာနှင့် ဒေါ်နုနုလွင်တို့ ရှင်းပြသည်က အပြုနှင့်အမည်။ မည်သူ မှန်သလဲ။ မည်သူ မှားလဲ သိချင်လို့ ဇီဝိတ်တိတ်လာခဲ့တာ။

ယခုကျ သူ့ချွေးမဟာ ရုပ်ကလည်းချော၊ ဝတ်ပုံစားပုံ ကလည်း ယဉ်ကျေးသည့်အပြင် ခင်ပွန်းသည်ကို သခင်လို ပြုစု နေလေရာ -

သည်ခေတ်ထဲမှာ ရှားပါးပစ္စည်းလေးပေါ့။ ဦးမျိုးဒင် သူတို့အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပေပြီ။

“ဟင် ဒယ်ဒီ ... ဘယ်တုန်းကရောက်”

“ခုပဲကွ၊ မင်း နေမကောင်းဘူးလား”

သုခမင်းဒင် သူဒယ်ဒီကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နှုတ်ဆက်လျှင် ရွှန်းမှာ နေစရာမရှိတော့။ သူ့ကို ခွဲကျွေးနေသည့် ဇွန်းလေးပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လို့။ /

သူမက နေရာဖယ်ပေးပါသည်။ တောင်းမန်သည် အကြည့်လေးနှင့်ပေါ့။

ဦးမျိုးဒင် သူခန္ဓာကိုယ်ဝဝကို ဆားခုတ်တင်ပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီး -

“မင်းမာမိ စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“မမခြူးက မာမိစိတ်ပြေအောင် ပြောမပေးဘူးလား ဒယ်ဒီ”

“ကယကံရှင်ပြောတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ။ မာမိက တစ်ဖက်ကို စကားတွေလည်း လွန်ထားမိတော့လေ”

“သားတောင်းပန်ပါတယ် ဒယ်ဒီရယ်။ တစ်ဖက်စိတ်မဆိုးအောင် သားကိုပစ်ထားလိုက်ကြပါ။ သား ရှာဖွေစားတာ ပါတယ်”

“အောင်မာ ... ခွေးကောင်း မင်းက မယားကောင်းရတာတော့ မိဘကို ပုန်ကန်ပြီပေါ့လေ”

ဦးမျိုးဒင် တကယ်ပြောမယ့် သူတို့က ငေါ့ပြောသည်လို့ ထင်နေကြပုံ။

ရွှန်း ဘာမှဝင်မပြောဘဲ မျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေမိ၏။ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရွေးပါပဲ။ ကိုကိုကို သနားလိုက်တာ။

“မိဘကို ပုန်ကန်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်။ ဒယ်ဒီ ဆို အဆင်ပြေအောင် သားကို ပစ်ထားပါလို့ ပြောတာပါ။ မာမိ နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ”

“တော်ကွာ ... တစ်မြို့တည်းနေပြီး တော်တော်နေနိုင်တဲ့ကောင်”

“ဒယ်ဒီတို့ မကြိုက်မှာ၊ စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်တို့ လာရတာပါ”

တကယ်လည်း သူတို့ စိတ်ဆိုးခဲ့ကြတာပဲလေ။ ဦးမျိုးဒင် သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားကို နဖူးစမ်း ပါးစမ်းရင်း ကျီစယ်၏။

“ဒါ ... ပမ်းဖျားဖြစ်မယ်ကွ။ ပင်ပန်းလို့ ဖျားတာလေ။ ဒယ်ဒီတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ”

“ဟာ ... ဒယ်ဒီကလည်း”

သုခမင်းဒင်၊ မျက်နှာတွေနီရဲလာတာ အဖျားနှင့်အရှက် ခေါင်းလို့လား။

“ကဲ ... သားတို့မာမိကို မြဲမြဲကလည်း ဖျောင်းဖျာတယ်။ ဒယ်ဒီလည်း ဖျောင်းဖျာပေးမယ်။ အိုကေရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟာ အဲဒီကျ ပြန်ခဲ့ကြပေတော့”

“ဒယ်ဒီ သေသေချာချာပြောပေးနော်။ မာမိအတွက် သမီးလိမ္မာလေး ရှာပေးထားတာပါလို့ သေသေချာချာပြောနော် ဒယ်ဒီ”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ။ ငါ သေချာပြောပါမယ်”

သူ့ဒယ်ဒီကို နှစ်ယောက်လုံး ကျားနားထိ လိုက်ပြီး ကြည့်လက်အုပ်ချပြီး ကန်တော့လိုက်ကြပါသည်။

ရွှန်းမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်။

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်လိုပါပဲ။ အပန်းချီခန်းရံရံနဲ့ နောက်ကြောင်းပြန်ချင်လို့လည်း မဖြစ်တော့ဘဲ ယောက္ခမက ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်။

သို့သော် သူမက ယောက်ျားကောင်းကိုရထားသည် ဖြေလို့ရပါသည်။

“လာ ကို ... လေစိမ်းတွေတိုက်တယ်။ တိုက်ထဲပြန်ဝင် သုခမင်းဒင်ကို တယုတယတွဲရင်း အခန်းထဲ ခေါ်သွား သူက ရွှန်းနွဲ့ည။

သည်တစ်ခါတော့ သူ နှစ်ခြိုက်စွာ နာဖျားခဲ့ရပြီ။ ဒယ်ဒီ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူတို့ကို ကြည်ဖြူသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာ သွားပြီဆို သုခမင်းဒင် ရွှန်းကိုပွေ့ဖက်ပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာနေမိခဲ့

“ကိုရယ် ... အနားယူစမ်းပါ။ ရွှန်းကို လွှတ်”

“ရွှန်းကို အနားမှာထားမှ ကိုက အဖျားပျောက်မှာ။ အလုပ်အပိုးတွေလည်း ပြင်ထားဦး မိန်းမရေ၊ မကြာခင် မာမိတို့ ဘာခေါ်တော့မှာ”

“သေချာနေလိုက်တာ၊ ကိုကိုသာ ကြည်ဖြူမှာပေါ့။ ရွှန်းကို သဘောမတူတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တူမှာပါ။ ဒယ်ဒီတောင် ရွှန်းကိုမြင်ပြီး ကြည်ဖြူသွား ခဲ့လေ။ အကောင်းဘက်ကပဲ တွေးစမ်း မိန်းမရေ။ ကိုအနားမှာ နေပြီး ငြိမ်လေးနေပေး။ ဒါဆိုရပြီ”

ရွှန်း သူရင်ခွင်ထဲမှာ ခေတ္တငြိမ်ပေးနေရပေမယ့် မိသားစု ခေါင်းထဲရောက်လာသည့်အခါ -

“ကို”

“ဟင် ... ဘာလဲကွာ။ ဒီမှာ အိပ်ပျော်တော့မလို့ကို”

“လောလောဆယ် သနားစရာ အကောင်းဆုံးက ခုတ်ကြီးပဲ။ သူလည်း ဘွဲ့ရပြီးသားပါ။ သူများအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာ ချုပ်နေရတာတယ်။ ကို သူ့ကို အလုပ်ကောင်းကောင်း ပေးပါလား ဆို”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ သူက အရမ်းအားကိုးရတော့ မမခြိုး လက်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူများအိမ်မှာ အစေအပါးလုပ်ရတာ အောက်ကျပါတယ်”

၂၄၆ နီ ကြယ်စင်များ

ကိုရယ်။ သူလည်း ဂုဏ်မရှိ၊ ရွန်းတို့လည်း ဂုဏ်မရှိ”

“ကိုက ယောက်ဖကြီးကို အလုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါထဲမှ မမြဲက သူ့ကိုအားကိုးနေတာ။ သူ့ကို အစေအပါးလို့ သဘောထားပုံမရဘူး”

“အင်းလေ ... အစ်ကိုကြီး အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ သူ့မျှ ရွန်းတို့ကို လုပ်ကျွေးလာခဲ့ရ ကျောင်းထားလာခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီ”

“ကဲပါ ... မိန်းမရာ။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားအောင် ကိုကိုကြိုးစားမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါနော်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ပြီးရော”

လူမမာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပေးရတာ။ ကိုယ်တွေကူးစက်ပြီး ရွန်းမမျှ ချွေးတွေပြန်လှလှ။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိုကို။

အခန်း (၂၃)

“သူခတို့တော့ သူ့မိဘတိုက်ပေါ် ပြန်ရောက်သွားပြီ။ ခင်လာညှိခံပွဲကျရင် သွန်းနေခ သွားရမှာ”

ကားပေါ်မှာ မြဲခြူး သတင်းပေးတော့ သွန်းနေခ မျက်မှောင်ကျသွား၏။

“အဖေတို့ အမေတို့ရော မလာရဘူးလား။ ဂုဏ်ငယ် ထယ်ထင်ရင် မိရွန်းဘက်ကို တစ်ယောက်မှ မဖိတ်ကြနဲ့ပေါ့”

“အမယ်လေး ကိုဒေါသရယ် ... သုခမင်းအင်ရဲ့မိဘတွေက မိရွန်းကို သဘောကျပါသတဲ့ရှင်။ ကျွန်မအမျိုးတွေ ဘယ်လိုပဲ စာတုံးကတိုက်လုပ်လုပ် သူတို့ လက်တွေ့မြင်သွားကြပြီလေ။ မိရွန်းက

လိမ်လည်း လိမ္မာတယ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေပြီး အိမ်ထောင်မှုလည်း နားလည်တယ်ဆိုတော့ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ရှားပါးပစ္စည်းလေ။ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေက လုံချည်ဝတ်ကြတာတောင် မဟုတ်တော့ မိရွှန်းကို အရမ်းသဘောကျနေကြတယ်”

“သုခမင်းဒင်ကရော သူက လန့်ပြန်နေတော့ သူမိန်းမကို ရေရှည်မှာ စိတ်များ ပျက်သွားမလား”

“မပျက်ပါဘူး သွန်းနေခရယ်။ ခုခေတ် လူငယ်တချို့က ကိုယ်သာ ဆတ်စလူး နန့်နန့်တက်နေချင်နေမယ် ကိုယ့်မိန်းမကျတော့ မျက်စိအေးစရာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နူးနူးညံ့ညံ့လေးတွေကိုမှ နှစ်သက်တာ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမကို ကြောရရုံ ကြံသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မစိုးရိမ်နဲ့။ ကျွန်မ တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။ အဲ... သူတို့က မိရွှန်းကို ချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ငွေသိန်းငါးဆယ် တင်တောင်မယ်တဲ့။ သက်သက်ကန်တော့တာပေါ့။ နည်းများနေလား”

“ဒါကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။ သူတို့သဘောအတိုင်းပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ညီမလေး ဂုဏ်ငယ်မှာ စိုးပါတယ်”

သွန်းနေခ မျက်နှာညှိုးနေသဖြင့် မြဲမြဲ မျက်စောင်းထိုးမိရင်း ဖြေသိမ့်ရသည်။

“လူတွေမှာ ရိုးဂုဏ်က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီညနေ အိမ်မှာ ဒေါက်တာစိုးဇင်ရဲ့မိဘတွေ အလည်လာကြ မယ်။ ထမင်းစားကြမယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဪ... ရှင်က စားဖို့မှူးလေ။ လောလောဆယ် အိမ်အကူမှ ရှာမရသေးတာ။ ရှင်မချက်နိုင်လည်း ရပါတယ်လေ။ ဆိုင်က ဝယ်သွားရုံပါပဲ”

“ဒါတော့ မမခြူးသဘောပေါ့။ မမခြူးတို့က သူဌေးတွေပဲ။ ဝယ်ကျွေးရုံတင်မကဘူး ထမင်းကို စိန်စိပြီးတော့တောင် ကျွေးနိုင်တာပဲ”

“ရှင်လေသံက ဘာလဲ။ ကျွန်မက လူမှုရေးရှိသေးတယ်နဲ့။ သူက ကိုယ့်ရဲ့ Family ဒေါက်တာ။ သူမိဘတွေ အလည်လာ ချင်ပါတယ်ဆိုတာ ငြင်းလို့ကောင်းမလား”

“မမခြူးဘာသာ ငြင်းတာ၊ မငြင်းတာ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... သူတို့လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ သိသယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်သဘောပါ။ လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်

၂၅၀ နီ ကြယ်စင်များဝေ

တည်းတီးရုံနဲ့ မပြည်ပါဘူး”

သွန်းနေခ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ
ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့
မီးဝင်းဝင်းတောက်နေပြီ။

အင်းလေ ... ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးကို
ငါလို အဝီစိကကောင် မြတ်နိုးတွယ်တာမိတာခံပေါ့။ သေအောင်
ခံစားလိုက်။

ကောင်းကင်က လမ်းကိုမှ လိုချင်တဲ့ကလေး မိုက်လို့
သေအောင်လိုချင်လည်း မရနိုင်ပါဘူး။

ဂုဏ်ချင်းထပ် ငွေချင်းထပ်မှ မြတ်မယ့်ကမ္ဘာလောက
ကြီးထဲမှာ ဒေါက်တာစိုးဇင်ဟာ မမအတွက် အသင့်တော်ဆုံး
လူတစ်ယောက်ပါ။

“မျက်ရည်များ ကျတော့မလို့လား”

မမက သူ့ကို ငပေါတစ်ယောက်လို့များ သဘောထား
လေသလား။ ကလေးတစ်ယောက်ကို စနည်းမျိုး။

“မကျပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုစွဲ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ဘာမှမဆိုလိုပါဘူး။ နှုတ်
ထမင်းချက်ရမှာ ပျင်းလို့လားလို့ပါ။ ကျွန်မပါ ကူချက်ပါမယ် ဟုတ်
ပြီလား”

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၂၅၁

“ချက်ပေါ့၊ ကိုယ့်ယောက္ခမတွေ့စားဖို့ ချက်တာပဲ။ ဒါမှ
ဟိုက သဘောကျသွားမှာ”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်သက်သာအောင် ကူမယ့်
သဘောပါ”

“လုပ်ချင်တာ လုပ်ဗျာ။ ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

အိမ်ရောက်သည်နှင့် သွန်း မမခြူးကို ကားတံခါးဖွင့်ရုံ
ဖွင့်ပေးခဲ့ပြီး အဝတ်ပင်မလဲဘဲ မီးဖိုထဲသို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ လူတွေတစ်ပြုံကြီး ရှိပေမယ့် တိမိကြည့်
ကာ သက်သောင့်သက်သာ။

သို့သော် သွန်းနေခ သာသည် နာသည် မတွက်တော့
ပါ။ သူတို့က ညှော်သည်တွေပဲ။ အချိန်တန် အိမ်ပြန်ကြမှာ။
အိမ်အကူမရခင် ကူညီရမှာ ကိုယ့်တာဝန်။

သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ညနေ (၄) နာရီပဲရှိသေး
တာမို့ သွန်းတစ်ယောက် ထမင်းတစ်အိုးပြင်ဆင်ပြီး ပလပ်ထိုး။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသား ငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကို
ထုတ်ယူပြင်ဆင်ပြီး ဟင်းတွေစချက်သည်။ သူ လက် (၆) ဖက်
ပါသည့်လူလို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ ချက်ပြုတ်နေစဉ် မြခြူးယံ
အဝတ်အစားလဲပြီး မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ကူချက်မလို့”

“ရတယ် ... မလုပ်တတ်ဘဲ လာမလုပ်ပါနဲ့။ သူတို့ ဘယ်အချိန်လာကြမှာလဲ”

“ညနေ (၆) နာရီ၊ စားသောက်ပြီးတော့လည်း စကား စပြောကြဦးမှာပေါ့”

“သားရေး၊ သမီးရေးကိစ္စတွေပေါ့လေ”

တိန်းထားသည်ကြားမှ ခန့်သည်စိကားတွေ ထွက်နေ တာတော့ သွန်းမတတ်နိုင်။ မြခြူးယံ သူ့ကို စကားမပြန်တော့ပါ။

သည်စဉ် မြခြူးယံ၏အစ်မတွေ၊ ယောင်းမတွေ မီးဖိုထဲ သို့ တန်းစီးဝင်လာကြသည်။

“မြခြူး ဧည့်သည်လာမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါက်တာစိုးဝင်းနဲ့ မိဘတွေလာကြမှာ”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ည (၇) နာရီလောက်မှ၊ အဲ ... သူဆေးခန်းတွေ ဖြုတ် မရလို့ စိတ်ညစ်နေတာ။ ဒါတောင် တစ်ဆက်ရှင်ကို တောင်းတောင်း ပန်ပန်နဲ့ ဖြုတ်ခဲ့ရတာဆိုပဲ”

“နေပါဦး၊ သူက တစ်လကို ဘယ်လောက်ရလို့ နင်က လက်ခံရတာလဲ။ ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲနေတာကျလို့”

ဒေါ်နုနုလွင်က တဲ့ကြီးဝေဖန်လျှင် မြခြူး မျက်မျှော် ကျုံ့ရ၏။ သူတို့သဘောထားက ဘာလဲ။ ဒေါ်ခင်ဘာနှင့်ငြိသွားမှာ

စိုးရိမ်လျှင် ဆရာဝန်နှင့်တော့ သဘောတူပေးသင့်သည် မဟုတ် လား။ မြခြူးကလည်း ဒေါက်တာစိုးဝင်းကို လက်ခံတာ ကြိုက်နေ တာ မဟုတ်ပါ။

“မြခြူး လက်မခံသေးပါဘူး။ သူတို့က လာမယ်ဆိုတာ မြခြူးက မလာနဲ့ပြောရင် ရှက်သွားမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒါ သတို့သမီးကိုလာအကဲခတ်တာမျိုးလေ။ လက်ခံတယ်လို့ပဲ ယူဆသွားမှာပေါ့”

“ကဲ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လာတဲ့ဧည့်သည်ကိုတော့ ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာပဲ”

“ဧည့်သည်က (၇) နာရီမှလာမယ်ဆိုတော့ ငါတို့က (၈) နာရီလောက်မှ စားရမှာလား”

ဒါကတော့ သည်းငွေယံ၏မိခင် ဒေါ်သည်းနုလှိုင်၏ ခန့်စကား။

“ဧည့်သည်တွေအတွက် ဖယ်ထားပြီး မမတို့စားလို့ရပါ တယ်”

“ဪ ... ဒါဆို ငါတို့က အကြွင်းအကျန်မှ စားရမယ် ဆို”

ဒီလောက်ပြောလာတော့ မြခြူးယံ ဒေါသထွက်ရသည်။ သူလိုမှာမို့ အမျက်ကို အပြင်မထွက်ချင်ပေမယ့်မရ။

“မြခြူး မမတို့ဆီကို ထမင်းတစ်လုပ်လည်း လာမစားဖူးဘူး။ ငွေတစ်ကျပ်လည်း လာမချေးဖူးဘူး။ ဒီလောက်ထိတော့ စိတ်ဒုက္ခမပေးသင့်ဘူးထင်တယ်။ စေတနာကို မန်းပြပြီး မြခြူးကို လာပြီး နှိပ်စက်နေကြတာလား”

“အို ... ဘာလဲ နင်က ငါတို့ကိုကျွေးမွေးထားရလို့ ဒီစကား ပြောတာလား။ ငါတို့ဆီ ပြန်လာစားစမ်းပါ။ နင့်ကို တစ်သက်လုံးတောင် ကျွေးထားလိုက်ဦးမယ်”

“ပါးစပ်ကပြောတာ လွယ်ပါတယ်။ ကဲပါ ... ကျွန်မ စိတ်တက်ကို လာပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ အိမ်မှာ အိမ်အကူရှာလို့မရသေးတဲ့အတွက် လောလောဆယ် ကိုယ့်ဘာသာ ခူးဆပ်စားစေချင်ပါတယ်။ ကိုယ်စားပြီးသားပန်းကန်တွေလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဆေးကြောသွားကြပါ”

မြခြူးပြောလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်နုနုလွင်၊ ဒေါ်ငွေခြည်နှင့် ဒေါ်သည်းနုလှိုင်တို့ ဆွေဆွေခန့်သွားကြပုံမှာမြင်လို့ပင်မကောင်းမရှိတာထက် မသိတာခက်ဆိုတာ ထိုလူများကို ပြောတာဖြစ် မည်

“အမယ်လေး ... ဒီလောက်ပညာပြနေတဲ့ အိမ်မှာ မနေဘူး၊ မနေဘူး။ မောင်ကိုပြောပြီး ပြန်မယ်။ မနက်ကျရင် ပြန်မယ်”

“ငါတို့ကတော့ နေရဦးမယ်။ သူ ဘယ်လိုပဲ စေတနာ

ထွက်ပျက် ငါကတော့ စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်”

“ကဲပါ ... အားလုံးအပြင်ထွက်ကြပါတော့နော်။ ခါတိုင်းလိုပဲ (၆) နာရီမှာ ထမင်းလာစားလို့ ရပါမယ်။ ခုတော့ ထွက်ပေးကြပါဦး။ မကူညီချင်နေပါ မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့”

မြခြူး အတင်းနှင်ထုတ်လေမှ မကျေမနပ်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သွန်းကတော့ ကျွမ်းကျင်စွာပင် ချက်ပြုတ်နေရင်း

“မမမြူးရဲ့အမျိုးတွေက ဘာတွေလဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒရိုင်ဘာစုတ်နဲ့ သဘောမတူတာက ထားပါတော့။ ဒါရုဏရာဝန်ကြီးလည်း သဘောမတူဘူးဆိုတော့ ဘာသဘောလဲ။ မေခြူးကို အပျိုကြီးလုပ်စေချင်တာလား။ အမွေတွေကို ဒါမှ သူတို့ချွှေလင့်လို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီသဘောပဲ။ ကျွန်မကို ဘယ်သူနဲ့မှ ယူစေချင်ကြတာဖြစ်မယ်”

“ကဲပါ မမမြူး ... မီးဖိုထဲက ထွက်ပါတော့။ ရေချိုးပြီး အလှဆုံးပြင်ဆင်ထားပေါ့။ ဒါမှ ဒေါက်တာမိဘတွေ သဘောကျသွားအောင်”

“အောင်မာ ... လူမှုရေးအရ လက်ခံလိုက်တာ။ ကျွန်မ အဆင့်က သူတို့သဘောမကျ ကျအောင်မန်းပြရမယ့်အဆင့်

မဟုတ်ဘူး။ ရှင်နော် ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလာပြီ”

“ဆောရီး... ကဲပါ သွားပါတော့”

“သွားလို့မရသေးဘူးလေ။ ကျွန်မကအိမ်ရှင်ပဲ။ ရှင်ချက်ပြုတ်ထားတာတွေကို ခွဲခမ်းစိတ်ဖြာရဦးမယ်။ မဟုတ်ရင် ဧည့်သည်တွေဖိတ်ထားပြီးမှ အရှက်တွေကွဲနေဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပါဗျာ”

သွန်းနေခဲ ချက်ပြုတ်ပြီးသည့် ဟင်းတွေကို မြခြူး ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာရသည်။ ဧည့်သည်တွေအတွက် ချိုင့်နှင့်ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းရသည်။ သွန်းနေခဲ ကျန်တာတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ခူးဆပ်တင်ပေးလိုက်သည်နှင့် (၆) နာရီကကွက်တီး။

ခူးဆပ်စားရမှာတောင် ပျင်းနေသည့် အဖွဲ့ကို ခူးဆပ်ပေးလိုက်သည်မှာ စကားမများချင်လို့ပါ။

ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးပြီးပြီမို့ မြခြူးရော သွန်းပါ မီးဖိုခဲမှ ထွက်သွားကြပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ကြသည်။ သွန်းတော့ ရေချိုးရုံ၊ အဝတ်အစားလဲရုံ။ ရှပ်အကွက်နှင့် ယောပုဆိုးအပြာလေး ဝတ်လိုက်သည်နှင့် သူ့အသွားအရေက ရှင်းသန့်သွားပြီ။ သူဌေးရုပ်ထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

သွန်း မီးဖိုဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ မိသားစု ယောက် စားသောက်နေလိုက်ကြတာ ဝေသာလီဘီလူး

သည်နယ်။

နာရီဝက်လောက်ကြာလျှင် အားလုံး မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ထွက်လာကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ စုကြပြန်၏။

ဧည့်သည်လာလျှင် အနှောင့်အယှက်များပေးကြမလို့ ထားမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြခြူးယံ အရှက်မကွဲရေးအတွက် သွန်းတူညီရမှာပင်။

သည်တော့ မီးဖိုဘက်သို့ သူ လှစ်ခနဲ ဝင်ပြေးပြီး သူတို့အဖွဲ့ စားသောက်ပြီးထားခဲ့ကြသည်များကို အမြန်ဆုံးနည်း နှင့် ခွင်းရသည်။

ဟိုတယ်မှ စားပွဲထိုးလိုပေါ့။ စားပွဲပေါ်မှ စားကြွင်း၊ စားကျန်များ ပန်းကန်များကို အားလုံး ရှင်းလင်းဆေးကြောနေချိန်း မြခြူး မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်လာလေ၏။

သူမ မြင်နေရတာပါပဲ။ သွန်းဟာ သူလုပ်ကိုင်နေရတာတွေကို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြသူမဟုတ်ဘဲ သူမ အဆင်ပြေရေးအတွက် နဖူးချွေးစို့အောင်ပင် ရှင်းလင်းဆေးကြောနေတာ။ မြင်ဆိုက်ရသဖြင့် မြခြူးရင်ထဲ နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူက မြခြူးအနားရောက်မှ မြင်သွား၏။

“ဟော မမမြူး... လိုအပ်တာပဲညွှန်ကြားပါခင်ဗျာ။ ပြင်ဆင်ထားတာလေးတွေ ချွေးပြန်ပြီး အလှပျက်ကွန်ပါဦးမယ်”

သူက စေတနာနှင့်ပြောပေမယ့် မြခြူး မလုံ။

“ရှင်က ခန့်တာလား”

“ဟောဗျာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ မမခြူးကို စေတနာ သတိပေးတာပါ။ ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်။ လိုအပ်တာပဲပြုပြင်ပေးပါ”

ပန်းကန်တွေဆေးပြီး ရေစစ်စားလိုက်ပြီးသည့်နောက် ပန်းကန်အသစ်များနှင့် မြခြူး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း သွန်းပြင်ဆင်ပေးသည်။

ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာပင် ဧည့်သည်တွေ၏ကား တိုက်ရှေ့ဝင်သံကြားလိုက်ရသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့... အချိန်မီပြီးသွားပေလို့၊ မမခြူး အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ကြိုပါ။ ဟိုအုပ်စုနဲ့တွေ့ရင် ကမောက်ကမောင် ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

ဘာပဲပြောပြော မြခြူးယံ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ရပါသည်။ ကိုယ့်ဧည့်သည်တွေ သူများစော်ကားမှာစိုးလို့ပါ။

သွန်း မမခြူးကို နောက်အကဲမှငေးကြည့် ကျန်ခဲ့ရင်ထဲမှာ ဆွေးနှင့်နေရပြီ။

အိမ်နေရင်းပေမယ့် ဧည့်သည်လာမှာမို့ ကချင်ထဲဝမ်းဆက် ဒီဇိုင်းလှလှလေးက ပန်းခရမ်းရောင်။

ကိုယ်လုံးလှလှလေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။ သနပ်ခါးရံဖုံးလေးလူးထားရုံပေမယ့် ပင်ကိုဖြူဝင်းသော အသားနှင့်မို့ ဝင်းဝင်းပပ။

ခါးထိရှည်သည့် ဆံနွယ်တွေကို ကလစ်တစ်ခုနှင့် ဖမ်းနှိပ်ထားရုံမို့ ဆံနွယ်တွေက တစ်ကျောလုံးလင်းဖြာ။

သွန်း ထမင်းပွဲကို လက်စသတ်ပြင်ဆင်ပြီး အချိုပွဲပါ ဆက်ပြင်ပေးသည်။ သစ်သီးတွေ ပြင်ပေးတာပါ။ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးနှင့် စတော်ဘယ်ရီသီးလေးတွေ။ အခွံနွာ အစိတ်လေးတွေ စိတ်၊ ပန်းကန်ထဲမှာ လှလှလေးတွေထည့်ပြီး ခက်ရင်းလေးပါ ထည့်နေစဉ် ဧည့်သည်များ ဝင်လာလေ၏။

မြခြူးယံ နေရာချပေးနေစဉ် သွန်းပင် ပန်းကန်ပြားတွေထဲ ထမင်းလိုက်ထည့်ပေးရ၏။ လူတွေ တစ်ပြုံကြီးရှိပေမယ့် ဧည့်သည်များ မကြိုဆိုကြဘဲ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် စကားတွေ ပြောရယ်မော တီဝီကြည့်နေကြသဖြင့် -

ဒေါက်တာစိုးဝင်းတို့မိသားစု မျက်စိမျက်နှာများ ပျက်နေကြပေပြီ။ ဒီလူတွေဟာ လူမှုရေးမရှိကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို မနှစ်သက်ကြတာလား။

မြခြူးယံကတော့ သူ့လူတွေလွန်သမျှ ဖြေလျှော့သည့် အနေနှင့် ပျူပျူငှာငှာ။

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ကြိုက်မယ်ထင်တာလေးတွေ စိတ်ထဲထားပါတယ်။ သုံးဆောင်ကြပါနော်၊ ဒေါက်တာလည်း စားပါ”

သူမက ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးပြီး စကားတွေ ရှိနေရင် ဝေနေရတာ ကိုယ့်အုပ်စု အချိုးမပြေတာကို ဖာထေးသည့်အနေနဲ့ပါ။

ဒေါက်တာကပင် သူမိဘနှစ်ပါးကို ရှင်းပြရသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်ရှေ့မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အုပ်စုက အမှိုက်တွေ။ ဒီအိမ်သားတွေ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်က ခြူးတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖေဖေတို့ဂရုစိုက်ရမှာ။ သူတို့က ခြူးကို အိမ်ထောင်စဉ်ဘာတွေ ကျမှ သိပ်စိုးရိမ်တာ။ ဒါမှ ခြူးပိုင်သမျှ သူတို့ လက်ထဲကြီးအုပ်လို့ရမှာလေ”

“ဪ... သူကရော ဘာလဲ”

သွန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီးမေးလျှင် ဒေါက်တာကပင်-

“အဲဒါ... ခြူးရဲ့ဒရိုင်ဘာလေ။ လောလောဆယ် အိမ်အကူတွေမရှိတော့လို့ အကူအညီတောင်းထားရတာ။ ဟုတ်တာ ခြူး”

မြခြူးယံ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ မှန်နေပေမယ့် သွန်းအတွက် မခံချင်သလိုလို။ ရင်ထဲနင်းနေသည်။

သွန်းကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် လိုအပ်တာတွေ လုပ်

နေသည်။ ဆေးပြီးသားပန်းကန်တွေ၊ အဝတ်နှင့်သုတ်ပြီး ပြန်သိမ်းနေ၏။ ကုန်သွားသည့်ဟင်းအိုးတွေကို ဆက်ပြီး ဆေးကြောနေသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ။ လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို လုပ်နေသည့်နယ်။

ဒေါက်တာမိဘနှစ်ပါးမှာ မြခြူးရဲ့အခြေအနေကို သဘောကျပေမယ့် အိမ်ရှေ့မှလူအုပ်ကြီးကိုလည်း သဘောမကျ။ သွန်းနေစဉ်ကိုလည်း မနှစ်မြို့ပါ။

ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ဥပဓိရုပ်က သန့်သလို ဗလနှင့် ကိုယ်ဟန်က မင်းသားတစ်ယောက်နယ်။

တော်ရုံတန်ရုံ ဝတ်စားထားသည့်ကြားမှ အသရေက အလန်းစား။

အိမ်မှာရှိသမျှအလုပ်တွေကို သိမ်းကြိုးပြီးလုပ်နေတာကရော ဘာသဘောလဲ။ သူဌေးမရဲ့ ကရုဏာတော်ကို ခြွေချချင်သို့လား။

မြခြူးယံ လေးလေးစားစားနှင့် လူကြီးများကို ကျွေးမွေးနေတုန်း သွန်းထံမှ -

“အား”

ခပ်အုပ်အုပ်အော်သံထွက်လာသဖြင့် အလန့်တကြား ခြစ်သွားသည်။

၂၆၂ နီ ကြယ်စင်နှုတ်

“သွန်းနေခ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သူဌေး”

သူမတို့ဘက်မှ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး သူလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားပုံကြောင့် မြဲခြူးယံ လျစ်လျူမရှုနိုင်တော့ပါ။ သူ ဓားရ သလား။ ဘာဖြစ်သလဲ။

စားပွဲပေါ်မှာတော့ သဘောသီးမဲ့ညှိတွေ၊ မြဲခြူးယံ ခပ် သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်တော့ သွန်း မီးဖိုချောက်ပေါက်မှ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားလေပြီ။

သူမ ဆက်မလိုက်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မိပေမယ့် ထမင်းစားပွဲမှ မိသားစုက သူမကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

သက်ပြင်းချပြီး သူမ ထမင်းစားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အားလုံးပင် ထမင်းစားပြီးပြီမို့ အချို့ပွဲဆက်စားနေကြသည်။

သားအမိ သားအဖသုံးယောက် အသံတိတ်နေကြခဲ့ ကြောင့် အားလုံးပင် အနေရခက်နေကြ၏။ မြဲခြူးယံလည်း ဘာ စကားမျှ မပြောချင်တော့ပါ။

အကျည်းတန်လိုက်တာ။ သူမတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲက မနေ့ ထွေးတော့ဘဲ အေးစက် အရပ်ဆိုးစွာနှင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားရတော့ မလို့။

ထမင်းစားပြီးတော့ မြဲခြူးယံ ဧည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ် ဆောင်လာခဲ့၏။ သို့သော် သူမရဲ့အုပ်စုကြီးက တမင်ပညာပြ သည်နယ်။ ဧည့်သည်တွေမှာ ထိုင်စရာပင်မရှိ။ (၉) ယောက်သား ခြံညှိနေအောင်ထိုင်ထားကြပြီး ဘောလုံးပွဲကို အားပါးစာရ အော် ဘစ်ပြီး ကြည့်နေကြလေသည်။

မြဲခြူးယံ ဧည့်သည်များကို အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ် ဆောင်သွားဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဒေါက်တာစိုးဇင်ကပင် -

“ရတယ် ခြူး ကိုယ်တို့လည်း အလုပ်ကိစ္စလေး ရှိသေး သို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ခြူး အိမ်မှာ အမှိုက်တွေရှင်းသွားမှ နောက်တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်နော်။ ဒုန့်ဝါရီ ခြူး”

ဒေါက်တာစိုးဇင် ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်တက် သွားလေမှ မြဲခြူးယံ တိုက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အုပ်စု ကြီးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး မြဲခြူးယံ ကိုယ့်အခန်းရှိရာ အပေါ် သို့ မတက်သေးဘဲ သွန်း ဘယ်ရောက်နေလဲဟု ရှာကြည့်ဖို့ ခြံထဲသို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“သွန်းနေခ”

ခြံနောက်ဘက်က ရေကူးကန်ဘေးမှာ သူလက်ညှိုးကို ဆုပ်ထားသည့် သွန်းကို မြဲခြူး တွေ့လိုက်ရ၏။

“လက်ညှိုး ဓားထိသွားတာလား... မှန်း”

၂၆၄ နီ ကြယ်စင်ယူဝေ

“ရပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ပြစ်မီးပါ”

“ရတယ်”

သွန်း သူလက်ကိုမပြဘဲ မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့ပြင်လျှင် မြဲခြူး စိတ်တိုမိသည်။ စောစောက အဆင်မပြေခဲ့သမျှ ယခုမှ ပေါက်ကွဲရတာလား။

“သွန်းနေခ ... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပန်းကန်တွေဆေးရဦးမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင်လက်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့လေ”

“ရတယ် ... ပလာစတာကပ်လိုက်မယ်”

သူမ အော်နေသည့်ကြားမှပင် သွန်းနေခ မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး သူ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလျှင် မြဲခြူး ကရုဏာ ဒေါသတွေဖြစ်ရသည်။

“ရှင် မဆေးနဲ့၊ ကျွန်မ ဆေးလိုက်မယ်”

“သူဌေး လုပ်ဖူးလို့လား”

“ကျွန်မလည်း မိန်းမပဲ၊ လုပ်တတ်တယ်”

သူ့ကိုတုန်းဖယ်လိုက်ပြီး မြဲခြူးကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာတို့ မိသားစု စားသောက်သွားသည့် ပန်းကန်တွေကို ဆေးသည်။ ပန်းကန်ဆေးရင်းမှ -

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၂၆၅

“ရှင် ထမင်းမစားတော့ဘူးလား”

“စားရဦးမှာပေါ့”

“ကျွန်မလည်း စားမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကျန်သည့်ဟင်းများနှင့်အတူ စားနေကြစဉ် ဒေါ်နုနုလွင်နှင့် ဒေါ်သည်းနုလွင်တို့ ဝင်လာကြပြီး အပြင်ဘက်ရှိ သူတို့ယောက်ျားများကို အော်ခေါ်ကြသည်။

“လာကြည့်ကြစမ်းဟေ့၊ ဒီမှာ နင်တို့ညီမ အလီမ္မာတုံးကြီး ဒရိုင်ဘာနဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း စားနေတာ”

သွန်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသလို မြဲခြူးကလည်း ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှအုပ်စု သူတို့ ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများ ဆူညံသွားကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထမင်းကိုသာ အမြန်ဆုံးပြီးအောင် စားနေကြသည်။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း ... အရှက်မရှိ ရဲတင်းလိုက်ကြတာ။ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကိုတောင် ကြောက်ရမှန်း ရှက်ရမှန်းမသိ ဆော့ဘူး”

“အဲဒါပေါ့ ... ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုတာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေ ဝိုင်းပြီး နို့

ကွပ်နေကြလျှင် မြဲခြူးမှာ ရန်မဖြစ်တတ်သူမို့ ဘာမှ ပြန်မပြော
တတ်သော်လည်း သွန်းနေခဲ မနေသာတော့။

အညာသားလူရိုးကြီးပေမယ့် ဘဝကြမ်းကြမ်းထဲကလူ
လေ။ အရေးကြီးလျှင် သက်လုံကောင်းပြီးသား။ သူ မတ်တတ်ရပ်
လိုက်ပြီး -

“နေစမ်းပါဦး ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရိုးရိုးသားသား
ထမင်းစားနေကြတာ ချိန်းတွေ့ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မဖွယ်မရာ
လုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မသိတတ်လို့ အိမ်အကူ
မရှိခင် ကျုပ် သေလုအောင်လုပ်နေတာကိုးလူသားချင်း မစာနာ
တတ်ရင်နေ လာပြီးမစော်ကားကြနဲ့ဗျာ”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ်၊ ဒီရိုင်ဘာစုတ်ကများ ငါတို့
ကို ပြန်ပြောရဲတယ်ပေါ့”

“ဒီရိုင်ဘာစုတ်ကလည်း ဘွဲ့ရပြီးသား။ ကျုပ်ဘာသာ
ရိုးရိုးသားသား ကားမောင်းပြီး မိဘကိုလုပ်ကျွေးနေတာ”

“ကြည့်စမ်း မြဲခြူး ... နင့်ဒီရိုင်ဘာစုတ် ငါတို့ကို စော်ကား
ရိုင်းပြနေတာ နင် မဆုံးမဘူးလား။ ဒီအရိုင်းအစိုင်းကောင်ကို
ချက်ချင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်”

သူ့အစ်မတွေ ဆွေဆွေခွန်နေပေမယ့် မြဲခြူးက ခပ်အေး
အေး။ ကိုယ့်ကို အရှက်ရအောင် ဝိုင်းပြီးဖိနှိပ်နေကြတာ သူတို့

မဟုတ်လား။ သွန်းက သူမကို ကာကွယ်ပေးနေတာ။

“မမတို့ အရင်စော်ကားနေတာပဲလေ။ မြဲခြူး ထမင်းကို
စားပြီး မြဲခြူးကို စော်ကားနေကြတာ။ သူက မြဲခြူးကို ကာကွယ်
ပေးနေတာ”

“ဪ ... နင်က ဒီရိုင်ဘာစုတ်ဘက်က ရပ်တည်တယ်
ပေါ့လေ။ ဒီလောက်တောင် ကြိုက်စရာလူ ရှားလို့လား မြဲခြူးရယ်။
ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း”

သည်တစ်ခါ သွန်း ပက်ခနဲပြန်ပြောပစ်လိုက်၏။

“ကျုပ်နဲ့သူဌေး ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကြက်ကန်နဲ့စွဲ စွဲမနေ
နဲ့ ဒါဆိုလည်း ညနေက တကယ့်ပါရဂူဆရာဝန်ကြီး မိသားစု
သာတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျောက်ခေတ်က အရိုင်းအစိုင်းတွေလို
ဘာလို့ပြုမူလိုက်ကြတာလဲ။ ကိုယ့်ညီမအပေါ် စေတနာရှိရင်
ဗျူဟာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံလိုက်ကြပါလား။ ဘာလဲဗျ
ခင်ဗျားတို့အကြံက ကိုယ့်ညီမကို ဘယ်သူလက်ထဲမှ မထည့်နိုင်ဘဲ
ကျန်တဲ့အမွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ကြမယ် အကြံလား။ သူဌေးရဲ့
အသက်ကိုတောင်လုပ်ကြံပြီး အမွေကို ခွဲဝေယူကြမယ်လူတွေ။
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဓားပြတွေလို အုပ်ဖွဲ့ပြီး ခုထိမပြန်ကြသေးတာ။
ကျုပ်ကိုပထုတ်ပြီး သူဌေးတစ်ယောက်တည်းကျမှ မတော်တဆ
သေသလိုလိုနဲ့ သတ်ပစ်ကြမှာမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ချင်း တိုင်ပင်

နေတာ ကျုပ် ကြားတယ်”

တကယ်တော့ သွန်းနေခ ရမ်းတုတ်လိုက်တာပါ။ သူတို့ အဖွဲ့ကြီး၏ပုံစံက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး ရုပ်တွေက တစ်ခုခုကို ကြံစည်နေသည့် ပုံတွေမို့ ရမ်းပစ်လိုက်ခြင်း။

သို့သော် သူတို့တွေ ဆွေဆွေခန့်သွားကြပုံက အနာပေါ် တုတ်ကျတာလား။ မီးခဲနင်းမိတာလားပင်။

“ဟင် ... နင် နင် ငါတို့ညီအစ်ကို မောင်နှမကြီး သပ်ကြီးကြီး လျှိုလိုက်တာပဲ။ ငါ့ညီမကို နင်သတ်မှာဟဲ့၊ နင်သာ သတ်မှာ”

“ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြော။ ကျုပ်က သူဌေးကို ဘာ ကိစ္စသတ်ရမှာလဲ။ အမွေလိုချင်လို့လား။ ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားတို့အကြံတွေကို ကျုပ်သိတယ်။ သူဌေးကိုသတ်ပြီး ကျုပ် သတ်ပါတယ်လို့လဲ။ သူဌေးလည်း သေ၊ ကျုပ်လည်း ထောင်ကျ၊ ခင်ဗျားတို့က အမွေတွေခွဲယူကြ ... ဟား ဟား ဟား။ ဓားပြတွေ အကြီးစားဓားပြတွေ။ ကိုယ့်သွေးသားကိုသတ်ပြီး အမွေတွေ အမွေအပိုင်စီးမယ့် သူပုန်တွေ၊ ဓားပြတွေ”

သွန်းနေခ စွပ်စွဲတာလည်း မလွန်။ သူကြည့်လိုက်တိုင်း ခြံထဲမှာ ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်။ အိမ်ထဲမှာ တိုးတိုးတိုးတိုး သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းတွေကွဲသွားကြ။ ဒီအကြံအပြင်

ဘယ်အကြံဖြစ်နိုင်ဦးမလဲ။

သွန်း စဉ်းစားဆက်စပ်ပြီး ဆက်ပြောပစ်လိုက်ပြန်၏။

“ဒါကြောင့် အိမ်အကူတွေအားလုံးကို မနေနိုင်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာ။ နောက်ထပ်ရောက်မလာခင် အပြတ်ရှင်းမှာ။ သူဌေးသတ်နဲ့သာနေပေတော့။ သူတို့အုပ်စုချည်းရှိနေတုန်း အကောင်အထည်ဖော်ကြမှာ။ မတရားသက်သေတွေဆင်ပြီး အနိုင်ယူကြမှာ”

“ဟင် ... နင် နင် မဟုတ်တာတွေ ပြောဦး”

ဦးလှိုင်မင်းနှင့်ယောက်ဖနှစ်ယောက် သွန်းကို ထိုးကြိတ် ကြဖို့ ဒေါသတကြီး ကပ်လာခဲ့လျှင် သွန်းက သူထိုင်နေသည့် စာလားထိုင်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ရွယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မတရားမလုပ်ကြနဲ့။ ကျုပ် မမိုက်ရိုင်းချင် ဘူး။ ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ မရိုင်းချင်လို့။ တောင်းပန်နေတဲ့ ကြားက တိုးလာရင် ကျုပ်ပြန်လုပ်ရမှာပဲ။ ကျုပ် သိုင်းတတ်တယ်”

သည်စဉ် သူတို့မေ့လျော့နေသည့် မြေခြူးယံ ဖုန်းကို ချောက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောချလိုက်သည်။

“မြေခြူး ရဲစခန်းကို ဖုန်းနှိပ်ထားလိုက်ပြီ။ အိမ်မှာလူအုပ်နဲ့ ငတ်ပြီး အနုကြမ်းစီးနေပါတယ်လို့ တိုင်လိုက်ရမလား”

သည်တော့မှ အားလုံး အံ့အားတသင့်နှင့် ရပ်သွား

ကြသည့်။

“ဟင် ... နင် နင်က ငါတို့ဘက်ကမပါဘဲ နင့်ဒရိုင်အာ စုတ်ဘက်ကပေါ့ ဟုတ်လား”

“တော်လောက်ပြီ မမ၊ မြခြူးရဲ့အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ ဒီလောက် ချနင်းရရင် တော်လောက်ပြီ။ အခု မြခြူး မမတို့ အားလုံးကို စိတ်နာတယ်၊ မုန်းတယ်။ ကဲအားလုံး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြ။ လှိုင်ရွှေစင်၊ သည်းငွေယံနဲ့ နနအိမ်စည်တို့ပါ မကျန်နဲ့။ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ ကိုယ့်လူကိုယ်ခေါ်ပြီး အားလုံး ဆင်းသွားကြပါ”

“အောင်မယ် ... ကြည့်စမ်း၊ နင့်လူအားကိုးနဲ့ မိုက်နိုင်း နေလိုက်တာ။ ဒါ ... ငါတို့အစ်ကိုနဲ့အစ်မရဲ့အိမ်ဟဲ့။ ငါတို့နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ နင်တစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားလို့ ဘယ်မှ မလဲ”

ဒေါ်နုနုလွင်တစ်ယောက် ပေါက်ကွဲပေပြီ။ သူက အစ်မချစ် အစ်မချစ်။ သူ့အစ်ကိုသာရှိနေရင် သူလိုတိုင်းတောင်းဆိုရနေတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒီကောင်မကျမှ ချောမရ ခြောက်မရ။ သို့သော် ဦးလှိုင်မင်းက သူညီမတွေ၊ ညီတွေကို မျက်နှာရိပ်နှင့် ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... နင်တို့ တရားလက်လွတ် မပြောကြနဲ့။ မလုပ်ကြနဲ့။ ဆွေမျိုးဆိုတာ ရေကိုတားလို့ အကြားမထင်။ သွေးဆိုတာ ရေထက်ရုပ်တယ်။ တော်ကြ ... တော်ကြ၊ နင်တို့ရဲ့စေတနာတွေ ဝေဒနာဖြစ်ကုန်မယ်။ စေတနာလွန်ကဲကြလို့ ဖြစ်ရတာ။ ငါ့ညီမ လေးမြခြူးကို အစ်ကိုကြီးတို့ တောင်ပန်တယ်။ သွန်းနေခေါ်လည်း ဦးလေး တောင်းပန်တယ်။ သူက မြခြူးအပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး အဆင်ပြေအောင် ကူညီနေကြတာ။ ကဲ ... တို့မောင်နှမတွေ အရင်လိုပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ နေသွားကြရအောင်။ နွားကွဲရင် ကျားဆွဲတယ်။ စည်းလုံးမှုပျက်ပြားရင် ဘေးပယောဂတွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အားလုံးပဲ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်တယ်နော်”

ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဦးလှိုင်မင်း ဗျူဟာ ပြောင်းလိုက်လျှင် သွန်း မြခြူးယံကို ကြည့်လိုက်သည်။

မိတ်ဆွေဟန်ဆောင်သော ရန်သူသည် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပါ။

မောင်နှမအရင်းတွေတောင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပတ်သက် လာလျှင် သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ တရားရုံးရောက်ကြသေးတာ။

ယခုက တစ်ဝမ်းကွဲတွေ။ ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့်လူတွေ။ သို့သော် သွန်း ဘာမှဝင်မပြောချင်ပါ။ သူ့ဌေးရဲ့သဘောအတိုင်းပါပဲ။ သူတာဝန်က သခင်မကို အသက်နှင့်လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်

ပေးဖို့ပါပဲ။

မြခြူးယံဟာ သူ့ရဲ့ အသည်းသစ်ခင်၊ အချစ်သခင်။

သူကြည့်လိုက်ပေမယ့် မြခြူးယံ သူ့အစ်ကိုတွေ အစ်
တွေနှင့် စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူးထင်။ စိတ်လက် မခြောက်စေချင်
ဘူးထင်။ ချက်ချင်းပင် ပြုံးရွှင်သွားကြသည့် အစ်ကို အစ်မတွေ
ကို သက်ပြင်းချပြီး ပြန်လည်စည်းရုံးသွားပါလေ၏။

“အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့တွေ ခုလို သဘောထားပြောင်း
သွားတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြခြူး ပင်ပန်းနေပြီ။ မနက်
ကျရင် အားလုံးပြန်ကြပါတော့။ မြခြူး ကလေးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်
ဘဝကိုယ် ကောင်းကောင်း တည်ဆောက်နိုင်ပါပြီ”

“ကလေးတွေပါ ခေါ်သွားရမှာလား”

“အားလုံး ခိုလ်နေပြီ။ ကျားနေပြီပေါ့လေ။ လူကြီးတွေ
ပြန်ကြပါတော့။ မြခြူး အရမ်းပင်ပန်းသွားပြီ။ သွားနားတော့မယ်”

မြခြူး ထမင်းစားခန်းထဲမှ အရင်ဆုံးထွက်ခွာသွားလို့
လူအုပ်ကြီးလည်း နောက်မှထွက်လိုက်သွားကြသည်။

မီးဖိုထဲမှာ သွန်းတစ်ယောက်တည်း သိမ်းဆည်း ဆေး
ကြောရင်း ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေ လင်းနေ၏။

ဒီညဟာ နောက်ဆုံးပဲ။ မနက်ဖြန် ပြန်ကြရမှာ။ သူ
မမြခြူးကို ဘာတွေ ဘယ်လိုဒုက္ခပေးကြမလဲ။

မအိပ်မနေ အသက်ရှည်တဲ့။

ဒီညတော့ မောင်ပေါက်ကျိုင်းဇာတ်ထုပ်ကို နည်းပူပြီး သွန်း
သူ့အချစ်သခင်အတွက် တစ်ညလုံး ဓားထမ်းပြီး စောင့်ဖို့ သန္တိဌာန်
ချလိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သွန်း စိတ်ပူစွာကြည့်လိုက်တော့ မမခြူးရဲ့ကား။
သူမောင်းသည်ကားထဲမှာ ဘိန်းဖြူနှင့် WY ဆေးပြားတွေ။

“ဟင်”

မထင်မှတ်သည့်လုပ်ကြံမှုပါလား။ ဒါ သူတို့လုပ်ကြတာ။
သူတို့ လှမ်းခေါ်လို့ ရဲတွေရောက်လာပြီး သိမ်းဆည်းနေကြတာ။
ကားက မမခြူးရဲ့ကား။

တိုင်နေသူက သူမရဲ့အစ်ကို ဦးလှိုင်မင်း။ ဆရာကြီး
ခိုက်တာကြီး။

မမခြူးခမျာ ညက အဖြစ်အပျက်တွေပြောပြ ရှင်းပြနေ
ပေမယ့် သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေသည်
က ကိုယ့်ကားထဲမှာ။ သူမ မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်ရပြီ။

သွန်း အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာတော့ မြခြူးယံ အားကိုး
အကြီး လှမ်းပြီး တုန်တုန်ချီချီနှင့်။

“သွန်းနေခ မမကို ကယ်ပါဦး။ ဒီမှာ သူတို့ လုပ်ကြံလိုက်
ပြီ။ ကားထဲမှာ မူးယစ်ဆေး တွေလို့တဲ့”

“ဟင်”

သွန်း သူမိဘတွေပြောဖူးတာ သွားပြီး သတိရလိုက်သည်။
သူတစ်ယောက်ကို မုန်းရင် ထိုလူခြံထဲသို့ ဘိန်းထုပ်ပစ်ချပြီး အမှု
ဆင်ဖမ်းသည်ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကအမှု။

အခန်း (၂၄)

တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ နိုးကြားစွာစောင့်နေခဲ့သည်ကြောင့်
မိုးလင်းခါနီးမှ သွန်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သူဟာ အအိပ်ဆတ်
သူမို့ ဘယ်လောက်ပင် အိပ်ပျော်ပျော် ဆူဆူညံညံတွေကြားလွှင့်
နိုးမြဲ။

ယခုလည်း အိမ်ထဲမှာ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားလိုက်
ရသည်မို့ သူ ဆတ်ခနဲ နိုးသွားပြီး မျက်နှာပင် မသစ်အားထဲ
အသံကြားရာသို့ ပြေးထွက်သွားမိသည်။

“ဟင်”

ရဲတွေ။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူခေါ်လိုက်တာလဲ။

ဦးလှိုင်မင်းကတော့ အကွက်ကျကျနှင့် ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်နေလေရဲ့။

“ကျွန်တော်က တာဝန်သိလုပ်သားပြည်သူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ညီမမျက်နှာထက် တိုင်းပြည်မျက်နှာ၊ လူသားထု ထက် ရပ်လုံးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ရယ်။ ညနေရာ ဒီကောင်မလေး ကာထဲမှာ တစ်ခုခုဝှက်လိုက်တာမြင်လို့ မသဘောတရားနဲ့ ရဲအရာရှိကြီးတို့ကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်တာပါ။ ကိုယ့်ညီမအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သည့်စဉ် ဒေါ်နုနုလွင်က ဝင်ပြောပြန်တယ်။

“လက်ညှိုးမကောင်း လက်ညှိုး၊ လက်မ၊မကောင်း လက်မပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ မကောင်းရင် ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက ဆွေတောင် ဖောက်ထုတ်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါထက် ဒီမူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်တာ သူတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လို့လား။ သူ့အပိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ လုပ်တာမဟုတ်လား”

ဒေါ်နုနုလွင် သွန်းကိုပါ အမှုတွဲထဲ ဆွဲသွင်းနေပေပြီ။ အဲဒီကဏ္ဍပင်ခတ် ကဏ္ဍငယ်ကျန် အားလုံးလမ်းကြောင်းရှင်းသွားအောင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝင်ပြောနေလိုက်ကြတာလည်း ရစရာမရှိ။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်

နှစ်သူတွေ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အတူတူဆိုတော့ အခု မူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်ရေးမှာလည်း အတူတူပေါ့။ မိခြူးရယ် ဆွေမျိုးမျက်နှာမှ ထောက် လုပ်ရက်လိုက်တာ”

“သူကုမ္ပဏီက အရှုံးပေါ်နေတာကြာပြီဆိုတော့ မြတ်ဗျတ်စားရမယ့်အလုပ်ကိုလုပ်တာပေါ့။ မိခြူးရယ် ... တိုင်းပြည်မျက်နှာမှမထောက်”

သက်သေတွေကများ။ ရဲအရာရှိတွေကလည်း မူးယစ်ဆေးအမှုဆိုတော့ မပေါ့ရဲ့။ တရားလို တရားခံနှင့် သက်သေတွေတို့ စစ်ဆေးနေရပြီ။ သူတို့ဘက်မှာက နှစ်ယောက်တည်း။ ဦးလှိုင်မင်းနှင့် အပေါင်းပါတွေက အများကြီး။

စွပ်စွဲချက်တွေက ပက်ပက်စက်စက်။

မြခြူးယံ အံ့သြရင်နာရပေပြီ။ သူ့အမျိုးတွေဟာ သွန်းဗြာသလို သူ့ကိုလုပ်ကြံပြီး အမွေယူကြမယ့်လူတွေ။

သူမ ထောင်ကျသည့်အခါ အပြင်မှာကျန်ခဲ့သည့် သူမရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ကြ၊ အလွဲသုံးစားလုပ်ကြမှာ။

ဟော ... ယခု သွန်းကိုပါ အမှုထဲဆွဲထည့်နေကြပါပဲ။ သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မြခြူးယံ သွန်းကို ဆွေးမြည့်စွာ ပြောပြနေပြီ။

ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်။

၂၃၈ နီ ကြယ်စင်မှာဝေ

စားခုတ်ရာ လက်လျှို။

သူတို့ဆွေမျိုးကြားမှာ သွန်းတစ်ယောက် ဘဝအညွှန်း ကျိုးရတော့မှာလား။ သူမကတော့ ကိုယ့်ဝဋ်ကြွေးနှင့်ကိုယ် ဖို့စေတော့။

သူမမျှာ ညီမကလည်း မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲရဦးမှာ။ အစ်ကိုက မူးယစ်ဆေးမှုနှင့် ထောင်ထဲရောက်နေလို့ ဖြစ်ပါမလား။

ခံစရာရှိလျှင် သူမပဲခံပါရစေတော့။ ယခုတော့ မြခြူးသို့ သူ့အစ်ကို အစ်မ တူတူမတွေကို စိတ်နာသွားပေပြီ။

မြခြူးယံ ဦးလှိုင်မင်းဘက်သို့ စာညှိငြိမ်စွာပင် လှည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဒုက္ခရောက်စေချင်တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လုပ်ကြံပေါ့။ ဘာဖြစ်သွန်းနေခကို ဆွဲထည့်နေတာလဲ။ သူ့ဘာသာ အညွှန်းပြန်ပါပေါ့”

“သူနဲ့နင်က တကျိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်းထောင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူလုပ်ကြံတာပဲ”

မြခြူးယံ ရူးသွားသူလို ညှင်းညှင်းသာသာ ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ -

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့အမွေတွေကို ရှင်တို့ တစ်ပြားတစ်ချက်

တိမ်လွှာထက်က အချစ်နတ်သမီး နီ ၂၃၉

စားရလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့နော်။ ကျွန်မရဲ့ရှေ့နေတွေနဲ့ သေသေချာချာကို စီမံခဲ့မှာ။ ချိတ်ပိတ်ပြီး ထားခဲ့မှာ။ တကယ်က ရှင်တို့ ကျွန်မကို သတ်ရမှာ။ ခုကျ ကျွန်မ မသေတော့ ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာ စီစဉ်ခဲ့မှာ။ ထောင်ထဲမှာ သေသွားရင်တောင် ကျွန်မရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရှေ့နေတွေ၊ တရားသူကြီးတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သေသေချာချာ စီစဉ်ပြီး အားလုံးလှူပစ်ခဲ့မှာ”

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို မကောင်းကြံတဲ့အတွက် ဘာတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မစားစေရဘူးမှတ်။ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်ပဲ ရှင်တို့ အဖတ်တင်စေရမယ်မှတ်”

မြခြူးယံ နာကျည်းမှုတွေနှင့် စုန်းမတစ်ယောက်လို ဝင်းဝင်းတောက်နေလျှင် သူမောင်နှမတွေအားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြ၏။ လုပ်ကြံမှုက အလကားပါလား။ မြခြူးယံဟာ ထက်မြက်သူမို့ သူမပြောသလိုလုပ်မှာ အသေအချာ။ သူတို့ ဘာတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရမှာမဟုတ်တော့။

သူတို့အစီအစဉ်က မြခြူးတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ထောင်ထဲထည့်။ သူတို့က ကျန်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းများကို အလွဲသုံးစားလုပ်ကြံမှာ။

အခြေအနေတွေ မသေမသပ်။

ခဏလောက်ကြာမှ သွန်းနေခ မြခြူးယံကို ပခုံးလေး

ပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးတစ်ခုက ပမာမခန့်။ အားလုံးကိုစိန်ခေါ်သည့်အပြုံး။

“ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျာ ... မနေ့ညက သူ့ဆွေမျိုးတွေ အားလုံး သူ့ဌေးကို သတ်တော့ ဖြတ်တော့ စားတော့ ဝါးတော့ မတတ် ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမနက်မှာ သူ့ဌေးက သူတို့ အားလုံးကို ပြန်ခိုင်းပါတယ်”

သွန်း ပြောသည်ကို ကျန်တဲ့လူတွေ ဟန့်တားချင်ပေမယ့် ရဲအရာရှိက လက်ကာပြလိုက်၏။ သွန်း ဆက်ပြောခွင့်ရသည်။

“ဒီတော့ ခုည ထူးခြားမှုတစ်ခုခုဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် ခြံတံခါးနားက သစ်ပင်မှာ စိစိတီဗီ တပ်ထားလိုက်ပါတယ်”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သည့်စကားမို့ ဆရာကြီးဦးလှိုင်မင်း မားခနဲ ထရပ်မိသည်အထိ ဣန္ဒြေပျက်သွားရ၏။ ရဲအရာရှိများ သူ့အနား မှာ အသင့်နေရာယူထားရပေပြီ။

“ညက ကျွန်တော်တစ်ညလုံး အိမ်နဲ့သူ့ဌေးကို စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ည (၁၂) နာရီ (၂၀) မိနစ်မှာ ဦးလှိုင်မင်း အပြင်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ထွက်တွေ့ပြီး အဲဒီအထုပ်ယူလာတာ။ နောက် တိုက်ရေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ မမြေ့... အဲလေ သူ့ဌေးရဲ့ကားထဲကို ဝှက်ထည့်လိုက်တာတွေ

အားလုံး ကျွန်တော့်အခန်းကနေ မြင်ရပါတယ်”

ဦးလှိုင်မင်း ဝရန်းသွန်းကားဖြစ်ပြီး ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်။

“ရဲအရာရှိကြီး... ဒီကောင် ဒေါ်ဘာအစုတ်အပြတ် ပြောတာ နားမယောင်ပါနဲ့။ ဒီကောင်ဟာ သိုက်တူးသမား၊ ပိုင်းလုံးကောင်ပါ။ ကျွန်တော့်ညီမကို လာပြီးကြံစည်နေတဲ့ကောင်ပါ”

“စကားကို လက်လွှတ်စပယ်မပြောပါနဲ့ ဦးလှိုင်မင်း။ ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျာ ခြံက စိစိတီဗီနဲ့ အိမ်ရှေ့က စိစိတီဗီကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ အဖြေမှန်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

မြေ့ယံရဲ့ဆွေမျိုးတွေအားလုံး ယမ်းပုံမီးကျ ဆွေ့ဆွေ့ နုနု၊ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး သွန်းနေခကို ဝိုင်းဆဲကြ၊ ဆိုကြဖြစ်နေတဲ့ ရဲအရာရှိများ စိစိတီဗီများကို ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။

ဦးလှိုင်မင်းနှင့် လူတစ်ယောက် အထုပ်အပေးအယူလုပ်နေပုံ။ ခြံမှ ပြန်လှည့်လာပြီး မြေ့ယံ၏ ကားထဲသို့ အထုပ်ထည့်နေပုံတွေ။

ဦးလှိုင်မင်းတစ်ယောက် ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးပြီး နီယံရှူးကိုယ်ပတ်နေပေပြီ။ ဘာမှ ရှင်းချက်မထုတ်နိုင်တော့။ သို့သော် လူမိုက်ပီပီ အားလုံးကို ရမ်းလေပြီ။

“ဒီအကြံကိုပေးတာ နုနုလွင်ပါ။ သည်းနုလွင်က အဆင်

အသွယ်ရှာပေးတာ။ သုံးယောက်အတူတူလုပ်ကြတာ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းကြ၊ ခုန်ကြ၊ ဆဲကြ ဆိုကြရင်း ငိုယို အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲနေကြသည်မှာ ကမ္ဘာပျက် သည့်နှယ်။

ရဲအရာရှိများ ဖမ်းခေါ်သွားကြရသည်မှာ ဦးလှိုင်မင်း ဒေါ်နုနုလွင်နှင့် ဒေါ်သည်းနုလှိုင်။ ရဲကားထွက်သွားတော့ ကျန်သူ များက မြခြူးယံကို ဝန်ချတောင်းပန်ကြရင်း ငိုယိုပူဆွေးနေကြ၏။

“ညီမလေးရယ်... အမှုကို ရုတ်သိမ်းပေးပါနော်။ အမှု ကျေအေးပေးပါနော်။ အစ်ကိုတို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင့်ဒရိုင်ဘာကလည်း ထက်မြက်လိုက်တာ။ အမှုကြီး တစ်ခုလုံးကို လွှတ်ထွက်အောင်လုပ်တတ်လိုက်တာ”

“ငါတို့ နားမလည်လို့ မေးပါရစေဦး။ ဒီအကြောင်း ချက်ချင်း ဘာလို့မဖြေရှင်းတာလဲ။ မြခြူးယံ ရင်ကွဲပြီးသေအောင် ထားတာလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခွန်းများကို သွန်းနေခဲ ပြီးပြီးပင်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော့်သူဌေးက အမျိုးတွေကို အရမ်းခင်တွယ် တယ်။ သူ့အပေါ် ဒီလောက်ကောက်ကျစ်နေတာတောင် ခွင့်လွှတ် ချင် လွှတ်နေမှာ။ ဒါကြောင့် သူ့ဆွေမျိုးတွေ သူ့အဆွေ

ဘယ်လောက်ထိ ရွှေမေတ္တာတွေ ထားတယ်ဆိုတာ သိစေချင် သေးလို့ ပါ”

“တောက်”

ယခုတော့ မင်းသားခေါင်းတွေကွာကျပြီး ဘီလူးတွေ။ ဘီလူးက၊ ကပြီးကုန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါတောင် အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်နေကြသေးရဲ့။

မြခြူးယံ သည်လောက်ထိ သုံးစားမရအောင် မအချင် တော့ပါ။ သည်တော့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်လိုသာ တည်ငြိမ် စွာ စီရင်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကျေအေးပေးလို့ရတဲ့အမှု မဟုတ်ဘူး။ ဒါ မူးယစ်ဆေးမှု။ တရားရုံးနဲ့ပဲဆိုင်တယ်။ သက်သေလိုက်ပေးလို့ လည်းမရဘူး။ စိစစ်တီဗီမှာ မှတ်တမ်းရှိပြီးသား။ သိမ်းသွားပြီးသား”

“အားလုံးပဲ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ရှေ့ဆက်ကြပေ တော့။ ကျွန်မအိမ်မှာ လက်မခံနိုင်တော့ပါဘူး။ ခုချက်ချင်းပဲ ပြန်ကြ ပါတော့။ ကျွန်မ တက္ကစီတွေ ခေါ်လိုက်ပြီ”

“အန်တီခြူး”

“မရတော့ဘူး။ ငါ မြွေပွေးတွေ ခါးပိုက်မပိုက်တော့ဘူး။ လှိုင်ရွှေစင် အဆောင်တစ်ခုခုမှာ ပြောင်းနေ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းတော့။ အငယ်မနှစ်ယောက် ကျောင်းမပြီးမချင်း တစ်သက်

၂၈၄ နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

(၃) သိန်းစီထောက်ပံ့မယ်။ ကျောင်းပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တာဝန်ယူ။ ငါ့ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ခဲ့တော့။ နင်တို့နေဖို့ ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ အဆောင်ကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ပေးမယ်။ ကဲ ... ပစ္စည်းတွေ သိမ်း ကြ။ တစ်နာရီအတွင်းနော်။ တစ်နာရီကျော်ရင် ပိုင်နက် ကျူးလွန်မှုနဲ့ အားလုံးကို တရားစွဲပစ်မယ်”

“အန်တီခြူး”

“ညီမလေး”

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မသိကြဘဲ အလိုကြီးလို့ အရနည်းကုန် ကြသည့်အုပ်စုကို ကျောခိုင်းပြီး မြေချွေးယံ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဝင်နေ လိုက်သည်။

အားလုံးပင် သွန်းနေခကို ဆဲဆိုပြီး မြေချွေးယံခေါ်ပေးထား သည့် တက္ကစီတွေဖော် တက်လိုက်သွားကြရပေပြီ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။ သည်နေ့ ကုမ္ပဏီကို မသွားဖြစ်ကြတော့ပါ။

□ □ □

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၅)

“မေ ... မေခြူး ... နေ့လယ်စာ စားရအောင်ပါ”

မြေချွေး၏စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လာပုတ်ပြီး နူးညံ့ ညင်သာသည့် သွန်းအသံကြောင့် မြေချွေး ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန် သွားရသည်။

ဟင် ... အိမ်မှာ လူတွေတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။

ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း။

အို ... ငါ့ကို ယီးတီးယားတားလုပ်လို့ကတော့။ သို့သော် နောက်ကတ တကယ့်ကို အကြီးအကျယ် အလဲထိုးသည့်တိုက် ကွက်ကြီးမှာ သူ့ကြောင့် ငါ လွတ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

သူဟာ ငါ့အကျိုးကို လိုလားသူပါ။

မြခြူး အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ သူက ကြင်နာစွာ သူမ၏လက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းတွေကိုက်ကုန်ပါ့မယ် မမရယ်။ အရမ်းကြီး မဝိပါနဲ့။ မမရဲ့ဆွေမျိုးတွေကို မမ ကြိုက်သလိုစီရင်လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှမကန့်ကွက်ပါဘူး။”

သွန်း စကားပြောလောသွားလျှင် မြခြူး သူ့ကို မျက်စောင်းအကြီးကြီးထိုးလိုက်မိပြီ။

“ကန့်ကွက်ရအောင် ရှင်က ဘာမှလဲ။ ကျွန်မရဲ့အဖေ မှီလား။”

“အဟဲ့... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မမမြူးရယ်။ ကျွန်တော်က မမရဲ့ကိုယ်ရံတော်၊ သက်တော်စောင့်၊ ဒရိုင်ဘာ၊ မာလီ၊ ပြာတာ၊ အိမ်အကူ၊ စားဖိုမှူးပဲ”

“တော် တော် ... ရှင် တော်တော်ပလီပါလား။ ညဏ ညတွင်းချင်း စိစိတိတိတာ ကျွန်မရဲ့ခွင့်ပြုချက်မယူလို့ ရှင်ကို ဒဏ်ပေးမယ်။ စိစိတိတိ ဘယ်ကဲရသလဲ”

“မမရဲ့ပျက်နေတဲ့တစ်လုံးကို ကျွန်တော် ပြင်ထားတာ။ စက်ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ရင် မောင်သွန်းကိုခေါ်ပါ။ အားလုံးတင် ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ပိုလိုက်တာ။ ရှင်တော့ နေနဲ့ဦး”

“နေမှာ... နေမှာ။ မမတစ်သက်၊ ကျွန်တော့်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မခွဲသွားဘူး”

ထမင်းစားခန်းရောက်ပြီမို့ အရှက်မျက်နှာလေးတစ်ချပ်နှင့် မြခြူး သူ့ကိုဖိဟောက်၏။

“ရှင် ကျွန်မအစ်ကိုတွေပြောသလို ကျွန်မကို သိုက်တူး နေတာလား”

“ခင်ဗျား”

မြခြူးယံ ပြောမိပြောရာပြောလိုက်တာ ရှက်လို့ပါ။ သို့သော် သွန်း ဖြစ်သွားပုံက တကယ့်ကို အရုပ်ကြီးပြတ်။

စောစောက ရွှင်မြူးနေသည့်ရုပ်မှ သေတော့မည့်ရုပ် ဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်တွေဝဲ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတဆတ်ဆတ် တုန်သံပုံက မာယာတွေဟုတ်မည်မထင်။

မြခြူး မကြည့်ရက်တော့။ သူဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ကယ်တင်ရှင် ကရုဏာရှင်။

“ကဲ ... ဖြစ်သွားပုံကလည်း သေတော့မယ့်ရုပ်နဲ့ ဒီဆောက်တောင် ကဲကဲဆတ်နေရင် တစ်ဘဝလုံး ဘယ်လိုစခန်း သွားရမှာလဲ”

“ဟင် ... မမ ... မမ တကယ်ပြောတာနော်”

၂၈၈ နိ ကြယ်စင်ပျူဝေ

မြခြူးအနားသို့ အတင်းကပ်လာပြီး မြခြူးကို ကျုံးဖက်
ထားသည့် သွန်းကြောင့် သူမမှာ အသက်ရှူကျပ်သွားရသည့် ကြား
ထဲ သူမမျက်နှာက မြခြူးရဲ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဖိအပ်ထပ်ညှပ်လာခဲ့
လျှင်-

မြခြူး သူ့ကို သွေးရူးသွေးတမ်း ပြန်ဖက်ထားမိတာ
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ကြယ်စင်ပျူဝေ

၂၄-၆-၁၅

